

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

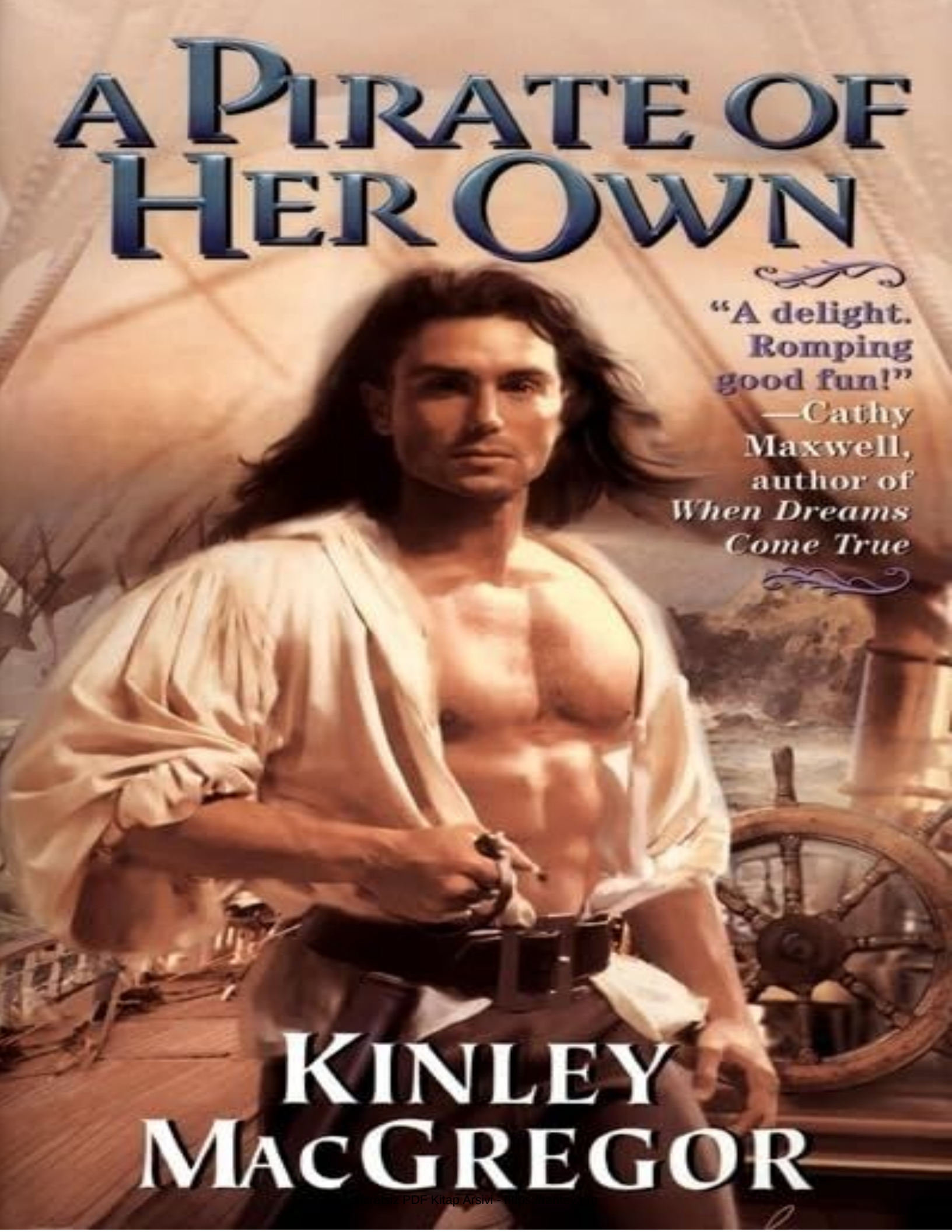
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A PIRATE OF HER OWN

“A delight.
Romping
good fun!”

—Cathy
Maxwell,
author of
*When Dreams
Come True*

KINLEY
MacGREGOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

***Kinley
MacGregor***

KENDINE AIT **BİR**
KORSAN

Bu kitap tanıdığım en harika iki insana ithaf edilmiştir. Tanrı ikinizi de her zaman korusun ve kutsasın:

Mizahı, desteği ve hayatımın en güzel deneyimlerinden birini yaşatan Laura Cifelli için. Sana ifade edebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum.

Hayatıma tarifsiz bir neşe katan ve en çok ihtiyacım olduğunda bana güç veren kocam için (ben bunun üzerinde çalışırken yaptığın tüm bebek bakıcılığından bahsetmiyorum bile)!

İhtiyacım olduğunda yanımda olduğunuz için de teşekkür ederim.

Ve büyükannemin sevgi dolu anısına. Keşke yayınlandığını görecekt kadar uzun yaşayabilseydi. Umarım "sağmal inek" kelimesini doğru hecelediğimi biliyordur büyükanne - gerçekten de hikâyelerini dinliyordum.

İÇİNDEKİLER

DENİZ KURDU EFSANESİ

-

Önsöz

-

Top ateşi kükrerken kalın gri dalgalar...

Bölüm 1

"Eee? Sen ne düşünüyorsun?"

Bölüm 2

"Affedersiniz, Kaptan?" Barney kaşlarını ciddi bir şekilde çatarak sordu. "Ne..."

Bölüm 3

"O ne?" Honor gözlerini kocaman açarak sordu.

Bölüm 4

Bizi kargaşaya terk eden kadere.

Bölüm 5

Serenity kapalı kapıya baktı. Kapıyı gerçekten kilitle!...

Bölüm 6

"Anlayamadım?" Morgan sordu, geçici olarak sersemlemişti...

Bölüm 7

Öğleye doğru gökyüzü koyu, vahşi bir griye dönüşmüştü....

Bölüm 8

Serenity öfkesi tamamen açığa çıkmış bir şekilde odaya yöneldi.

Bölüm 9

"Hayes öldü!"

Bölüm 10

"Ne?" Morgan onun beklenmedik talebi karşısında şok olmuş bir halde sordu.

Bölüm 11

O gece geç Serenity irkilerek uyandı. "Kim..."

Bölüm 12

İki gün Morgan'ın bir tür haber beklediği gibi geçti.

Bölüm 13

Morgan onun sorusuna hiç cevap vermemişti. Ne o gece, ne de...

Bölüm 14

Bu konuda ne yapacaktı? Bu...

Bölüm 15

Serenity, Kristen'ı dinlemenin en akıllıca şey olup olmadığını merak etti...

Bölüm 16

Kristen'ı serbest bırakmak bir kasırgayı serbest bırakmak gibiydi. Serenity merak etti.

Bölüm 17

Morganın neye bulaştığından haberi yoktu.

Bölüm 18

Morgan, Serenity'nin yumuşak eliyle zafer çığlıkları atmak istedi.

Bölüm 19

Morgan o gece hiç uyumadı. Sessizce yattı.

Bölüm 20

"Evet, Kaptan?"

-
Sonsöz

-

"Anne!"

-
Yazar Hakkında

-

-
Övgü

-

-
Kinley MacGregor Yazarının Diğer Kitapları

-

-
Kapak

-

-
Telif Hakkı

-

-
Yayıncı Hakkında

-

Savannah Dispatch

DENİZ KURDU EFSANESİ

S. S. JAMES

Savannah, Georgia, 1793

En güvenilir kaynaklar bana inanılmaz bir kahramandan bahsetti. Öyle kurnaz, öyle cesur bir adam ki, kimse onun yeteneğine erişemez. Gece kadar , gemisi bir kuzgunun kanadı kadar siyah. Hayalet bir rüzgar gibi, şüphelenmeyen İngiliz gemilerinin üzerine gelir ve o sefil İngilizlerin bizden aldıklarını geri alır.

O her şeyiyle Amerikalı. Gururlu ve gerçek, tıpkı geri kalanımızın özgürce yaşayabilmesi için hayatını veren Nathan Hale gibi. Bağımsızlık Savaşımız sırasında başladığı görevine sadık kalarak, etkilenen adamlarımızı evlerine, sevgi dolu ailelerine geri döndürüyor.

Ama kim bu adam, kahramanımız?

Bazıları onun bir zamanlar hayatını düzeltmeye karar vermiş bir korsan prens olduğunu söyler. Bazıları ise hayatın acımasız gerçeklerine tek başına göğüs germek zorunda kalan yoksul bir yetim olduğunu söylüyor. Diğerleri ise bir zamanlar İngiliz donanmasının acımasızlığını ilk elden bilen bir İngiliz denizci olduğunu söyledi.

Kesin olarak bildiğim bir şey var ki, bu adam diğerlerine benzemiyor. Amerika'nın silahlanma çağrısına cevap verdi. O bizim efsanemiz, denizlerimizin kurtarıcısı.

Ama kalbinizi iyi koruyun hanımlar. Çünkü bana onun gösterişli ve yakışıklı olduğu da söylendi. Kadınlara eşlik etmeye alışkın bir adam. Eski Lancelot gibi o da arkasında, kaybının yasını tutan çok sayıda Arpacıkotu Leydisi bıraktı.

Çünkü onunki, bir kadının kollarının cazibesinden çok daha büyük bir tutkunun görevidir. Deniz Kurdu asla evcilleştirilemez. Asla tasmalanamaz. Deniz kadar öngörülemmez ve bir o kadar da tehlikelidir.

Bu yüzden uzaktaki yelkenlere iki kez bakın. Yoldan geçen bir tüccara mı yoksa bir donanma gemisine mi aitler? Yoksa *Triton'un İntikamı*'nın beyaz yelkenleri mi?

Tekrar bakın ve Tanrı'ya dua edin, Amerika'nın düşmanları, o yelkenler yaklaşmasın, yoksa öğrenirsiniz.

Önsöz

Top ateşi kükrerken, Triton'un İntikamı'nın güvertesinde kalın gri duman dalgaları yükseliyordu. Neredeyse bir saat süren savaştan sonra bile Morgan Drake, İngiliz fırkateyninin kendisini gerçekten savunmaya çalışmış olmasına hâlâ hayret ediyordu.

Birisi böyle bir hakarete cüret etmeyeli uzun zaman olmuştu. Çoğu kaptan onun bayrağını görür görmez tanıyor ve bir iki el ateş ettikten sonra uysalca yağmasına boyun eğiyorlardı.

Ama *Molly Doon* değil. Nedense kaptanı bir aptalın haçlı seferine çıkmıştı. Gemi ne taşıyor olabilirdi ki kaptanı tüm mürettebatının hayatını riske atmaya bu kadar istekli olsun?

Yakında öğrenecekti.

Bir patlama sesi daha duyuldu. Morgan bir top mermisi vızıldayarak yanından geçip sancak pruvasına zararsız bir şekilde düşmeden önce eğilmek için ancak zaman bulabildi. Nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. Birkaç adım daha atsa, dalgaların arasında başını arıyor olacaktı.

"Ana direği devre dışı bırakan mürettebata bir kaptan payı!" Morgan topçularına bağırdı. Bu oyundan sıkılmıştı ve artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Gemisinin ana güvertesindeki toplardan sekizi ileri itilirken, dördü yeniden dolduruldu. Toplar mürettebatları tarafından ileri geri çekilirken ayaklarının altındaki güvertenin sarsıldığını hissedebiliyordu. Toplar neredeyse hep bir ağızdan ateşlenmeden hemen önce pamuk fitiller tısladı.

Topları geri çektikten sonra, top mürettebatı yükleme işlemini tekrarlamadan önce soğutmak için uzun demir namluların üzerine su döktü.

Morgan onların verimliliğine, hareketlerinin senfonisine gülümsedi. Bunu nasıl da seviyordu! Her kanayan parçasını.

Çatışmadan kulakları çınlayan Morgan, adamlarının hedeflerine bir yaylım ateşi daha açmasını izledi. Birkaç saniye sonra *Molly Doon*'dan armalar düşerken tahtalar yarılmaya başladı. Ana direk okyanusta gelgitli bir sıçrama yaptı ve mürettebatı kakofonik bir zafer çığlığı attı.

Keskin sülfür kokusu etrafını sarmış ve gözlerini yakmıştı. O ve mürettebatı saatlerdir İngiliz fırkateyni *Molly*'yi takip ediyordu.

Doon, ve sonunda kovalamaca sona erdi. Son bir atışla *İntikam* avını sakat bırakmıştı.

Morgan levazım subayına, "Onu buraya getirin, Bay Pitkern," diye bağırdı. "*Molly Doon* iskeleye yanaşıyor."

Barney Pitkern dümeni çevirerek, "Emredersiniz Kaptan," diye cevap verdi. *Revenge*, *Molly Doon*'a bordadan kadar dalgalar arasında düzgün bir rota çizdi.

"Savunmaya hazır olun," diye seslendi Morgan, *Molly Doon*'da pusuya yatmış olabilecek başka sürprizlere karşı önlem olarak güvertede mevzilenmiş olan on iki keskin nişancıya. "Emrimle ateş edin."

Onun sözlerine verdikleri cevap, her bir adamın düşman gemisine nişan almasıyla geldi.

Morgan kimliğini korumak için maskesini yüzüne yerleştirdi.

Gemisinin ana güvertesinde, mürettebatının on altı üyesi kılıçlarını ve tabancalarını çekerek dumanı tüten fırkateyne binmeye hazırlandılar. Dört adam *Molly Doon*'un yan tarafındaki kalın meşe tahtaları yakalamak ve hantal gemiyi daha yakına çekmek için dönerek kancaları fırlatırken havada ısıklık çalıyordu.

İngiliz denizcilerin hiçbirinin silahlanma zahmetine girmemiş olmasını şaşırtıcı buluyordu, özellikle de birkaç dakika önce kendisiyle bu kadar vahşi bir şekilde savaşmış oldukları gerçeği göz önüne alındığında.

Bunun yerine, İngilizler sanki korkunç bir hayalet görüyormuş gibi ona baktılar. Kraliyet Donanması'nın koyu mavi ceketini, beyaz pantolonunu ve pudralı peruğunu giymiş olan kaptanları bile ağzını bir balık gibi açıp kapamaktan başka bir şey yapmadı.

Yüzleri tek tek görebileceği kadar yaklaştıklarında Morgan, İngiliz denizcileri zorla hizmete sokulan Amerikalılardan ayırt edebildi. Amerikalı denizcilerin gözleri büyük bir rahatlamayla parlarken, İngiliz meslektaşları onun intikamından duydukları korkuyla gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Barney hırıltılı bir kahkaha attı. "Şuraya bak, Kaptan. Sonunda beyaz bayrağı çektiler."

"Evet ve İngiliz kaptanın görünüşüne bakılırsa, çekmecelerinden değil," diye ekledi Kit.

Morgan gemicisine güldü. Tıraş olacak yaşta bile olmayan Kit, payına düşenden çok daha fazla kan ve savaş görmüştü.

Ve kirli İngiliz pantolonları.

"Onları gemiye getirin çocuklar," diye bağırdı Barney, kalasları çekmekte olan küçük adam grubuna. "Amerika'nın zenginliklerini o hırsız İngilizlerden geri alın."

Sadece birkaç dakika içinde mürettebatı Amerikalıları köle tacirlerinden ayırdı ve yeni özgürlüğüne kavuşmuş adamları derme çatma iskeleden geçirerek *Revenge*'in güvenli güvertesine gönderdi.

Mürettebatı bu tür çatışmalara alışkındı ve Morgan adamlarının düşen gemide saklanmış olabilecek çalıntı Amerikan mallarını bulup çıkarmalarının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Tüm bu malları geri aldıktan sonra, hak ettikleri özgürlüğe kavuşmak için evlerine döneceklerdi.

Barney iki adama bağırarak Amerikan baharatı dolu bir sandığı son kalasın üzerinden kaldırmalarına yardım etmelerini emretti. Morgan yaşlı adamın becerikliliğine gülümsedi. Altmış iki yaşındaki Barney solmuş bir odun parçasına benziyordu ama ufak tefek boyu ve kel kafası onun denizlerde yelken açmış en iyi levazım subaylarından biri olduğu gerçeğini gizliyordu.

"Kaptan!" diye seslendi adamlardan biri sandığı güverteye koymaya yardım ederken. "Bu baharat için çok ağır."

Meraklanan Morgan kemerinden uzun hançerini çıkardı ve bir tahtayı yerinden oynattı. Eli pürüzsüz ve sert bir şeye değene kadar parçalanmış kağıt parçalarını karıştırdı. Onu yakalayarak bir parça ham altın çıkardı.

Morgan güldü. İngilizlerin hayatlarını riske atmalarına şaşmamalıydı. Yeni Amerikan hükümetine ödülün pay vermek zorunda kalacak olsa da, tüm mürettebatını mutlu edecek kadar çok altın kalacaktı.

"*Molly Doon*'un kaderi ne olacak, Kaptan?" Barney son sandık da getirilir getirilmez sordu.

Morgan İngilizlerin dehşete düşmüş yüzlerine baktı ve cevabı düşündü. Mürettebatından hiçbiri ciddi şekilde yaralanmamıştı ve birkaç parça kopmuş arma ve küpeştedeki çentikler dışında gemisi sapasağlam duruyordu.

Ve altın olarak bir kralın fidyesini almışlardı.

Bugün merhametli hissediyordu.

"Flok ve mizana yelkenlerini yerle bir edin," dedi Barney'e. "Bu onları bir süre oyalar ve savaşımızı yenileme düşüncelerini ortadan kaldırır."

"Hayır!" diye yalvardı İngiliz kaptan hırıltılı bir sesle. "Bu bizi korsanlara av olarak bırakır."

Morgan'ın kaşları öfkeyle çatıldı ve adama karşı dudağını büktü. "O zaman minnettar olmalısın. Korsanlarla ilgili tecrübelerime göre, esirlerine İngiliz donanmasının baskı altındaki denizcilerine davrandığından çok daha iyi davranıyorlar."

Kit onun sözlerine güldü. "Evet Kaptan, sizce de bir korsan prens için iyi bir kamarot olmaz mıydı?"

Barney gencin sırtına bir tokat attı. "Bir temizlikçi daha iyi. O tombul yumrukları ve şişko poposuyla güverteyi birkaç dakika içinde temizleyebilir."

Morgan onların şakalaşmaları karşısında başını salladı. "Yelkenleri açın ve eve doğru bir rota çizin," diye seslendi Barney'ye. "Sanırım konuklarımız sağlam bir zemine demir atmaya fazlasıyla hazırlar."

Mürettebatı emirlerini yerine getirmek için acele ederken, sözleri yeni özgürlüğüne kavuşmuş Amerikalılardan bir tezahürat getirdi.

Molly Doon'un yanından geçer geçmez Amerikalı denizcilerden biri öne çıktı.

Yırtık pırtık İngiliz atkısını başından çekip Morgan'ın önünde dururken adamın kahverengi gözlerinde minnettarlık ışıltısı parlıyordu. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Kaptan. Hepimiz bir gün *Triton'un İntikamı'nın* yolumuzu kesmesi ve bizi özgür kılması için birçok gece dua ettik."

Morgan kendisinin de böyle umutsuz dualar ettiği bir zamanı hatırladı. Ancak duaları cevapsız kalmıştı, ta ki meseleleri kendi ellerine almak zorunda kalana kadar. Hayatının erken dönemlerinde kendisinden başka kimseye güvenemeyeceğini öğrenmişti. "Seni özgür bırakma şansına sahip olduğum için mutluyum."

"Evet," dedi bir başka denizci, ilkinin yanına yaklaşarak. "Tıpkı hikâyede anlatıldığı gibisin. Gururlu ve gerçek."

Morgan bu sözler karşısında donakaldı. "Ne hikâyesi?" diye sordu.

Adam cebini karıştırırken, "Geçen ay bir koloni gemisinden aldığım bu," dedi. Bir süre sonra buruşuk bir parşömen parçası çıkardı ve Morgan'a uzattı.

Morgan yazıları tararken, vücudunun her zerresinde öfke zonkluyordu. Tanrı aşkına, biri onun kim olduğunu öğrenmişti!

"Bay Pitkern!" diye bağırarak Barney'nin dikkatini çekti. "Rotayı değiştir ve bizi Savannah'ya yönlendir."

"Savannah, Kaptan?"

"Evet, kızartacak bir balığım var."

Bölüm 1

"Eee? Sen ne düşünüyorsun?"

Douglas Adams, Serenity James'in yüzündeki umut dolu coşkuya gülümsedi. Neredeyse yirmi yıl önce onunla ilk karşılaştığı zamanki gibi görünüyordu. Ancak o zaman üstü başı kir içindeydi, elbisesi ve çorapları yırtılmıştı ve beş yaşındaki minik göğsüne parlak bir elma tutuyordu. Sahiplenmek için ağacın tepesine tırmandığı bir elma.

Yüzü artık ilk sevdiği çocukluk melekleri gibi olmasa da, onu ağaca tırmanmaya ve Venüs'ün Altın Elması'nı tutarak kendini Truvalı Helen ilan etmeye iten o ışıltılı romantizmi hâlâ taşıyordu.

"Bence bu şimdiye kadarki en iyi hikâyen," dedi sonunda, onu yeterince uzun süre merakta bıraktığına karar vererek.

Ödülü daha da parlak bir gülümseme oldu, yüzünü aydınlatan ve gözlerini çivit rengi ateş gibi parlatan bir gülümseme.

Büyüleyici bir güzellikten uzak olsa da, Serenity onu yaşıtı olan diğer kadınlardan ayıran özel bir niteliğe sahipti. Douglas'ın yaşlarındaki evli bir adam bile onun eşsiz cazibesini ya da çekiciliğini inkar edemezdi.

Serenity masasının üzerine eğildi ve kâğıtlara baş aşağı baktı. "Sonunun aşırı dramatik olduğunu , değil mi?" Onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Çok dramatik hale getirmemeye çalıştım. Ama bazen nasıl olabildiğimi biliyorsun-"

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi gülümseyerek ve onun sözünü kesti.

Serenity'nin bir özelliği de buydu; ne zaman gergin ya da heyecanlı olsa aklına geleni geveleme eğilimindeydi. Eğer biri kontrolü ele almazsa, onun gevezelikleri karşısında gafil avlanabilirdi. "Bence geniş kapsamlı bir komplo fikri oldukça zekiceydi."

Onun övgüsünden duyduğu sevinç kayboldu ve gözlüklerini burnunun kenarından çekti. Her zamanki gergin alışkanlığıyla gözlüğün sol kulak kısmıyla oynadı ve kaşlarını derin bir çatıklıkla birbirine yaklaştırdı. "Sence babam beğenecek mi?"

Douglas'ın kalbini bir sızı kapladı. Uzlaşmaz babasını memnun etmeyi ne kadar çok istiyordu ama son yirmi yıldır bu adam için çalıştıktan sonra Douglas, Benjamin James'i hiçbir şeyin memnun edemeyeceğini anlamıştı. "Bunu yayınlamayı neden *reddettiğini* anlayamıyorum."

Gönülsüzce gülümsedi. Babasının bu hikâyeyi neden reddedebileceğini, kızını neden reddetmeye devam ettiğini çok iyi biliyordu.

"Keşke erkek olarak doğsaydım," dedi Douglas'ın sayısız kez duyduğu aynı özlemle. "O zaman ben de senin, babamın ve Jonathan'ın yaptığı gibi gerçek haberler yapabilirim. Rıhtıma inip tanıklarla görüşebilir, tavernalara gidip..." Başını salladı, içini çekti ve kendini onun masasından uzaklaştırdı. "Bunu söylediğimi duymaktan bıktığını biliyorum."

Adamın yanından ayrılıp maun masasına doğru yürüdü; masanın üstü onlar için titizlikle düzelttiği el yazmalarıyla doluydu. Küçük çalışma alanını adımlarken sade, pratik siyah elbisesinin etekleri adımlarıyla birlikte hafifçe .

Durdu ve geniş cumbalı pencerelerden dışarı, denizcilerin, balıkçıların, pis çocukların ve rıhtıma gidip gelen işadamlarının doldurduğu kalabalık caddeye özlemle baktı.

İkisinin de asla yapamayacağını bildiği şeyleri nasıl da arzuluyordu. Douglas, eğer gücü yetseydi, ona arzuladığı özerkliği memnuniyetle vereceğini düşündü.

Ne yazık ki, ona sunabileceği tek şey sempatik bir kulak ve biraz cesaretlendirmeydi.

"Umudunuzu kaybetmeyin Bayan Serenity," diyerek onu neşelendirmeyi umdu. "Bir gün macera tam da bu kapıdan içeri girecek ve siz
-"

"alın," dedi iç çekerek.

Onunla yüzleşmek için dönen Serenity gözlüklerini yerine taktı ve omuzlarını dikleştirerek koruyucu bir manto gibi giydiği sert duruşunu takındı.

"İkimiz de benim ne kadar sağlamal bir inek olduğumu biliyoruz," dedi. "Hiçbir zaman idolüm Leydi Mary gibi toplumsal kuralları çiğneyen cesur bir kadın olmayacağım. Korkarım bunun için fazla pratik biriyim."

Serenity odayı geçerek onun elinden sayfaları aldı ve çevirdi. "Ama en azından rol yapabilirim."

Küçük matbaalarının kapısı açılmış, içeriye keskin bir sonbahar esintisi girmiş ve etrafta dizili masaların üstlerini kaplayan dergilerin sayfalarını hışırdatmıştı.

Odaya.

İşvereni Benjamin James, yıpranmış yüz hatlarında kalıcı çizgiler bırakmış olan sert kaşlarını çatarak ofise girdiğinde Douglas sandalyesinde doğruldu. "İyi günler efendim," dedi Douglas sessizce.

Benjamin soğuk bir *homurtuyla* karşılık verdi. "Nasıl gitti baba?" Serenity sordu.

"Bana hiçbir şey söylemediler," diye tersledi. "Jonathan'ı bugün oraya göndereceğim. Belki kardeşin onları ikna edebilir. Yüce Sezar bilir, çoğu zaman benden daha iyi iş çıkarıyor gibi görünüyor, serseri karışımı bir kaçık." Soğuk mavi gözleri kadının elindeki sayfalara odaklandı ve kaşlarını daha da gösteren beyaz gür kaşlarını kaldırdı.

Serenity babasının bakışlarını korkusuzca karşılarken Douglas sandalyesinde daha da alçaldı, keşke yerin dibine girip kaybolabilseydim diye düşündü. Douglas, Serenity'nin babasının karanlık ruh hallerine karşı bağışıklığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Keşke onun sırrını öğrenebilseydi.

"O da ne?" Benjamin tersledi. "Cehennem hikayelerinden biri daha mı?"

"Evet, bunu daha yeni bitirdim-"

"Neden zahmet ediyorsun anlamıyorum," diye homurdanarak sayfaları ondan aldı ve kırıştırdı.

Douglas, Serenity'nin omuzlarındaki gözle görülür çöküntü karşısında dişlerini sıktı.

Babası onun sıkı çalışmasına nasıl böyle duygusuzca davranabilirdi?

Hayır, kendini düzeltti. Hikâyelerine harcadığı emekten çok, ruhuydu. Yazdıkları onun hayalleriydi. İkisinin de asla gerçekleşmeyeceğini bildiği hayaller.

Ama bunu ona asla söyleyemezdi. Bunu babasından yeterince duymuştu. Douglas ona asla çocukluk hayallerinin bebekler ve fırfırlı, büzgülü elbiselerle birlikte geride bırakılması gerektiğini hatırlatacak kadar acımasız olamazdı.

Gerçeklik bazen onlar olmadan yüzleşilemeyecek kadar acımasızdı.

Benjamin başını sallayarak sayfaları kızın burnunun dibinde salladı. "Senin yaşında bir kız için zaman kaybı. Raftasın, işte sen busun. Seni arayanlar olmalı. Şimdiye kadar bir ya da iki torunum olmalıydı. Ama hayır, elime ne geçti? Gecenin bir yarısı kaçıp giden bir kızım, kendini bir çeşit avukat sanan bir başka kızım ve kendi ipini bağlamasına bile güvenilemeyecek bir oğlum."

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi, gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. "Bunlar beni delirtmeye yetmiyorsa, bir de kendini Leydi Mary Wortley Montagu sanan bir kız yüzünden kalan azıcık akıl sağlığım da tehlikeye giriyor."

Gözlerini göğre doğru yuvarladı ve Serenity'nin uzun zaman önce ezberlediği bir ayinle annesinin ruhuna yalvardı. "Beni neden *onlarla* bıraktın Abigail? Diğer asi kardeşleri gibi onun da senin nazik etkiye ihtiyacı var. Benim değil." Başını tekrar salladı ve bakışlarını tekrar kızına çevirdi. "Beni asla dinlemezdi."

Tiradı bittikten sonra dükkânın arka tarafındaki masasına doğru ilerledi ve sayfaları çalışma alanını dolduran diğer parçaların üzerine fırlattı.

Serenity kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Douglas'a cesaret verici bir gülümseme sundu. Yine de yanaklarındaki utanç kızarıklığını fark etti.

"Yayınlayacak, Bayan Serenity," diye tekrar teklif etti Douglas. Ve her zamanki dostluklarını yeniden tesis etmek için, kendi özel şakaları haline gelen aynı cümleyi ekledi. "Ve bir gün senin maceran da gelecek."

Gülümsemesi samimi ve tuhaf bir hal aldı. Hafif bir kahkaha attı, bu da onun gülümsemesine neden oldu. "Dalgalı siyah saçları, parıldayan tehlike dolu gözleri ve korsan gibi giyinmiş olması şartıyla."

Douglas güldü, babasının onun şevkini kırmadığını görmekten memnundu. "Evet, korsanın böyle yağmurlu bir günde, rüzgâr saçlarını savururken ve şapkası yamukken gelecek."

İki gün sonra Serenity bir kez daha babasının matbaasının penceresinden dünyanın geçip gidişini izledi.

"Bugün yirmi dört yaşımdayım," diye nefes aldı kucağında uyuklayan patiska kediye, düzeltme yaptığı sayfaları yeniden karıştırırken. "Ve olmak istediğim yazar olmaya beş yaşıma girdiğimden daha yakın değilim."

"Yazar, bah!" diye gürleyen babasının sabırsız sesi onu yerinden sıçrattı.

Ofiste yalnız olmalarına rağmen, adamın onun düşüncelerini duymayacak kadar uzakta olduğundan emindi. Ne yazık ki o okurken adam daha da yaklaşmıştı. Düşüncelerini yüksek sesle söylemeden önce başını kaldırıp bakmalıydı.

"Torunlarıma bakıyor olman gerekirdi," diye söylenmeye devam ederken masasının önünde durdu. "Seni mutlu edecek şey bu. Burada oturup erkek işi yapmak değil!"

Sağ elini, parmak uçlarını ve tırnaklarını kaplayan mürekkep lekelerini görebileceği bir yere kaldırdı. "Şu pisliğe bak! Senin hikâyelerini asla yayınlamamalıydım, hatta bu ofise yaklaşmana bile izin vermemeliydim." Elini bıraktı ve kaşlarını çatı. "Tek yaptığım seni inatçı ve inatçı olmaya teşvik etmektir!"

Serenity babasının önünde sinmeyi reddetti. Ya da ikisinin de bildiği bu kişisel mesele hakkında son sözü onun söylemesine izin vermedi. "Eğer evlilik bu kadar kutsanmış bir durumsa, nasıl oluyor da bu kadar az mutlu evlilik oluyor?"

Babası ona öfkeyle baktı ve elini maun masanın üzerine vurdu. Gürültülü gümbürtü odada yankılandı ve birkaç kâğıt hareketin şiddetiyle savruldu. Kedisi Pris başını kaldırıp Benjamin James'e baktı, sonra tekrar Serenity'nin kucağına uzandı.

"Bana o sosyal reform söylemlerinden alıntı yapma kızım. Leydi Mary-"

"Bu Mary Astell, baba."

"Bakire Meryem bile olsa umurumda değil, bu itaatsizliğine daha fazla katlanamayacağım. Tanrı şahidim olsun, beni öldürse bile bu hafta sonuna kadar sana bir koca bulacağım."

Serenity ağzına hücum eden kelimeleri bastırmak için dudağını ısırıldı. Ona asla bir koca bulamayacaktı. Bunu ikisi de biliyordu. Babasının sahip olduğu mütevazı servetle bile, kasabalıların "zavallı James kızı" olarak adlandırdıkları bu kızla evlenmeye razı olacak bir adam bulmakta zorlanacaktı.

Kasabanın kadınlarının tanıdık sesleri kafasını doldurdu. *Bu kıza yıllar önce, babasının ona uygun bir koca bulması için çok geç olmadan sopa gösterilmeliydi. Hangi erkek onun derslerinden birine katlanırdı ki?*

Zavallı James. Çok yaşlı, çok sıkıcı ve çok inatçı.

Babasının saygın bulduğu türden bir adam, onun gibi biriyle evlenmeyi asla kabul etmezdi. Hayır, o adamlar daha genç gelinler ararlardı. Bir erkeğin onları uygun gördüğü saçmalıklarla doldurmasını bekleyen, gelişmemiş zihinlere *sahip* kızlar.

O farklı bir kalıptan çıkmıştı.

Serenity ani bir pişmanlıkla iç çekti. Farklı olduğu için değil. Hayır, bundan asla pişmanlık duymazdı ama içini acıtan şey, onunla aynı fikirde olamamasıydı.

babasının istek ve arzuları söz konusuydu.

Ne zaman bu kadar farklı oldular?

Bir zamanlar babasıyla yakın, ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. O zamanlar babası, kadınların gelişmekte olan Amerikan ütopyasında önemli bir rol üstlenmesi gibi konularda onunla aynı fikirdeydi. Kadınların iyi eğitilmiş olması konusunda.

Annesinin ölümü her şeyi değiştirmişti.

Yine de yazarlığını kendi yöntemleriyle destekledi. Şikâyetlerine ve sert sözlerine rağmen onun öykülerini yayınlıyordu ve reddettiği öyküler de çoğu zaman *Dispatch*'e giriyordu. Ve arkasından bir hikaye yayınlaması onu kızdırırsa da, bu yüzden onu henüz ofisten kovmamıştı.

Belki aptalcaydı ama bir şekilde onunla gurur duyduğunu ve bu yüzden onun için çalışmaya devam etmesine izin verdiğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

"İşte," diye tersledi ve önündeki masaya daha fazla kâğıt koydu. Kaşları sert bir şekilde çatıldı, şapkasını ve paltosunu almak için odayı geçip portmantoya gitti. "Bunların hafta sonuna kadar düzenlenmesi gerekiyor."

"Evet, baba," dedi sessizce onun paltosunu silkmelerini izlerken.

Pirinç kapı tokmağına uzanmadan önce ona son bir kez kaşlarını çatı.

Gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturan Serenity kedisini kucağından itti ve öne doğru oturdu.

"Ve şu lanet serseriden kurtul!" diye bağırdı kapıyı arkasından çarparak kapatmadan ve yağın yağmura göğüs germeden bir an önce.

Pris burnunu havaya kaldırdı ve sanki onun emrini anlamış gibi öfkeli bir koklama yaptı.

"Sorun değil kızım," dedi Serenity. "Senden asla kurtulamayacağımı biliyorsun." Pris mağrur bir kuyruk hareketiyle dükkânın arka tarafına doğru yöneldi.

Birden Serenity'nin burnuna keskin bir mürekkep kokusu geldi ve dikkatini babasının sözlerinden uzaklaştırdı.

Serenity dondu kaldı. Eminim yine yanağına ya da gözüne mürekkep bulaştırmamıştı. O kadar gün içinde bugün olmaz! Hem de o akşam bir parti varken.

Son lekenin cildinden çıkması bir ay sürmüştü. Fırıncı Bay Jones bunun bir morluk olduğunu düşünmüş ve haftalarca babasına kötü kötü bakmıştı.

Bu düşünceye güldü. Huysuz olsa da babası ona asla zarar vermezdi. En azından fiziksel olarak değil, yine de iğneleyici sözlerinin bir darbe kadar acı verdiği zamanlar olmuştu.

Keşke ona kendini kanıtlamanın bir yolunu bulabilseydi. Serenity James'in de en az kardeşi kadar yetenekli bir yazar olduğunu herkese kanıtlamak için.

"Ah, Pris," dedi kedisine. "Büyük bir ipucuna sahip olmak için neler vermezdim. Tüm ülkeyi perçinleyecek bir hikaye bulmak için!"

Kedisinin köşeye oturup sağ patisini temizlemesini izlerken ani bir yenilgiyle iç çekti. "Kimi kandırıyorum ben?"

Terebentinle bir havluyu yanağına silen Serenity, etrafındaki çalışmalara bir göz attı. "Sıkıcı. Tüm hayatım sıkıcı angarya işlerden başka bir şey değil. *Erkeklerin* makalelerini düzenleyebilirim ama kimse onları yazmam için bana güvenmiyor."

Muhtemelen burada, bu ofiste yaşayacak ve ölecekti, kâğıtları karıştıracak, heyecan verici insanlar hakkında heyecan verici hikâyeler okuyacak, dört gözle bekleyebileceği tek heyecan ise kutlamalar ve bayramlar sırasında rıhtımda birkaç havai fişek olacaktı.

Ve eğer *gerçekten şanslı* olsaydı, diye alaycı bir şekilde düşündü, Charlie Simms de ona katılabilirdi.

Kendisine ilgi duymadığını bir türlü anlayamayan bu hantal kooperatifçiye düşündükçe ürperiyordu. Yeterince iyi biriydi, ama elleri onu hoplatacak türdendi.

Ve korkmuş bir sansarı utandıracak bir nefes.

İç geçirerek havlusunu masanın üzerine bıraktı ve yağmur damlalarıyla kaplı cumbadan dışarı, inanılmaz hayatlar yaşamış insanlarla dolu rıhtıma doğru özlemle baktı. İnanılmaz manzaralar görmüş insanlar.

Ah, keşke idolü Leydi Mary Wortley Montagu'nun sahip olduğu cesaretin birazına sahip olsaydı. Aşk için evlenmek ve dünyayı dolaşmak, dil öğrenmek, haremeleri ziyaret etmek!

Bitmek bilmeyen monoton ev ve iş döngüsünden uzaklaşmak için neler vermezdi. Yanına gelip onu hayal bile edemeyeceği kadar uzak maceralara sürükleyecek cesur ve karanlık bir korsan bulmak için.

Serenity onun ahlaksızlığına güldü. Babası onun böyle bir düşünceye sahip olduğundan şüphelense bile felç geçirirdi.

"Keşke gerçekten olabilseydi..."

Yaptığı aptallık karşısında başını sallayarak güldü. "Eğer ama ve fakatlar şeker ve findık olsaydı, hepimiz Mutlu Noeller geçirirdik."

Kapının üstündeki küçük zil çaldı. Ahlaksız düşüncelerinin ortasında yakalandığı için yanakları ısınan Serenity sandalyesinde doğruldu.

"şey mi unuttun..." Başını kaldırıp ofisine giren kara çarşafli dağı gördüğünde sesi kesildi.

Adam yüzünü fırtınadan korumak için başını eğmişti. Damlayan sularla birlikte ofise girdi ve zarif bir hareketle şapkasını başından çıkarıp siyah pelerininin bir köşesini geriye attı.

Cennet adına!

O kesinlikle onun babası değildi!

Hayır, bu adam onun hayalindeki korsanın hayata gelmiş haliydi. Tarifsiz yakışıklılığa sahip bir adam. Nemli krem yelegi ve beyaz gömleğinin altında dalgalanan geniş, kaslı bir adam.

Çorapları çözülmüş ve ıslak gömleğinin önünden gevşekçe sarkarak zarif boynunu ortaya çıkarmıştı. Daha önce hiç tanışmadığı bir parçasına hitap eden duyusal bir boyun. Bir yanı, nasıl bir his olduğunu görmek için parmaklarını adamın açıkta kalan etinde gezdirmek istiyordu.

Tanrı aşkına! tekrarlardı zihni.

Zift gibi siyah saçları geriye doğru toplanmıştı. Ve ne güzel ne de adil, ama kesinlikle erkeksi bir yüze sahipti.

Granit. Keskin, aristokrat yüz hatları için kullanılabilecek tek kelime buydu. Evet, sanki özellikle onun için yontulmuş gibi görünüyordardı ve şu anda bu yüz hatları katı bir şekilde sertti, koyu renk gözleri harareti yoğunluğuyla dehşet vericiydi.

Darmadağınık halinin farkında olmadığı belli olan bu adam, sıkı ve bir amaç uğruna ata binmiş bir adamın görüntüsüne sahipti.

Şapkasındaki suyu silkeleyerek bir adım öne çıktı.

Serenity sonunda ağzını kapatacak ve sertçe yutkunacak kadar zekâ topladı. "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu, adamın ortaya koyduğu inanılmaz vahşi manzara karşısında sesi titriyordu.

"Evet," dedi, bakışları yoğunlaşarak. "Bay S. S. James'i arıyorum."

Karnındaki kelekler çoğaldı. Ne istiyor olabilirdi ki

Onu mu?

Onun kendisinden ne istemesini istediğini kesinlikle biliyordu. Gözleri tamamen açıkken bile onun kendisine yaklaştığını hayal edebiliyordu,

Kulağına şiir fısıldarken nefesinin boynunu sızlattığını hissetmek...

Kendine gel!

Görüntüyü kovmak için gözlerini kırıştırdı ve kendini, bir hayalin gerçeğe dönüşmesiyle yüzleşirken mümkün olduğunca sakin kalmaya zorladı.

"Bu ben oluyorum. Serenity James. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözlerinin muhteşem ela derinliklerinde, sertleşmeden önce bir an şaşkınlık titreşti. Serenity bu adamı şaşırtan bir şeyin pek sık olmadığı izlenimine kapılmıştı. Ve bu düşünce ona beklenmedik bir haz duygusu verdi.

Savannah Dispatch'in bir bölümünü masasının üzerine bıraktı. "O zaman bana yazdığınız bu hikâyeyi anlatın."

Elindeki kâğıt parçasına baktı ve bunun babasının onayı olmadan Deniz Kurdu makalesini yayınladığı geçen ayki baskı olduğunu fark etti.

Tanrı aşkına, bu parça ona musallat olmaktan vazgeçecek miydi? Babası bu konuda söylenmeyi daha dün bırakmıştı! Çekingen Douglas'ın bile bu konuda söyleyecek birkaç sözü vardı. Şimdi bu adam kaldıkları yerden devam etmek istiyordu.

Her erkeğin onu boğmak istemesine neden olan o makale neydi?

Çok sinirlenen kadın, adamın bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. "Bu konuda ne bilmek istiyorsunuz?"

"Deniz Kurdu ve gemisi hakkında bildiğin her şeyi bilmek istiyorum.

Triton'un İntikamı."

Öfkesine rağmen, sadece İngiliz gemilerini avlayan romantik korsanı hatırlayınca dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Hayatında duyduğun en inanılmaz hikâyeye değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı.

Sağduyusu ona durmasını söylese de, her zamanki gibi hikâyelerinden biri hakkında konuşurken dilini tutamıyordu. Özellikle de taptığı gerçek bir Amerikan kahramanının bu özel hikayesi hakkında.

"Onu ve cesaretini duyduğum anda, büyülenmekten kendimi alamadım. Deniz Kurdu, dalgaların arasında dolaşan en cesur kahramandır. Nazik ama vahşi, kendini koruyamayanları koruyor. Ve mürettebatını! Onunla birlikte yelken açan rengarenk tayfayı sevmiyor musunuz?"

Bakışları ölümcül bir hal aldı.

Ani bir korku dalgası omurgasına yayıldı ve adamın onun yazdıklarını zerre kadar umursamadığını hissetti.

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu. "Sanırım nedenini yeterince iyi biliyorsun."

Kafası karışmış bir halde başını salladı. Neden böyle bir şey düşünsün ki? "Hayır, bildiğimi söyleyemem."

"Beni ne , aptal mı?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. Gerçekten de onu erkek fizyolojisinin en muhteşem örneği olarak görüyordu. Ona Deniz Kurdu için hayal ettiği kahramanı hatırlatıyordu. Evet, Deniz Kurdu da aynı sert ve inatçı çeneye ve yanmış tarçın gibi parlayan tehlikeli gözlere sahip olacaktı.

"Makalenizde kaynaklardan bahsediyorsunuz. Deniz Kurdu'ndan size kim bahsetti?" diye sordu.

Omuz silktili. "Ağabeyimin babamla onun hakkında konuştuğunu duydum." "Ağabeyin ve baban mı? Deniz Kurdu'nu nasıl öğrendiler?"

Kadın sinirlendi. "Nedir bu? Engizisyon mu?"

Konuştuğunda her kelimeyi yavaşça ve dikkatle telaffuz ediyordu, sesi uyarıcı bir karanlıktaydı. "*Onun adını istiyorum.*"

Ona şaka yapmanın ne zararı olabilirdi ki? Eğer bu onu yatıştırıcaksa, sessiz kalmak ona göre değildi. Ne de olsa sessizlik onun iyi olduğu bir şey değildi.

"Kardeşim hikayeyi rıhtımdaki bir denizciden duymuş ve Deniz Kurdu'nun gemisini uzaktan gördüğünü söylemiş. Bunun, Bağımsızlık Savaşı sırasında ablukayı delen Deniz Kurdu ile aynı gemi olduğundan emin olduğunu söylemiş."

"O adamın istiyorum."

"Adını bilmiyorum."

Adamın gözleri öyle bir karardı ki, kız adamın inanmadığını anlayabildi. Onu.

Ne cüretle babasının dükkânına gelir ve onu bir çocuk gibi sorguya çeker? savaş esiri! *Kimsenin* gözünü korkutmasına izin vermeyecekti.

Bu adam kim olduğunu sanıyordu?

Deniz Kurdu mu?

"Neden onunla bu kadar ilgileniyorsun?"

Morgan Drake öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Toplayabildiği kadar sabırla, ki bu çok fazla değildi, şapkasını yerleştirdi.

masasının üzerine koydu ve ellerini ortada duran kâğıt yığınının iki yanına dayadı.

Öne doğru eğilerek ona, yetişkin erkeklerin korkudan dizlerinin üzerine çökmesine neden olan bakışını fırlattı. Bu, gözünü korkutmaya çalıştığı kişinin ruhunu her zaman kıran güvenli bakışıydı.

Sinmek yerine omurgasını sertleştirdi!

Lanet olsun. Cevaplara ihtiyacı vardı, kızgın bir tavuğa değil. Ve bir kadının gazetesinde yazmasına izin veren embesile de lanet olsun.

Sanki adamın öfkesi onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. Sanki öfkeli erkeklerle uğraşmaya alışkınmış gibi.

"Hayali bir haberin seni neden bu kadar kızdırdığını anlamıyorum," dedi sonunda. "Bu sadece benim uydurduğum küçük bir hikaye."

", " diye tekrarladı inanamayarak. "Hepsini uydurmuş olamazsın. Çok fazla gerçek kokuyor."

"Gerçek mi?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Neden, efendim, parça *hayali*."

Tamamen ve tamamen."

Neden bilgisi hakkında yalan söylüyordu?

Bu kesinlikle bir kızın kaprisiyle bir araya getirilmiş rastgele bir kurgu değildi. İngiliz donanmasından etkilenen bir yetim olmasından korsanlık yaptığı günlere kadar her şeyi dahil etmişti.

Ve sonra İngiliz donanması tarafından hala mağdur edilen Amerikalı denizcileri kurtarmak için yaptığı kahramanlıklardan bahsetmek...

Hayır, hayatıyla ilgili bildiği çok fazla ayrıntı vardı. Bu kadının hikâyesinde adı ve adresi dışında her şey vardı. Kadının kimliğini ifşa etmesini göze alamazdı. İngiliz hükümeti onu ele geçirmekten başka bir şey istemezdi. Ama şu anda ellerinde sadece bir takma isim vardı.

Ve sırrını korumak için *ne* yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Birdenbire empyrean gözlerinin arkasında bir ışık parladı ve derinliklerinde mizah dans etti.

Ayağa kalktı ve ona tüm yüzünü aydınlatan parlak bir gülümseme verdi. "*Aman Tanrım, kim olduğunu biliyorum.*" Gülerek ona göz kırptı. "Seni Douglas gönderdi, değil mi? Seni gördüğüm anda anlamalıydım!"

Tamamen şaşırmış bir halde doğruldu.

Bu onu hazırlıksız yakalamak için bir numara mıydı?

Evet, dikkat dağıtmak zekice bir numaraydı. Rakiplerine karşı sayısız kez kullandığı bir yöntem. Düşmanını önemsiz şeylerle oyalayarak

odağını kaybeder. O zaman senindir. Neredeyse bakışı kadar işe yarayan bir numaraydı.

Ama o böyle numaralara kanacak biri değildi. Kimse Morgan Drake'i aptal yerine koyamazdı. Kimse onu alt edemezdi.

"Douglas kim?"

Onun yanında durmak için hareket ederken tekrar güldü. "Sanki bilmiyormuşsun gibi," dedi ve nazik bir elini onun koluna koyup hafifçe sıktı.

Aptal mıydı? Morgan konuşmak için ağzını açtı.

"Seni içeri girerken ilk gördüğümde bunu fark etmediğime inanamıyorum," dedi adam bir şey söylemeye fırsat bulamadan.

Gülümsemesi daha da genişleyerek onun etrafında yavaş bir daire çizdi ve bu konuşmaya devam etti. "Sen . Kesinlikle . Tıpkı seni tarif ettiğim gibi. Dışarıda yağmur bile yağıyor. Daha iyi bilmesem, *bunu* Douglas'ın sipariş ettiğini bile düşünebilirdim."

Şapkasını masasından kaldırdı, elinde çevirdi, sonra da ağzına vurdu. "Douglas'ın söylediği gibi, şapkan kafanda tehlikeli bir şekilde tünemişti bile." Gösteri olsun diye şapkasını kendi başına geçirdi.

Morgan soğudu.

Demek onu tanıyordu. Bir şekilde bu küçük pislik onun kimliğini öğrenmişti. Bir kez daha konuşmaya çalıştı.

"Bunu neden kabul ettin?" diye sordu kız şapkasını çıkarırken.

"*Hepsini uydurmuş olamazsın,*" dedi, onun önceki sözlerini taklit etmeye çalışırken sesini iki oktav düşürerek. "Tabii ki hepsini uydurmadım. Biraz araştırma yaptım. Bir kadın olsam da, haber yapacak gerçek bir hikâye bulduğumda iyi bir muhabirimdir. Douglas'ın beni bu şekilde sorgulamasına inanamıyorum. Muhtemelen babamın rıhtıma inmeme neden izin vermediğini bana gösterme yoludur. Senin gibi bir adamdan bilgi almaya çalıştığımı düşünsene!" Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Babam kellemi alırdı. Douglas'a demek istediğini anladığımı söyleyebilirsin, ama bunu çok daha nazik bir şekilde yapabilirdi."

Büyüleyici gülümsemesiyle şapkasındaki bir parça tüyü fırçaladı. "Zeki biri olduğu kesin! Bunu aşmak için biraz uğraşmak gerekecek. Ama ben kesinlikle meydan okumaya hazırım."

Kadın gevezeliğine devam ederken, garip bir koku onu şaşırttı. Sanki onu kuşatıyor gibiydi.

Terebentin mi?

Kaynağı bulmak için etrafına bakınırken şaşkınlığı öfkelerini bastırdı. Terebentin ama nereden geldiğini hayal bile edemiyordu.

Sonra kaynağını fark etti.

Bu oydu.

Hayır, mantığı bunu savunuyordu. Bu olamazdı. Biraz öne eğildi ve kadın bir kez daha önünden geçerken gizlice kokladı.

Bu kesinlikle terebentindi ve kadın bunu Fransız parfümü gibi kullanıyordu! Kaşlarını çatarak, Douglas denen adamdan ve bir tür devam eden cüretten bahsetmeye devam eden garip kadına bir kez daha baktı. Aralarında bir şey vardı.

Serenity James'in tuhaf biri olduğu kesindi. Daha önce hiç bu kadar keskin kokulu bir karışımla sıırsıklam dolaşan bir kadın tanımamıştı. Yine de bu kadın bundan tamamen habersiz görünüyordu.

Kestane kahvesi saçları, çoğu kadının tercih ettiği yumuşak lüleler gibi değil, ensesinde şık ve sert bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı. Ve solgun yüz hatlarını tamamlayacak yumuşak bir renk giymek yerine, kasvetli tonu kırmak için sadece fırırlı beyaz bir boyun atkısı olan düz siyah mütevazı bir elbise giymişti.

Atkısını tam göğüslerinin arasına sıkıştırmış olan yakut ve elmas broş olmasa, onun yas tuttuğunu düşünebilirdi.

"Zavallı Douglas, öfkeli karısı tarafından evi yakılan o zavallı adamla röportaj yapmak için bugün St. Simon Adası'na gönderilmesine itiraz etmesine şaşmamalı. Eminim siz içeri girdiğinizde yüzümü görmek için burada olmak istemiştir! Ama burada olmadığına çok sevindim. Hiç şüphe yok ki, şu andan kıyamete kadar bana gülerdi."

Bakışları onun üzerinde gezinirken, çok şaşırtıcı bir şey oldu. Onu mavi bir balo elbisesi giymiş, saçları açık ve yumuşak bir şekilde hayal etmeye başladı.

Evet, o gözlüklerin ardında en parlak deniz rengine gözleri vardı. Öpücükler için yalvaran şehvetli dudaklar ve solgun, kremsi ten...

Morgan gözlerini kırptırdı.

Delirmiş miydi?

Hayır, sadece azgınım, Kaptan.

Barney'nin sesi zihninde dolaşırken gerildi. O yaşlı, azgın midyenin düşüncesi dikkatini tekrar elindeki konuya çekmeye yetmişti.

"Bayan James, hayır-"

"Lütfen," diyerek sözünü kesti ve onu kapıya doğru götürmeden önce kolunu onunkine bağladı. "Yapmaya çalıştığın şeyi çok takdir ediyorum. Ama bugün gerçekten macera için uygun bir gün değil. İncelemem gereken bir yığın makale var ve kız kardeşim beni eve götürmek için her an gelebilir, denetlemem gereken bir parti var. Neden Doug'a teşekkür etmiyorsun-"

Olduğu yerde durdu ve dükkanın önündeki büyük cam vitrine gözlerini dikerek baktı.

Onun görüş açısını takip eden Morgan kendini ekibinin iki üyesiyle yüz yüze buldu. Barney ve Kit onlara bakıyordu.

Bugünkü sıkıntılar hiç bitmeyecek mi?

Onu rıhtımda beklemeleri gerekiyordu, peşinde havlamaktan başka bir şey yapmayan iki fino köpeği gibi onu takip etmeleri değil.

İkisi de sanki bir tayfunun ortasında güvertede duruyormuş gibi bacaklarını birbirinden ayırarak durdular ve dışarıdaki parıltıdan gözlerini korumak için ellerini kavuşturarak cama yaslandılar. Şimdi tek ihtiyacı olan Barney'nin sırtması ve bir yarım akıllı gibi ona el sallamasıydı.

Boğazından alçak sesle hırladı. Yağmurlar çürümüş derilerini ıslatsın!

Onlarla daha sonra ilgilenecekti. Önce çözmesi gereken bir gizem vardı - bu kadın onun kim olduğunu nasıl öğrenmişti ve şimdiye kadar kime söylemişti.

Ve en önemlisi, sırlarının daha ileri gitmediğinden emin olmak için ne kadar ileri gitmesi gerekecekti.

Sorgusuna geri dönmeye başlamıştı ki aniden kahverengi ve altın rengi bir araba dükkânın önünde durdu.

Yeşil giysili bir uşak arabanın tepesinden atlarken Barney ve Kit etraflarına bakındılar. Arabanın kapısını açtı.

Kocaman siyah bir şemsiye yağmura doğru itilerek açıldı ve sonra yukarı doğru eğilerek elbisesi çirkinlikte Serenity'ninkiyle yarışacak yaşlı bir kadını ortaya çıkardı. Şemsiyeyi arabanın açık kapısına tutmadan önce Barney ve Kit'e kaşlarını çattı. Uşak kapıyı kapatmadan hemen önce arabadan genç ve çekici sarışın bir kadın çıktı.

Genç kadın, refakatçisiyle birlikte dükkâna girerken solgun, melek gibi yüzünü buruşturarak Kit ve Barney'ye kaçamak bakışlar attı.

"Tanrım, Rahibe," diye nefes aldı sarışın kadın, dikkati hâlâ arkasındaki iki deniz köpeğine odaklanmıştı, onlar da içeriye gözetlemeye geri dönmüşlerdi. "Şimdi de ne tuhaf hayranlar topladın?"

"İyi günler, Honor, Bayan O'Grady," dedi Serenity selamlayarak. "Douglas'ın doğum günü sürprizi için gelen bir arkadaşı. Ama bu beyefendiye daha önce de açıkladığım gibi, zamanım yok."

"Ah şimdi, genç kız, onu buraya almakla ne düşünüyordun? Sen burada yalnızken böyle bir adamın dükkâna girmesine izin vermemen gerektiğini bilmelisin," diye uyardı Bayan O'Grady kalın İrlanda aksanıyla. Era O'Grady edep timsali bir başhemşireydi. Onun dedikoducu dili pek çok genç kadının kaderini belirlemişti ve Serenity ona yakalandığı için hiç mutlu değildi.

Yine de Bayan O'Grady, kendisine bir şey olması halinde kasabanın dedikoduculuğunu üstlenmesi için yetiştirmeyi planladığı Honor'a sadıktı. Serenity birkaç içten özürle Bayan O'Grady'nin endişelerini giderebilirdi.

Ayrıca, Serenity böyle bir adamın ilgisini asla çekmeyecek sade bir kadındı. Kasabadaki herkes bunu biliyordu.

Bayan O'Grady'nin kendisi bile böyle söylemişti.

Bayan O'Grady bakışlarını yabancıнын üzerinde gezdirdi ve Serenity bilmeseydi kadının gözlerinin takdirle parladığına yemin edebilirdi.

Bayan O'Grady, "Onun gibi adamların bir kadını namusundan vazgeçirdiğini sayısız kez gördüm," diye uyardı. "Bu iş bittiğinde senin için çok geç olacak. Baban bu yüzden senin başını yakacak. Yapmazsa görürsün."

"Çok haklısınız Bayan O'Grady," diye onayladı Serenity. "Erkekler dünyanın baş belasıdır ve tüm kadınlar için tehlikelidir."

Morgan onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. Her ne kadar sesinde alaycı bir ton olsa da, kendisine dünyanın felaketi denmesinden hoşlanmamıştı.

"Siz geldiğinizde ben de ona kapıya kadar eşlik ediyordum." Serenity şapkasını ellerinin arasına aldı ve ikisine kaşlarını çatarak bakan başhemşireye baktı. "Sizinle tanışmak bir zevkti efendim ve mizah anlayışınız için minnettarım ama gitmeliyim."

Onu hayrete düşüren bir çabuklukla kendini dışarıda, çiseleyen yağmurun altında, iki adamının yanında buldu. Bir an sonra Serenity ve kız kardeşinin hızla gelen kahverengi bir araba tarafından götürülüşünü izledi.

"Evet, Kaptan?" Barney, kahverengi renkli üç boynuzlu şapkasından yüzüne yağmur damlarken sordu. "Şu gazete öğrendin mi?"

Şaşkına dönen Morgan, giden koçun ardından bakakaldı. Hayatında hiç bu kadar kolay kovulmamıştı. Bunu düpedüz... alçakgönüllü buldu.

Sinir bozucu!

Onu bir baş belasından başka bir şey değilmiş gibi kovmaya nasıl cüret eder! Kadınlar onun varlığı karşısında bayılmıştı. Dudaklarından çıkacak bir gülümseme için birbirleriyle savaştılar.

Tanrı adına, krallar onunla görüşmek için *yalvarmışlardı*. Hatta bir sultan ona kızını vermeyi bile teklif etmişti. Ve bu küçük ahmak onu sağanak yağın yağmura doğru bir izin bile almadan koşturup götürmüştü.

Şapkası ve onun tehlikeli tüneği hakkındaki sözlerini hatırlayarak, şapkasını kafasında aşağı doğru salladı. "Pekâlâ, Bayan Serenity James," dedi arabası gözden kaybolurken. "Bir daha karşılaştığımızda seni korumak için kız kardeşin ve çatık kaşlı İrlandalı bir pezevenkten daha fazlası gerekecek."

Bölüm 2

"Affedersiniz, Kaptan?" Barney kaşlarını ciddi ciddi çatarak sordu. "Hangi çatık kaşlı İrlandalı karıdan bahsediyorsun?"

Serenity'ye, refakatçisine, kendisine ve adamlarının doğrudan bir emre itaatsizlik ettiklerinin hatırlatılmasına kızan Morgan, Barney'ye ters ters baktı. "Triton'un cehenneminde ikinizin burada ne işi var?"

Kit kırmızının parlak bir tonuna büründü ve Barney kendini bir metre on santimlik boyunun tamamına kadar çekti.

Barney iki ön dişinin arasındaki boşluğu gösteren geniş bir gülümsemeye, "Size yardım etmeye geldik, Kaptan," dedi. "Hikayesinde senin hakkında yazan o hırsız köpeğin dilini susturmak için iyi bir korsan kılıcına ihtiyacın olabileceğini düşündük."

Morgan boğazından kısık sesle hırlayarak, kan dökmekten başka hiçbir şeyin Barney'nin gözünü korkutamayacağını çok iyi biliyordu. "Sana kaç kere daha korsan olmadığımızı söylemem gerekiyor?"

"Doğru," dedi Barney komplocu bir göz kırpmayla. *"Korsan olmadığımızı biliyorum."*

Morgan yenilgiyle ellerini havaya kaldırmak istedi. Barney neredeyse korsan olduklarıyla övünürken, birilerinin yaşlı deniz köpeğine inanması ve hepsini asması an meselesiydi.

Eğer aklınız varsa, o yaşlı midyeyi ve kuşunu bir sonraki seferde gemiden atarsınız.

Ama Barney onu ne kadar kızdırırsa kızdırсын, Morgan bunu asla yapamazdı. Hayır, yaşlı adama geri ödenemeyecek kadar çok şey borçluydu.

Barney olmasaydı, İngiliz donanmasındaki hapis yıllarını asla atlatamazdı. Barney'nin gerçeklikle olan bağı bazen sarsılsa da, yaşlı adamın cömert bir kalbi vardı.

"Peki Kaptan, şu çiçek açan yazarı Davy'nin dolabına atalım mı?" Barney sordu.

"Hayır," dedi Morgan sessizce, her ne kadar Bayan James'in tahtada yürümesi fikri hoşuna gitse de. Belki de bir ağız dolusu deniz suyu onu sakinleştirirdi. "Görünüşe göre bu olaydaki *erkek* bir *kadın*. Ve ben onunla kendi yöntemimle çıkacağım."

Başlarının üzerinde gök gürledi ve yavaş yavaş çiseleyen yağmur yerini şiddetli bir yağmura bıraktı. Morgan kaşlarını çatarak önce gökyüzüne, sonra da önündeki çifte baktı. "Kahretsin Kit, Barney'i gemiye geri götür ve ölmeden önce kurumasını sağla."

"Bah," diye homurdandı Barney. "Bir korsan için biraz su nedir ki?" "Dikkatli olmazsa zatürree olur," diye uyardı Morgan.

Üç boynuzlu atını kaldıran Barney dudağını büktü ve elini kalan az miktardaki gri saçlarında gezdirdi. "Bana yaşlı bir kadından başka bir şey değilmişim gibi davranıyorsun."

"Belki de beni bir anaç tavuk gibi takip etmeseydin-"

"Pekâlâ Kaptan," diye araya girdi Barney, şapkasını tekrar yerine yerleştirirken. "Siz kendi işinize bakın, ben ve Kit de siz geldiğinizde *İntikam*'ın yola çıkmaya hazır olmasını sağlayacağız."

Şimdi, neden buna inanmakta zorlanıyordu?

Çünkü hayatında ilk kez Lord Thick ve Knotty Pate ile girdiğin bir tartışmayı kazanmış olacaktın. Kaçınılmaz olana ve günün geri kalanında tek bir cümleyi bile tamamlama fırsatı bulamayabileceği gerçeğine boyun eğen Morgan, atını yakındaki otostop direğinden alırken onları orada bıraktı.

Kendini eyerine çekti ve Kit'e anlamlı bir bakış yöneltti. "Onu eve götür."

", Kaptan Drake."

İflah olmaz çifte son bir kez baktıktan sonra topuklarını atın kanatlarına geçirdi ve Bayan James'in arabasının peşine düştü.

Saatler sonra, en güzel elbisesini giymiş ve babasının balo salonunun ortasında duran Serenity kendini gülümsemeye zorladı.

Açık oda, pembe saten ve sarmaşıklarla sarılmış Grek sütunlarıyla çevriliydi. Odanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş sekiz kristal ve altın avizeden ve meşalelerden binlerce balmumu mum sallanıyordu. Orkestra balkonu sağ köşeden sarkıyordu ve diğer konuklar kümeler halinde siyaset, yemek tarifleri ve son skandallar hakkında konuşurken dansçılar dönüp duruyordu.

Parti başladığından beri Serenity, kaçak kız kardeşi Chastity'den haber alıp almadığını öğrenmek isteyen başrahibeler ve ona mutlu yıllar dileyen daha nazik ruhlar tarafından sayısız kez kenara çekilmişti.

Ancak akıllı sürekli gizemli adamla karşılaşmasına takılıp kalırken, doğum günü partisindeki konuklarına odaklanmak son derece zordu.

Karakterlerinden birinin ofisinde kendini göstermesi her gün olan bir şey değildi. Özellikle de bu kadar yakışıklı bir karakterin.

Keşke onun adını öğrenmiş olsaydı.

Keşke onu düşünmeyi bırakabilseydi!

Papazın ailesi ve onu sürekli bahçeye çıkarmaya çalışan Charlie Simms'in de aralarında bulunduğu iki yüzden fazla davetli katıldı.

İnsanlar normal hayatlarına devam ederken, o bugün mucizevi bir şey yaşamıştı. Asla unutamayacağını bildiği bir şey.

Yeter, Serenity! Dansçılara dikkat edin. Genç kızlara eşlik eden başrahibelere bakın.

Zavallı Parson Jacobs'a odaklan!

Papaz onunla konuşurken zaten üç kez kendini tekrarlamak zorunda kalmıştı. Şu anda bile ne hakkında konuştuğundan emin değildi. Yunus'la ilgili bir şey. Yoksa Eyüp'le mi ilgiliydi?

Hay aksi!

Papaza başını sallayarak ve konuşmasındaki birkaç boşluğu doldurmak için uygun bir yanıt olduğunu umduğu bir şeyler mırıldanarak, bakışlarının Douglas'ı aramak üzere odada dolaşmasına izin verdi. Belki de gizemli ziyaretçisiyle ilgili tüm sorularına o cevap verebilirdi.

Sağ tarafındaki bir ışık dikkatini çekti. Başını çevirdiğinde, kız kardeşinin pembe yanakları ve ışıltılı gözleriyle ona doğru koştuğunu görmek için tam zamanında baktı.

Honor, Serenity'nin kolundan tutup onu kaba bir şekilde açık Fransız kapılarına doğru sürüklemekten bir an önce, "Lütfen bize müsaade edin, Parson Jacobs," dedi nefes nefese.

Serenity kaşlarını çatı. "Sorun her neyse-" "O burada!"

"Bay McCarthy?"

"Hayır, benim sevgilim değil, aptal. Senin sevgilin!"

Tamamen dönen Serenity, Honora sanki aklını kaçırmış gibi baktı.
Neden ? Zıplayan Eller

Charlie mi?

Hayır, kız kardeşi bu kadar zalim olamazdı. "Talibim mi?"

Honor onu belinden yakaladı ve kalabalığa doğru savurdu.

Serenity bakışlarını, dansçıların minuet eşliğinde dönüp durduğu mermer ve altın balo salonunda gezdirdi. Mum ışığı mücevherlerin, parlak renkli elbiselerin ve hatta birkaç modası geçmiş peruğun üzerinde parlıyordu. Oldukça iyi tanıdığı birkaç adam gördü ama hiçbiri kız kardeşinden böyle bir tepki alamazdı.

Odaya ani bir ses uğultusu yayıldı. Müzisyenler çalmayı bırakana kadar gittikçe yükselen sesler.

Dansçılar adımlarında bocaladı ve dans pisti aniden boşaldı.

"Kutsal Noel," diye nefes aldı Serenity. Bu *oydu*. Ve belli ki oradaki herkes onun varlığından en az kendisi kadar etkilenmişti.

Ve eğer daha önce gizemli adamın yakışıklı olduğunu düşündüyse, yanılmıştı.

Yakışıklı .

Yakışıklılığın ötesinde ne varsa, o da oydu!

Nefesi boğazında düğümlendi ve bir elektrik yükü vücudunu boydan boya dolaşarak onu perçinledi.

Artık dağınık ve yağmurdan sıırıslıklam değildi ama hâlâ siyahlar içindeydi; bir prensin duruşuna ve bir kralın soğukkanlılığına sahipti.

Ta ki biri onun gözlerini fark edene kadar. Çalışılmış soğukkanlılığına ihanet eden gözler. Egzotik bir yırtıcı canavar gibi kalabalığı tarıyor, her ayrıntıyı inceliyordu. Her erkeği olası bir rakip, her kadını da olası bir fetih olarak ölçüp biçiyordu.

Bakışları kadınlara değdiğinde, kadın başları dalgalanan ve sallanan yelpazelerin arkasında bir araya geldi. Adamın bir arayış içinde olduğu belliydi ve Serenity bunu fark ettiği o anda *onun kendisini* aradığını anladı.

Kalbi beklentiyle çarpıyordu. Heyecanla.

Heather Smith, Serenity'nin yaklaşık on santim sağında durduğu yerden, "Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırdı. Erdemi tartışılır olan Heather, papazın kızı Felicity Jacobs'la bir süredir konuşuyordu.

gecenin çoğunda. Ve şimdi de yorumlarını Felicity'ye yöneltiyordu. "Söylesene Felicity, sen hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Hayır," diye karşılık verdi Felicity. "Ama sana şunu söyleyeyim, o adam kesinlikle bu gece zavallı bir kadını mahvetmek isteyen bir şeytan."

"Eğer o şeytansa, beni istediğin zaman tahtına zincirleyebilirsin." "Heather Smith," diye tersledi Felicity. "Böyle bir şey için ruhunu kaybedeceksin. kelimeler!"

Sonra konuşmaları kalabalığın içinde kayboldu, kadın seslerinin ani vızıltısı ve erkeklerin boğazlarının temizlenmesi arasında kayboldu.

Ses sağır edici bir hal aldı.

Serenity gözlerini herkesin spekülasyonlarının kaynağından alamıyordu.

Etrafındaki insanlara aldırmayan korsan, erkeksi bir edayla odanın içinde ilerliyordu. Karanlık, ölümcül ve büyüleyiciydi.

"O Deniz Kurdu," diye fısıldadı Honor onun kulağına. "Tıpkı hikâyende anlattığın gibi biri. Douglas bu kadar mükemmel birini nereden buldu?"

"Rüyalarımın çık," diye nefes aldı Serenity.

Morgan Drake kadınları taradı ama hiçbiri Serenity James'e benzemiyordu. Herkesin diline düştüğünü geç de olsa fark etti.

İhtiyacı olan son şey, bu kadar çok insanın dikkatini çekmekti.

Mürettebatı yelken açmaya hazırdı ve biri gemisini tanımadan önce kalabalık limandan ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Ancak Bayan Serenity James'in kimliği konusunda sağduyulu davranacağından emin olana kadar başka bir görevi riske atamazdı.

Onun nerede yaşadığını bulmak saatlerini almıştı.

Keşke onu bulabilseydi...

Bakışları ortadaki çift Fransız kapısının hemen dışında duran iki genç kadının üzerinde gezindi. Tatlı kıvrımları olan minyon sarışını gazetenin ofisinden çok iyi hatırlıyordu.

Ayrıca arkadaşında tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı.

Ona bir boksörün yumruğu gibi çarptı.

Hayır, .

Bir adım daha yaklaşıncı Serenity James'i nihayet tanıdı.

Nasıl da değışmişti! İğrenç siyah paçavrası gitmiş, yerine pembe şık bir elbise giymişti. Kız kardeşinin şehvetli kıvrımlarından yoksun olsa da, yüzünde onu öne çıkaran bir ışıltı vardı.

Kestane rengi saçları, bir erkeğin onu özgür bırakmak için can atmasına neden olacak türden bir stille toplanmıştı ve yumuşak lülelerin avucunun içinde saten gibi olacağından hiç şüphesi yoktu.

Ve gözleri.

Onları gölgeleyen gözlükleri olmadan, büyüleyiciydiler. Derinliklerinde ateş ve zekâ parıldıyordu. Ve onlarla ilgili bir şey doğrudan kasıklarına ısı gönderdi.

Morgan gerildi. Onun derdi neydi?

Onun tipi değildi. Aslında, baş döndürücü güzellikteki kız kardeşi onu daha çok cezbetmeliydi.

Ama Serenity'de ismiyle alay eden bir şey vardı.

Morgan aralarındaki mesafeyi kapattı. Onu kuşkulu bir gülümsemeyle karşıladı ve kaşlarını kaldırarak yaramazlık yapmak isteyen hıncır bir elf gibi göründü. "Efendim, konuk listemizde adınızı hatırlamıyorum. Belki bana verirseniz..."

"Peki bana ne isim verirdiniz?" "Deniz

Kurdu."

İçgüdülerini tepki olarak gerildi. Evet, onu tanıyordu. Ve şimdi de kız kardeşini karıştırmıştı. Öyle olsun. "Konuşmalıyız."

"Devam et, Serenity," diye fısıldadı kız kardeşi.

Bakışları kararsız olan Serenity tekrar Honor'a baktı. "Refakatçim yok," dedi nefesinin altından.

"Artık biliyorsun!"

Morgan, Serenity Honor'a kaşlarını çatarken iki kadını izledi ama kız kardeşinin gözlerindeki kararlı ifadeye bakılırsa, Washington'ın ordusunun tamamının Honor'ı onları yalnız yakalamaktan alıkoyabileceğinden şüpheliydi.

Neden? Bu kadar beklenmedik bir müttefiki olması ona garip geliyordu. Honor ne kazanmayı umuyordu?

"Sanırım kütüphane boş," dedi Honor, Serenity'nin koluna girerek. "Eğer bizi takip ederseniz, Bayım...?"

Hiçbir şey söylemedi.

Serenity, Honor'a şaşkın bakışlar fırlattı ve Honor ne tür bir oyun oynadıklarını merak etti.

Tuzak olabilir mi?

Olabilirdi. Ve o da bunu biliyordu.

Duyuları keskin ve uyanıktı, yakın bir tehdit algılamadı. Serenity'den ne istediğini tahmin etmek dışında artık onu pek de merak etmiyor gibi görünen insan kalabalığının arasından onları takip etti.

Artık Serenity James'kimliğini öğrendiğinden emin olduğuna göre, bir eylem planına ihtiyacı vardı.

Ama gevezeliği bu kadar seven bir kadını nasıl susturabilirdi ki?

Onu güneşte pişmesi için asın, Kaptan. Bırakın martılar midesinde ziyafet çeksın.

Bu kesinlikle Barney'nin cevabı olurdu. Kendisinininki gibi.

Honor onları balo salonunun karşısındaki kütüphaneye götürdü, sonra zarif oymalı maun kapıyı arkalarından kapattı. Serenity yanından geçerken Morgan onun banyo yaptığını ve gül kokulu güzel bir parfüm bulduğunu fark etti.

Pembe elbisesi adımlarıyla birlikte hafifçe hışırdayan Serenity odanın ortasında durmak üzere hareket etti. Ellerin hafifçe titremesi ve gevezelik etmemesi, bu toplantı konusunda zaten gergin olduğunu gösteriyordu.

Güzel, ondan korkuyordu. Şimdi, bu korkuyu canlandırabilirse, belki de kalemını bastırmak için yeterli olabilirdi.

Kız kardeşi odayı geçerek onun yanında durdu. O bilerek sessiz kalırken iki kadın da bekledi. Sözlerini tahmin etmelerine izin verirse, konuştuğunda ona daha fazla dikkat edeceklerdi.

"Bayan James," diye başladı uzun bir aradan sonra. "Evet," diye cevap verdi ikisi de bir ağızdan.

Onur pembeye çalan bir tonda kızardı. "Çok özür dilerim," dedi kız kardeşinin ellerini tutarak. "Serenity'yi kastetmiştin elbette. Devam et, burada olduğumu unut."

Morgan boğazını temizleyerek bir kez daha yalnız olmayı diledi. Bir Bayan James'in gizli kimliğini tehdit etmesi yeterliydi. İki kişinin onu teşhis edebilmesi çok fazlaydı.

"Daha önceki tartışmamıza geri dönersek, size Deniz Kurdu'nun kimliğini veren adamın adını ve verdiğiniz herkesin adını bilmek istiyorum.

o zamandan beri bu bilgi."

"Kimliği?" diye birlikte cevap verdiler. Birbirlerine bakmak için başlarını çevirdiler.

Morgan'ın ensesinde ani bir şüphe belirdi. Ya iki kadın da kusursuz birer yalancıydı ya da ikisinin de kaşlarını çatan şaşkınlık samimiydi.

Serenity kız kardeşinin elini bırakıp ona doğru bir adım atarak, "Neden efendim, kimliği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Bu hikâyeyi onun çabalarına destek toplamak için yazdım. Adını bilseydim, memnuniyetle onu arar ve faaliyetleri hakkındaki görüşlerini yazardım. Böylesine büyük bir haberi duyurmaktan onur duyarım."

"Herkes onu kıskanırdı!" diye söze girdi kız kardeşi.

Morgan, Serenity'yle ilk tanıştığından beri kaçınıcı kez şaşırmış ve emin olamamıştı. Tüm bunlar sadece bir tesadüf olabilir miydi?

Kesinlikle olmaz.

İhtimaller neydi?

Birden kütüphanenin kapısı açıldı. Yaşlı bir adam odaya girdi ve Morgan'ı görünce durakladı.

"ettiysem beni bağışlayın..."

"Douglas, hayır," dedi Serenity beyefendiyi karşılamak için kız kardeşinden ayrılırken. "Burada olmana çok sevindim. Bütün akşam sizinle konuşmak için bir fırsat aradım."

Morgan, Douglas'ı elinden tutup önünde durması için yönlendirmesini izledi. Her ikisine de göz kamaştırıcı bir gülümseme verdikten sonra Douglas'a döndü. "Bu öğleden sonra bu adamı ofise gönderdiğin için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel sürprizdi. Bir saniye önce neredeyse beni tekrar ikna edecekti ama şimdi anlıyorum ki o hala

."

"Neyi gönderiyorum?" Douglas araya girdi. "Kimi?"

Serenity'nin ağzı bir karış açık kaldı ve bir ileri bir geri baktı. Morgan bir iniltiyi bastırdı, sonunda Serenity'nin onun kim olduğuna hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"Bu adamı tanımıyor musun?" diye sordu. Douglas kaşlarını kaldırdı.

"Tanımalı mıyım?"

"Onu ofise doğum günü şakası olarak göndermedin değil mi?"

Douglas başını yavaşça salladı. "Hayır."

Serenity eliyle ağzını kapattı ve bir adım geri çekildi. "Ah, Betsy'ye şükürler olsun," diye mırıldandı, yüzü solgun ve mahcuptu.

Morgan ağzının bir köşesini kaldırarak gülümsedi. Tanrı'nın kanı. Hepsi tuhaf bir tesadüf.

Sonra Douglas gülümsedi. "Bu da oyunlarınızdan biri mi Bayan Serenity? Beni gerçekten uyarmalısınız. Size ve saçmalıklarınıza ayak uyduramayacak kadar yaşıyorum." Morgan'a elini uzattı. "Douglas Adams."

Morgan yüksek sesle gülmek istedi. Demek daha önce bahsettiği adam buydu.

Ve o varsaymıştı... Ve sonra
o varsaymıştı...

Oh, bu zengindi. Gerçekten zengindi. Endişesi sonunda tünemek için eve gelmişti.

Barney buna çok gülmez miydi?

Bir daha düşündüm de, bunu kendine saklasa daha iyi olacaktı. Barney ne kadar az bilirse, o kadar huzurlu olurdu.

Morgan Douglas'ın uzattığı eli tuttu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Adams."

Douglas tekrar Serenity'ye döndü. "Annie'nin kendini iyi hissetmediğini bilmeni istedim. Onu eve götürmem gerektiğini düşündüm ama gitmeden önce sana harika bir doğum günü dilemem gerekiyordu."

Sonunda bakışları Morgan'a takıldı ve bir an için o kadar solgunlaştı ki, Morgan onun gerçekten bayılabileceğini düşündü. "Beni aptalların en büyüğü sanıyor olmalısın."

Olayın ironisi onu eğlendirmişti. Ayrıca, tüm bu saçma yanlış anlaşılmayı başlatan da onun ilk varsayımıydı. "Hiç de değil. Bence ikimiz de kaderin aptallığının kurbanı olduk."

Kahkahası dalgalandı. Büyüleyici bir sestti, derin ve gırtlaktan geliyordu, tanıdığı çoğu kadının yaptığı gibi aptalca kıkırdamalar değildi.

"Neler oluyor?" diye sordu kız kardeşi arkalarından. "Anladığımı sanmıyorum."

Serenity kız kardeşine döndü. "Bu iyi adamı ofisime dürüst bir iş getirmiş gibi görünüyordu, ama kahramanımla o kadar çarpıcı bir benzerlik taşıyordu ki, Douglas'ın onu bir şaka olarak işe aldığını düşündüm."

Douglas da onun kahkahasına katıldı. "Keşke bunu ben düşünseydim."

Şimdi aptal gibi hissetme sırası Morgan'daydı. Bunca zamandır tehdit etmeye, gözünü korkutmaya, hatta gerekirse onu kaçırmaya hazırdı ve bunların hepsi

kaderin garip bir cilvesiydi.

"Partinize girdiğim için beni bağışlayın," dedi Morgan ve onu saygıyla selamladı. "Görünüşe göre ikimiz de hemen bir sonuca varmışız."

"Serenity bunu kesinlikle yeterince yapıyor," dedi kız kardeşi kayıtsızca. Eldivenlerini çıkaran Morgan tekrar gülümsedi. "Doğum gününüzü izin verin Bayan James, daha fazla vaktinizi almayayım."

Serenity gizemli ziyaretçisinin kütüphaneden çıkışını izledi. Adam gitmişti.

Garip bir his onu sardı. Bir şekilde kadere meydan okuduğu konusunda onu uyaran bir his.

Douglas, "Ben de gitmeliyim," dedi ve Morgan'ın peşinden gitti.

Serenity birkaç kalp atışı boyunca açık kapıdan dışarı baktı. Korsanı gerçekten gitmişti ve artık bir daha asla görüşemeyeceklerini biliyordu.

Adını da asla bilmeyecekti.

Ne fark ederdi ki? Zaten aralarında bir şey olması da mümkün değildi. Onun gibi yakışıklı erkekler onun gibi kadınlara asla göstermezdi. Hayır, böyle yakışıklı erkekler her zaman Honor ve Heather Smith gibi güzel kadınlara ilgi duyarlardı.

"Ne garip bir şey oldu," dedi Honor, sesi Serenity'nin düşüncelerini bölerek. "Böyle bir adamın hikâyeniz için kaynaklarınızı araştırmak isteyeceği kimin aklına gelirdi? Seni eve kadar takip etmesine ne sebep olmuş olabilir?"

"Ne?" Serenity sordu, zihni bu sorunun anlamını kavramaya çalışıyordu.

"Dedim ki, böyle bir şey kimin aklına gelirdi-"

"Evet, kimin aklına gelirdi."

Honor bir adım geri çekildi. "Serenity, yüzünde o bakış var." "Ne bakışı?" diye sordu, kollarını iki yana açarak.

"Bakmaman gereken bir şey düşünüyorsun."

Rahatlayan Serenity gülümsedi ve düşünceleri oradan oraya savrulurken işaret parmağını çenesine vurdu. "Söyle bana, Honor. Neden böyle bir adam benim peşime düşsün *ki*?"

"Hikayeyi merak ediyordu."

"Evet, ama *neden* merak etsin *ki*?"

"Belki de Deniz Kurdu ile tanışmak istiyordur?" "Ya da belki de Deniz Kurdu *odur*."

Bölüm 3

"O ne?" Honor gözlerini kocaman açarak sordu.

"Görmüyor musun?" Serenity, Honor'a heyecanlı bir şekilde sordu. "Mantıklı olan tek şey bu. Bu öğleden sonra çok kızgındı, çok suçlayıcıydı. Deniz Kurdu o olmalı ve benim onu tanıdığımı düşünüyordu! Onun kimliğine ihanet edeceğimi."

Honor alay etti. "Serenity, yine hemen sonuca varıyorsun." "Hayır," dedi, zihni pozitif. "Bu sefer değil. Haklı olduğumu biliyorum."

"Kasabın yeni hükümetimizin sırlarını çalmak için bir Fransız casusla işbirliği yaptığını söylemişsiniz."

"Bu aynı şey değil."

"Peki ya Dul Pennington'ın bağış tabağını çalan kişi olduğunu ya da satıcı Bay Phipps'in İngiliz hükümetiyle çalıştığını düşünmeye ne dersiniz?"

"Pekâlâ, Honor," dedi kız kardeşine sinirlenerek. "Demek istediğini gayet güzel anlattın."

Honor kolunu Serenity'nin omuzlarına doladı ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Sert olmaya çalışmıyorum kardeşim. Ama Tanrı seni inanılmaz bir hayal gücüyle kutsamış ve yarattığın harika hikayeler için sana minnettarım. Sadece hayatın asla hayallerin kadar inanılmaz olmadığını hatırlaman gerekiyor. Fantastik şeyler bizim gibi sıradan insanların başına gelmez."

Serenity'nin buna inanmaması çok kötü. Sadece kendi işleriyle ilgilenen insanların başına inanılmaz şeyler gelebilirdi. Ne de olsa Musa, Rab onunla konuştuğunda sürüsünü otlatıyordu. Davut, Golyat'la karşılaşana kadar mütevazı bir çobandı.

Olağanüstü şeyler . Olağanüstü şeyler oldu! Ve onun korsanı Deniz Kurdu olabilirdi.

Hayır, kendini düzeltti. Onun korsanı Deniz Kurdu'ydu. Bunu kanıtlayacaktı!

Serenity evin sessizleşmesini beklerken saatler yavaş yavaş geçti. Babası ve erkek kardeşinin yataklarını bulmalarının ne kadar uzun sürdüğünü daha önce hiç fark etmemişti.

Karanlık yatak odasının zemininde endişeyle volta atıyor, siyah çocuk derisi binici çizimleri çam tahtaların üzerinde fısıldıyordu.

Bir saat önce, aşağıda oturmuş babasıyla son hikâyesini tartışırken, birkaç kıyafet ödünç almak için ağabeyinin odasına gizlice girmişti.

Jonathan'ın büyük siyah pantolonu garip hissettiriyordu ve pek güvenli değildi; kuşaklarından birinden bir kemer yapmıştı ve Serenity bunun kırılıp pantolonunun ayaklarının etrafındaki bir havuza düşmemesi için dua etti.

Bu gece liman işçilerinin arasına karışmalıydı. Kimse onun yalnız bir kadın olduğundan şüphelenmemeli, yoksa Bayan O'Grady'nin dedikodusundan çok daha fazlası olur!

Şöminenin yanında diz çöktü ve karanlıkta kendini gizlemek umuduyla yüzüne, boynuna ve ellerine is sürdü.

Beklemeye devam ederken, görevinin akıl sağlığını tartıştı.

Gizemli kahramanını nasıl bulacaktı? Gemisinin adını bile bilmiyordu.

Yine de onun gemisini diğerlerinden ayırmaya yetecek kadar ayrıntı bildiğinden emindi. Cebinden hikâyeleri için notlar aldığı küçük defteri çıkararak Jonathan'ın Deniz Kurdu'nun gemisi hakkında anlattıklarını gözden geçirdi. Yüz toplu bir firkateyndi, siyaha boyanmış ve yılan direğiyle altınla süslenmişti.

Bunu bulmak ne kadar zor olabilir ki? Bugün gelen altı gemiden sadece ikisi siyahtı; biri kırmızı, diğeri altın rengiyle süslenmişti. Ve o da bir firkateyndi.

Gülümsedi.

Düşünsenize, Deniz Kurdu ile bir röportaj! Kolonilerin diline düşerdi.

Bir kez olsun idolü Leydi Mary gibi olacaktı. Bu hikâyeyi ortaya çıkarmak için bilinmeyen tehlikelere göğüs gerecekti.

Ne olursa olsun, Deniz Kurdu'yla görüşmeden bu gece eve dönmeyecekti.

"Bana sıkıca sarıl, tatlı cesaret." Kitabını tekrar cebine soktu.

Sonra fırsatını buldu: Babası koridordan odasına doğru ilerlerken kapısının altında bir mumun ışığı titriyordu. Kapı kolu tıkırdadı, sonra kapının açılıp kapandığını duydu.

İşte buydu.

Dikkatlice odasından çıktı ve merdivenlere yöneldi. Tam ön kapıya ulaştığında, kendisine doğru ilerleyen botların hışırtılı sesini duydu. Kalbi küt küt atarken, salonun içine doğru kaçtı.

"İyi geceler Kingsley," diye seslendi kardeşi merdivenlerden çıkarken uşaklarına.

"İyi geceler, Efendi Jonathan."

Serenity bir başka endişe dalgası üzerine çökerken gölgelerin içinde titredi. Belki de burada kalmalı ve Jonathan'ın bu hikâyeyi anlatmasına izin vermeliydi.

Sonuçta, her şey olabilir.

Doğru, erkek gibi giyinmişti ve karanlık bir geceydi, ama ya biri onun kadın olduğunu anlarsa? Geceleyin rıhtımda tek başına bir kadın, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Hadi ama, diye düşündü. Bu korkaklık da ne? Leydi Mary böyle bir meydan okumadan kaçarmı?

Şey, hayır. Leydi Mary tehlikeye aldirmeden devam edecekti. Hatta bundan zevk alırdı.

Ayrıca, Deniz Kurdu onurlu bir adamdı. Başkalarını kurtarmak için hayatını tehlikeye atması, kendini nasıl taşıdığını gösteriyordu. Onun şerefini lekelemezdi. O asil bir Deniz Kurduydı. Masumların koruyucusuydu.

Bu onun olmak istediği kişi olma şansıydı.

Aklında bu düşünceyle ön kapıdan çıkıp serin geceye ve geleceğine doğru süzüldü.

Saat gece yarısını biraz geçiyordu. Jacob Dudley ağlayan bir söğüt ağacının altında oturmuş bekliyor, gözlerini James'lerin evinden ve en önemlisi de üst kattaki pencerenin tek ışığından ayırmıyordu. Işığın sönmesini bekliyordu.

Sen aptalın görevindeki bir aptalsın, diye homurdandı kucağındaki büyük paketi kaydırırken. O öğleden sonra Savannah'ya karısının elbisesini almak için gelmişti ve Morgan'ı limanda bulduğuna çok sevinmişti. Tabii Morgan'ın akşam yemeğinde Serenity James'le yaşadığı kıl payı kazayla ilgili anlattığı hikâyeye hiç de eğlenceli değildi.

Ama yine de gülüşmüşler ve Morgan gidene kadar içkilerini paylaşmışlardı. Jake tam onu takip etmek üzereydi ki meyhanedeki bir adamın Morgan'ı kasabaya getiren aynı hikâye hakkında müşterileri sorguladığını duydu.

Wayward Hayes.

Kendi adı kadar iyi bildiği bir isimdi bu. Kâr amacı güden her denizcinin kulaklarını açık tuttuğu bir isim. Hayes hayatını korsanların ve korsan gemilerinin izini sürerek ve onları en çok parayı veren hükümetlere teslim ederek kazanıyordu.

Şimdi o adam Deniz Kurdu'nu arıyordu.

Tıpkı Morgan gibi Hayes de gazete makalesinin yazarının Deniz Kurdu'nu yakından tanıdığına karar vermişti; ancak Hayes, S. S. James'in bir kadın olduğunu henüz öğrenmemişti.

Bu da Jake'e, Hayes kimliğini öğrenmeden Morgan'ın kaçmasını sağlayacak kadar zaman kazandırdı.

Ama önce Serenity'nin güvende olduğundan emin olmalıydı. Hayes, Morgan hakkında ilk elden bilgi sahibi olmadan hikâyesini yazdığına asla inanmazdı. Sırf kadın olduğu için ona yumuşak davranacak bir adam da değildi.

Hayır, İngilizler Morgan'ın başına ödül koymuşken, Hayes onu bir erkeği sorguladığı kadar ayrıntılı ve acı verici bir şekilde sorgulayacaktı. Ve Jake bir kadını acı çekmeye terk edecek türden bir adam değildi. Elinden gelse bile.

Işık söndü.

Paketi alan Jake ayağa kalktı. Sadece birkaç dakika sonra Serenity ve Morgan'ın Hayes'in pençelerinden kurtulmasını sağlayacaktı.

Avluyu gizlice geçti.

James ailesi hakkında bilgi edinmek ona epey pahalıya mal olmuştu. Evde üç kadın yaşıyordu: kahverengi saçlı Serenity, sarışın kız kardeşi ve yaşlı bir hizmetçi.

Jake gülümsedi. Doğru, böyle bir yaramazlık yapmak için bir eve sızmayalı epey olmuştu ama geçmişte bunu yeterince yapmıştı ve o kadını bulup dışarı çıkarmakta hiçbir sorun yaşamayacağına inanıyordu. Bir hayalet gizlice hareket edebiliyordu ve bekârlık günlerinde kocası ya da ailesi fark etmeden pek çok kadının odasına girip çıkmıştı.

Geniş ön verandaya doğru yaklaştı.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı.

Jake dondu kaldı. Ve o daha kıpırdayamadan, küçük bir şekil evden kaçtı. Şimşek gibi, biri verandadan koşarak geçti, merdivenlerden indi ve doğruca göğsüne girdi.

Ona vuran kişi tökezleyerek geri çekilmeden önce irkilerek bir çığlık attı, bir köke takıldı ve sert bir gümbürtüyle yere düştü.

Şaşkınlık içindeki Jake elindeki paketi bıraktı ve kendisine kimin saldırdığını kontrol etmek için diz çöktü.

"Kaderin cilvesine bak," diye güldü, ay ışığında solgun bedenini gördüğünde. Kadın erkek gibi giyinmişti ama kıvrımlarını ancak bir aptal fark edebilirdi ve Jacob Dudley aptaldan başka her şeydi.

Jake başını kaldırıp parlak, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. "Teşekkürler Tanrım," dedi. "Bana bir kez daha yardım ettin."

Ve kesinlikle öyleydi, çünkü düşerken kendini bayıltmıştı. Aquick'in kontrolü ona hâlâ nefes aldığını ve kafatasının derisinin kırılmadığını garanti etti, ancak oluşan düğümden uyandığında berbat bir baş ağrısı çekeceğini söyleyebilirdi.

Şimdi tek yapması gereken Morgan'a ulaşmak ve Hayes gemisini tanımadan önce yelken açmasını sağlamaktı. Yeterince kolaydı.

Ruhu hafifleyen Jake, Serenity'yi bir omzunun üzerinden kaldırdı, Lorelei'nin paketini aldı ve gizlediği atına doğru ilerledi.

Serenity şakaklarında şiddetli bir çarpıntıyla uyandı. Hafifçe inleyerek elini başına götürmeye çalıştı ama ellerinin serbest olmadığını fark etti. Birisi onu bir sandalyeye bağlamıştı! Bir gemideki küçük bir kamarada olduğu anlaşılan sert, tahta bir sandalyeye...

Kanı hızla akarken evden koşarak çıktığını ve bir ağaca çarptığını hatırladı.

Hayır, diye düşündü, vücudu soğuyordu. Bu bir adamdı. Kocaman bir adam. "Beni dinle ihtiyar, tartışmak için yeterince vaktimiz yok." "Ama Jake, kaptan onu gemide bulursa kellemini alır. Ve sen Öfkelendiğinde nasıl olduğunu bilirim."

Görüşü bulanıklaşınca gözlerini kırptırdı. Jake adındaki adam odak noktasına geldi. Son derece uzun boyluydu, en az .80 boyundaydı. Mütevazı bir kıyafet giyiyordu.

Bir çiftçinin kıyafetlerini giymişti ve uzun sarı saçlarını geriye doğru toplamıştı.

Ancak, gözlerindeki soğukluk onu kendine bağlamıştı. Çelik gibiydiler, duygulardan yoksundular ve yakışıklılık konusunda korsanıninkilerle yarışacak bir yüze yerleştirilmişlerdi.

"Barney, eğer denize açılma emrini vermezsen yemin ederim seni kendim asarım."

"Yelken mi?" Serenity soluk soluğa kaldı, başını daha fazla acı keserken yüzünü buruşturdu. "Nereye yelken açayım?"

Yaşlı adam Jake'in etrafından dolandı ve merakla ona baktı. "Bak şimdi, uyandı. Onu da yanında götürebilirsin."

"Barney," diye homurdandı Jake, sesi uyarılarla doluydu. "Pekâlâ o zaman, kaptana ondan bahsedeceğim ve-"

Jake, Barney'yi kolundan yakaladı ve yüzleri birbirlerine dönük olacak şekilde çevirdi. "Dinle, Wayward Hayes'in Morgan'ı asmasını istemiyorsan, hâlâ güvendeyken bu gemiyi buradan çıkaracaksın. *Ben* kadınla ve Morgan'la ilgileneceğim."

"İyi o zaman, senin kışının derisini yüzecek." Barney ona son bir kez baktıktan sonra küçük kulübeden dışarı çıktı.

"Affedersiniz," dedi Serenity, sesi endişeyle çatlayarak. "Ama gerçekten de benimle birlikte gemiye bineceğinizi sanmıyorum."

Jake gülümsedi. "Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Çılgılık atmak mı?"

Gülüşü alçak ve şeytaniydi. Gözlerin ruhun penceresi olduğu doğruysa, bu adamda hiç göz yoktu. Lacivert pelerininin altına uzanıp uzun, kötücül bir bıçak çıkarırken yoğun bakışları hiçbir duyguya ihanet etmiyordu. "Bunu denersen dilini koparırım." Parlayan bıçağı parmakladı.

"Buna cesaret edemezsin," diye , sesi korkudan kısılmıştı.

"Hayatımda daha kötü şeyler de yaptım."

Adamın gözlerindeki ışıktan dürüstçe konuştuğunu anlayabiliyordu. Yüce Tanrım, bu adam nasıl olur da insan ahlakına bu kadar az saygı duyabilirdi?

sevdiği dili için! "Beni neden aldın?"

diye sordu.

Bıçağını pelerininin kıvrımlarına geri koydu ve iç çekti. "İster inanın ister inanmayın, bu sizin iyiliğiniz için."

"Benim iyiliğim mi? Lütfen söyleyin, bunu nasıl anladınız?"

"Bu şartlar altında, korkarım ki bunu açıklayacak zamanım yok. Barney'nin emirlerimi yerine getirdiğinden ve inatçı bir adamın mantıklı düşündüğünden emin olmalıyım. O yüzden izninizle..." Kapıya doğru gitmeye başladı.

"Bekle!"

Durakladı ve tek kaşını kaldırarak yüzünü ona döndü.

"Beni kaçırdığını kimseye söylemeyeceğim," diye yalvardı. "Sadece, lütfen, bırak gideyim."

"Ne yazık ki bu mümkün değil." Başını iki yana eğdi ve tavşanı izleyen bir şahin gibi ona baktı. "Şimdi, gitmeden önce ağzını tıkamama gerek var mı?"

Serenity başını salladı. Diline oldukça bağlıydı ve özgürlüğünün olabildiğince çoğunu korumaya kararlıydı. Öyle ya da böyle, bu gemiden atlayıp eve yüzerek dönmek zorunda kalsa bile kurtulacaktı; köpekbalıkları ve deniz canavarlarının canı cehenneme.

İki saat sonra Serenity, Jake'in Barney'nin ranza odası dediği küçük yarıktaki oturuyordu. Ranzanın su dolabı desek daha doğru olur. Daha büyük şapka kutuları vardı.

Kendini kurtarmak için elinden geleni yapıyordu ama artık çok geçti.

Geminin demirlerinden ayrıldığını hissetmişti ve şimdi dalgalar arasında son hızla yuvarlanıyordu.

Ne yapacaktı ki?

Zaten çığlık atmalıydın, dedi kendi kendine hayal kırıklığı içinde.

Bunu yapsaydım, Jake dilimi .

Evet, bundan sonra baban seni ele geçireceğine dilini kessin daha iyi.

Gözlerini kapattığında babasının yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordu.

Ne yapmıştı ki? İsteddiği macera bu değildi. Kim bilir nereye giden bir geminin karnında kapana kısılmayı hiç hayal etmemişti.

Tanrım, bugün kesinlikle macera için iyi bir gün değildi. Birden

dışarıda adım sesleri duydu. Korku içinde nefesini tuttu.

Kapı açıldı.

"Barney, ihtiyacım var..." Hayalindeki korsan kontrol etmekte olduğu köstekli saatten başını kaldırdığında tanıdık ses kesildi. Bakışları ona değdi,

Ve eğer o öğleden sonra dükkânında onun kızgın görüldüğünü düşündüyse, kesinlikle onu hafife almıştı.

"Barney!" diye bağırdı azgın denizi utandıran bir güçle.

"İyi akşamlar Kaptan," dedi en sakın ses tonuyla. İçinde bulunduğu durumun gülünçlüğü ve dehşeti göz önüne alındığında, soğukkanlılığıyla gurur duyuyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

İplerle tutturulmuş ellerini adamın görebileceği şekilde bükte. "Çok rahatsız bir sandalyede oturuyorum."

"Bunu görebiliyorum," diyerek odaya doğru ilerledi. Kadının sandalyesinin önünde diz çöktü. "Oraya nasıl geldin?"

Adam kocaman bir hançer çıkarınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Jake'in sözleri kulaklarında yankılanırken, hançerin göğsüne saplanışının görüntüsü gözlerinin önünden geçti.

Serenity derin bir nefes aldı.

Ayak sesleri koridorda gürledi. Barney kapının dışında belirirken, "Açıklayabilirim, Kaptan," dedi.

Deniz Kurdu, kollarını ve bacaklarını sandalyeye bağlayan ipleri keserken o güne kadar duyduğu en korkutucu sesle, "İyi edersin," dedi.

Daha hızlı ayak sesleri.

Jake gelip Barney'nin yanında ve ikisi birlikte kamaranın içinde kaptana baktılar. "Ben de sana ondan bahsedecektim," dedi Jake.

"Ne zaman? Açlıktan öldükten sonra mı?" Deniz Kurdu yavaşça ayağa kalkıp Jake ve Barney'ye dönerken çenesi titriyordu. "Kahretsin Jake, beni şimdi nasıl bir pisliğin içine sürükledin? Kadın kaçırma konusunda dersini aldığını sanıyordum."

Deniz Kurdu'nun sesindeki öfkeye rağmen Jake çapkınca bir sırıtış attı. "Benimle bu tonda konuşma, Drake. Beni sinirlendiren insanlara ne yaptığımı biliyorsun. Ayrıca, Hayes'in sorgulaması için onu geride bırakmamı ister miydin?"

Deniz Kurdu hançerini kınına geri koydu. "Başka alternatifler de vardı."

"Ne gibi?"

"Onu tehlikeye karşı uyarabilirdiniz ve babası da onun korunmasını sağlayabilirdi."

Jake homurdandı. "Gerçekten babasının onu Hayes'ten koruyabileceğini düşünüyor musun?"

Deniz Kurdu gerildi ve Serenity onun Jake'in sözlerini tartıştığını görebiliyordu.

Jake onun bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsemesi kayboldu. "Bu arada onunla ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Hayes başka birinin izini bulup Savannah'yı terk etmeden önce onu sadece birkaç hafta saklamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Haftalar mı?" diye sordu inanamayarak.

Deniz Kurdu omzuna rahatlatıcı bir el koyarak ayağa kalkmasını engelledi. "Bunu yaparsak itibarı zedelenir."

Jake umursamaz bir tavırla, "Bu Hayes'in ona yapacakları kadar kötü değil," dedi.

"Hayes kim?" Serenity sordu ve sonra Deniz Kurdu'nun açıklamasını dehşet içinde dinledi. Hayes'in korkunç korsanları avlamasıyla ilgili bir sorunu olduğundan değil. İşledikleri suçlar yüzünden asılmayı hak ediyorlardı. Ama Deniz Kurdu gibi bir kahramanı teslim edecek bir adamla kesinlikle bir sorunu vardı.

"Beni eve götürebilirsin," dedi. "Marthasville'deki ailemin yanında kalabilirim."

"Evet," diye kabul etti Deniz Kurdu. "Bunu yapabiliriz. Yapacağından şüpheliyim-"

"Onu çok az bir çabayla buldum," diye araya girdi Jake. "Ve ailesi hakkında ne kadar çok bilgi edinebildiğimi bilmek istemezsin. Hayes onu kolayca bir akrabasının evine kadar takip edebilir. Ve senin gibi bir ödül almak için bunu yapacağına inansen iyi edersin."

Deniz Kurdu ellerini saçlarında gezdirdi. "Jake, onu tutmanın hiçbir anlamı yok. Benim kim olduğumu bile bilmiyor."

"Bu tamamen doğru değil," diye eklemekten edemedi Serenity. Nedenini bilmiyordu ama iyi kaptana karşı üstünlük sağlamak hoşuna gidiyordu. Belki de duruşundaki kibirden, derisinin her gözeneginden akıyor gibi görünen o umursamaz tavırdan kaynaklanıyordu.

Deniz Kurdu şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "O da ne?"

Kaşınan bileklerini ovuşturdu. "Partiye gelene kadar kim olduğunuzu bilmiyordum. Öfkeniz sizi ele verdi efendim ve size o zaman da söylediğim gibi, Deniz Kurdu'nun kimliğini bilseydim, faaliyetleri hakkındaki görüşlerini alırdım."

Kapı aralığından onları izleyen Barney ve Jake'i görmezden gelerek ceketinin cebinden gözlüğünü, kitabını ve kalemını çıkardı. Gözlüğünü taktı, kitabını doğru sayfaya açtı, not almak için kalemını yerleştirdi ve sonra kaptanla bakışlarını kilitledi. "Söylesenize, Amerikalı denizcileri kurtarmakla ilgilenmenizin sebebi neydi?"

"Ah, lanet olsun!" diye küfretti.

Jake kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Bence kız mahvoldu ve sen ve ben bunun için cehenneme gideceğiz."

Jake güldü. "Geçmişteki günahlarımız göz önüne alındığında, onun lanetlenmemizi sağlayacak taş olacağından şüpheliyim."

Deniz Kurdu iç çekti. "Sanırım elimizden gelenin en iyisini başka yapabileceğimiz bir şey yok. Görünüşe göre kız misafirimiz olacak. Barney, Kit'in odamı onun için hazırlamasını sağla." Bakışlarını Jake'in üzerine dikti. "Keşke onu kaçırmaya kalkışmadan önce bana ne planladığını söyleseydin."

Jake omuz silkti. "Sanki daha iyi bir fikir bulabilirmişsin gibi." Barney'nin sırtını sıvazladı. "Haydi, ihtiyar. Gidip şu odaya bakalım."

Yalnız kaldıklarında kaptan kollarını iki yana açarak ona döndü. "Evet, Bayan James, adımı sizden daha fazla saklayabileceğimi sanmıyorum. Kendimi takdim etmeme izin verin, Kaptan Morgan Drake emrinizde."

Morgan Drake. İsim ona uyuyordu.

"Keşke sizinle tanıştığıma memnun olduğumu söyleyebilseydim, Kaptan Drake," dedi iç çekerek. "Ama bu şartlar altında pek de samimi olmadığım için beni bağışlayacağınızı umuyorum."

"Tamamen anlıyorum, Bayan James. Sanırım bu gece niyetlendiğiniz son şey bir yolculuktu."

Serenity onun sözleri karşısında nefesini yavaşça bıraktı. Sonunda . Deniz Kurdu'yla röportaj yapmayı ve küçük, düzenli dünyasının güvenliğine dönmeden önce muhteşem bir hikaye toplamayı planladığı hızlı ve sessiz bir macera yerine, şimdi hayal edilebilecek en belirsiz gelecekle karşı karşıyaydı.

Onun için bile.

Ve Leydi Mary'nin kendisini hiç şimdiki kadar yalnız, dehşete düşmüş hissedip hissetmediğini merak etti.

Morgan ceketinin cebinden küçük, işlemeli bir gümüş şişe çıkardı ve ona uzattı. "Sert bir içkiye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

"Hayır, teşekkür ederim," diyerek elindekini geri vermeye çalıştı. "Ben içki içmem."

Zayıf bir parmağını şişenin dibine yerleştirdi ve dudaklarına götürdü. "Sen de gecenin bir yarısı bir gemi dolusu adamla kaçıp

"-Yumruksuz."

Eli, şişenin içindeki likörün şırıltısını duyabileceği kadar titredi. Adam haklıydı. Hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Geri dönüşü yoktu.

Derin bir nefes alarak şişeyi sahte bir selamla kaldırdı. "O halde maceraya," dedi ve hızlı bir yudum aldı. Rom boğazını haşladı ve midesine giden yolu yaktı.

Nefes , ciğerlerini çalışmaya zorlamaya çalıştı.

Gözlerindeki yaşların arasından onun gülümsediğini gördü. Tanrım, çok yakışıklıydı. Özellikle de kaşlarını çatmadığı zamanlarda.

"Cesur birisiniz, Bayan James," dedi, şişeyi ondan alırken.

Adamın onu dudaklarına götürüşünü, ağzının tam da yudumladığı noktaya dokunuşunu huşu içinde izledi.

"Ve siz de cesur birisiniz, Kaptan Drake."

Güldü ve onun kadeh kaldırışını tekrarladı.

"Sanırım ikimizin de daha önce görmediği türden bir maceraya." "Ve kadere," diye fısıldadı. "Bizi terk eden kadere. kargaşa."

Bölüm 4

Bizi kargaşaya terk eden kadere.

Bu neden Morgan'ın kafasında yankılanıyordu? Çünkü bu kadınla olan kısa tanışıklığında, onun düzenli dünyasını alt üst etmekten başka bir şey yapmamıştı.

Önümüzdeki birkaç haftayı, onu böylesine acımasızca baştan çıkaran bir kadınla birlikte bir gemide kapana kısılmış olarak geçirmekten daha eziyetli ne olabilirdi?

Ve bunu zahmetsizce yapmayı başardı!

Şu anda bile, üstü başı kir içinde ve yarı boğulmuş bir köpek yavrusu gibi görünen bu kadında, anatomisinin belli bir bölümünü ayağa kaldıran ve onun için yalvarmasına neden olan bir şey vardı.

Büyük kancalar ve sahtekârlar, neden bunun şimdi olması gerekiyordu, ihtiyacı olan son şey bir şeyin ya da özellikle birinin yoluna çıkmasıyken?

Düşüncelerine odaklanmalı. O...

Morgan ona baktı ve içini çekti. Gözlerini indirmiş, kollarını soğuğa karşı ovuşturuyordu. Çok savunmasız ve ürkek görünüyordu.

kötüsü de, berbat görünüyordu.

Ama isle kaplı olmadığı zamanlarda, keskin bir zekâyâ ve ateşli bir ruha sahip, onu en az çılgın bir güzel kadar kendine çeken küçük, güzel bir şeydi.

Morgan dişlerini sıktı. Geçmişinde korkunç derecede yanlış bir şey yapmış olmalıydı! Kaderin şimdi onu cezalandırdığı korkunç, sefil bir günah işlemiş olmalıydı.

Evet, gelecekte yanlış bir şey yapmadığından emin olsan iyi olur, diye azarladı zihni Serenity'nin aşk tanrısının fiyonk dudaklarının ne kadar mükemmel olduğunu fark etmemeye çalışırken.

O iyi bir kadındı, rıhtım kenarında yaşayan bir fahişe değil. Kızın itibarını zedelemiş olsa da, en azından kızın babasına, evinden ayrıldığı zamanki kadar sağlam bir şekilde geri dönmesini sağlayabilirdi.

"Size geri dönmeme talep etmemenizi tuhaf buluyorum Bayan James," dedi, kadının duruşundaki teslimiyete dikkat çekerek.

"Eğer bunun beni serbest bırakmanızı sağlayacağını düşünseydim, Kaptan, bırakırdım. Ama siz ve Jake bu konuda söz hakkım olmadığını açıkça belirttiniz."

"Peki sen hep böyle uyumlu musun?" diye sormaktan kendini alamadı, çünkü o öğleden sonra kızın onun etrafında cesurca nasıl yürüdüğünü ve konuştuğunu hatırlıyordu.

"Nadiren."

Onun dürüstlüğüne güldü. Yine de onun ne kadar büyük bir tehlike oluşturduğunu anlamasını sağlamalıydı. Sadece kendisi için değil, hepsi için. "O zaman Bayan James, size bir gemi *dolusu* adamla birlikte olduğunuzu hatırlatmama izin verin. Birkaç hafta boyunca denizde olacak sert adamlar. Yanlarında düzgün bir kadın olmasına alışık olmayan adamlar."

İç çekti. "Sanırım annem buna felaketin tarifi derdi."

"Hiç şüphesiz."

Anlayışla başını salladı, gözleri cesur ve atılgandı. Onun gerginliğine dair tek ipucu, alt dudağının kenarını çiğnemeye başlamasıydı.

"Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor, Bayan James. Mürettebatıma hayatım pahasına güvenmeme rağmen, onlara sizinkiler konusunda güvenmiyorum. Adamlarımdan birkaçı ben onları işe almadan önce Karayip korsanıydı ve şimdiye kadar onlarla hiçbir sorun yaşamamış olsam da, sizin varlığınıza nasıl tepki verecekleri konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bir onsluk önlem-"

"Lütfen bana kocakarı deyişlerini anlatma."

Serenity sanki daha fazla söz söylememek için dudaklarını birbirine kenetledi.

Emin olmamakla birlikte, onun kendisini rahatsız etmekten hoşlandığından şüpheleniyordu.

Belki de gerginliğinin altında yatan şey gözlerindeki muzip parıltıydı. Her ne olursa olsun, onun erkeklere karşı her zaman bu kadar açık sözlü olmadığına dair bir izlenim edinmişti. Bir şekilde farklıydı ve eğer gerçek biliniyorsa, onun kendisini farklı görebileceği düşüncesi hoşuna gitmişti. Bütün erkeklere karşı bu kadar açık sözlü değildi.

Ayağa kalkarak bir eliyle esnemesini gizledi ve zaman gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. Evet, saat sabahın üçünü geçiyordu ve şüphesiz bu saatte çoktan uyumuş olmaya alışkındı.

Tam konuşmak için ağzını açtığında, gemi ayaklarının altında yalpaladı ve onu adama doğru uçurdu.

Morgan'ın onun duvara çarpmasını engellemek için zar zor zamanı oldu. Vücudunun ağırlığı onu sert tahtalara savurdu ama fark etmedi bile. Hayır, içinden böylesine tatlı bir zevk geçerken acıyı nasıl fark edebilirdi ki?

Yumuşak, esnek vücudu boylu boyunca onunkine değiyordu ve sert kıyafetler giymesine rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Saçlarından yayılan tatlı gül kokusunu alabiliyordu.

Dudakları telaşla soluduğu için hafifçe aralanmıştı ve kobalt mavisi geniş gözleri ona bakıyordu. Vücudu ona doğru uzanırken kasıklarından yakıcı bir sıcaklık geçti ve ballı nefesinin tatlılığını tadabildiğine yemin etti.

Onun tadına bakmak için neler .

"Sizinle güvende olacak mıyım Kaptan?" diye sordu sessizce, sesi küçük odada bir haykırış gibiydi.

"Kesinlikle, Bayan James," diye karşılık verdi. *Kurt inindeki bir kuzu kadar güvende.*

Serenity yutkundu ve vücudu gerildi. "Sanırım dengemi yeniden buldum," diye fısıldadı.

Evet, ama ben kendiminkini kaybetmiş gibiyim. Morgan isteksizce onu bıraktı. Ve o anda, genç kadınlardan yararlanan türden bir adam olmamasının Serenity için iyi bir şey olduğuna karar verdi. Çünkü eğer öyle olsaydı, Serenity bu gece onun olurdu.

Pislik ve her şey.

"Beni takip et," dedi, sesi ona bile tuhaf geliyordu. Evet, aralarına mümkün olduğunca mesafe koymak en iyisi olacaktı.

Mümkün olduğunca çabuk.

Serenity onu kısa merdivenden ana güverteye kadar takip etti. Gökyüzü zift gibi siyahtı ve monotonluğu sadece abanoz dalgalar bozuyordu. Sert bir esinti yelkenleri kamçılıyor ve ahşap tahtaları gıcırdatıyordu. Bu sağır edici bir senfoniydi.

Tuz burnuna battı ve ailesini tekrar görmeden önce ne kadar zaman geçeceğini merak etti.

Babası ne derdi?

Ve bunu gerçekten duymak istiyor muydu?

Kalbi ağırlaştı, kendini evinde, kendi yatağında güvenle uyurken buldu. Gerçekten de babasının öfkesinin, etrafındaki azgın denizi hafif göstereceğinden emindi.

Onu affedebilecek miydi? Yoksa Chastity'ye yaptığı gibi ona da sırtını mı dönecekti? Onu da sonunda kız kardeşini uzaklaştıran aynı kısır dedikodulara mı terk edecekti?

Bunu düşünmeyin. İlerlemekten başka yapabileceğiniz bir şey yok. Kader senin için bu zamanı ve yeri belirledi. Ve her şeyin bir mevsimi vardır.

Evet, ama hangi ? Ağlama zamanı mı, yoksa gülme zamanı mı?

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak, kader onun için ne planlamış olursa olsun, bunu cesurca karşılayacağına yemin etti. Dürüstçe. Ve eğer Savannah'lı o yaşlı kadınlar ona da Chatty'ye davrandıkları gibi davranırlarsa, o zaman onlara hak ettiklerini verecekti. Bu James denen kız her türlü dedikoduya göğüs gerecek kadar cesurdu.

Morgan onu güvertenin altına, küçük bir kapıya ulaşana kadar dar bir koridordan geçirdi. Kapıyı omuzlayarak açtı, sonra içeri girmesi için kenara çekildi.

Serenity ne bekleyeceğinden emin değildi. Dışarıdan binlerce gemi görmüştü ama ilk kez bir gemiye gerçekten biniyordu.

Kapıdan içeri adım attığında biraz hayal kırıklığına uğradı. Bir kez daha hayal gücü elinden kaçmıştı. Onun kamarasını, duvarlarından zengin satenlerin sarktığı, belki de bir şeyhin çadırı gibi zengin bir oda olarak hayal etmişti. İngiliz savaş gemilerinden alınan ganimetlerle dolu sayısız sandık.

Gördüğü, alçak tavanlı ve kesinlikle erkeksi, düzenli bir odaydı.

Sağ tarafındaki büyük ranza geminin duvarının içine doğru yapılmış ve güzel bir mavi ve sarı renkli yorganla kaplanmıştı. Ranzanın arkasında, içinde bir sürahi ve leğen bulunan küçük bir dolap vardı.

Solunda orta büyüklükte bir sandık ve tam önünde büyük bir meşe masa vardı. Ama asıl dikkatini çeken şey, karanlık ve gizemli bir denize bakan cam pencerelerden oluşan duvar oldu.

"Ne kadar güzel," diye nefes aldı.

Morgan arkasından, "Ben de sık sık aynı tepkiyi veriyorum," diye itiraf etti.
On

u. "Buna hiç alıştınız mı?" "Asla."

Omzunun üzerinden geriye baktığında onun denize baktığını gördü.
İyi. Yüzünü gölgeleyen fener ışığı ve bronzlaşmış yanaklarına dökülen ona
adını aldığı kurdu hatırlatıyordu.

Serenity bunu son derece çekici buldu. Ve
son derece rahatsız edici.
Zaman askıya alınmış gibiydi.
Gözlerinde parlayan çığ bir açlıkla ona baktı. Tüm vücudu gergindi, tıpkı
kadın gibi donup kalmıştı.

Öp beni.

Serenity bu düşünce karşısında yüzünün ısındığını hissetti. Oh, ama o çok
yakışıklıydı. Tam da birçok yalnız gecede hayalini kurduğu türden bir adamdı.
Kız kardeşleri ve arkadaşlarıyla, sevgililerinde aradıkları özellikler ve
nitelikler hakkında hikâyeler paylaşıırken kıkırdayıp durduğu erkek tipi.

Ama bu aptalca bir düşünceydi.

O bir deniz adamıydı. Bir gemide yaşayıp öleceğine şüphe olmayan bir
adam ve o da bir matbaacının kız kurusu kızıydı.

Böyle düşünmek ona göre değildi.

Boğazını temizleyerek sandığına doğru ilerledi ve bir havlu ile gömlek
çıkardı. "Korkarım kadın kıyafetimiz yok. Daha uygun kıyafetler bulana kadar
bununla idare etmeniz gerekecek."

Serenity giysileri ondan aldı ve onun bariz reddinden dolayı acı çekti.
Onun kendisini öpeceğinden o kadar emindi ki. Charlie Simms'in ellerini
serbest bırakmadan hemen önceki bakışının aynısı onda da vardı.

"Korkunç görüldüğüme eminim," diye fısıldayarak masaya doğru ilerledi.
Morgan arkasından o kadar yaklaştı ki, onun teninin tuz kokusunu alabiliyor,
vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Ta ki küçük bir aynayı yüzüne tutana kadar. "Seni daha iyi
söylemeliyim," dedi.

Serenity'nin nefesi kesildi. Tanrım, korktuğundan da kötü görünüyordu.

"Sizi toprakta yuvarlanmaya daha fazla heveslenmemeniz konusunda
uyarmalıyım Bayan James," dedi sesinde alaycı bir tonla. "Tatlı su

gemide az bulunur ve yıkanmak için çok az şeyimiz var."

Bunu söyledikten sonra duvardaki dolaptan bir sürahi aldı ve lavaboya az miktarda su döktü. Kadın kıpırdayamadan küçük bir bezi suya batırdı ve yüzüne yaklaştırdı.

Hareket edemiyordu. Adam serin bezi yüzünün ve boynunun üzerinde kaydırırken nefesini tuttu. Adamın uzun, zayıf parmakları tenini okşadı ve tüm vücudunu ürpertti. Ve bu ürpertiden daha da garip olanı, tüm vücudunu saran ani sıcaklıktı.

"Kaptan?"

"Evet, Bayan James?"

"I..." Serenity cümlesini bitiremedi. Tek yapabildiği ona bakmaktı, adını koyamadığı bir şey için acı çekiyordu.

Ve sonra yaptı.

Dudakları onun nefesini kesen bir sertlikle dudaklarına yapıştı. Çelik kadar güçlü kollar onu sardı ve hiçbir erkeğin daha iyi hissedebileceğini hayal edemeyeceği kadar sert ve katı bir vücuda yaklaştırdı.

Bacakları zayıflayınca ağırlığını ona bıraktı.

Adam dudaklarını ayırıp Don Juan ustalığıyla ağzını keşfederken, bunun bir öpücük olduğunu düşündü. Bu, romantik yazarların bahsettiği mucize ve heyecandı ve o anda, başka bir erkeğin kendisine bu kadar yakın bir şekilde sarılmasını asla istemeyeceğini biliyordu.

Serenity onun uzaklaşmadan bir an önce gerildiğini hissetti. Zihni uyuşmuştu, şaşkınlıkla ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Onu bu kadar tutkuyla öpmeye iten şey neydi? Ve neden şimdi bu kadar üzgün görünüyordu?

Pişman mıydı?

Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona baktı. "Sen çok tehlikeli bir kadınsın, Serenity."

"Ben mi?"

"Evet. Ve en kötüsü, nedenini bile bilmiyorsun." Adam kapıya doğru yürürken kadın tamamen şaşkın bir şekilde ona baktı.

"İhtiyacınız olursa diye sandıkta fazladan battaniye var," dedi ve kapıyı açtı.

Girişte durakladı ve ona doğru döndü. "Ya Serenity?" Hâlâ şaşkın olan Serenity başını kaldırdı ve adamın karanlık bakışlarıyla karşılaştı.

"Kapıyı kilitletiğinden emin ol."

Bölüm 5

Serenity kapalı kapıya baktı. Kapıyı gerçekten **kilit**le! Yine de, Morgan gibi kahraman bir adamın kendisinden etkilenmesi onu heyecanlandırmıştı.

Kalbi hafifledi, gömleğini meşe masanın üzerine koydu ve emredildiği gibi kapıyı hızla kilitledi. Ondan korktuğundan değil, hayır, hiç de korkmuyordu.

Deniz Kurdu çok onurlu bir adam olduğunu kanıtlamıştı.

"Benim Deniz Kurdum," diye tekrarladı, herhangi bir kadının böyle bir adam üzerinde hak iddia edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Karnında kelekler uçuşuyordu. Baş dönüyor, hatta biraz aptal gibi hissediyordu.

Ama bu inanılmaz bir duyguydu. Onun için tamamen yeni bir duyguydu.

Aklı hâlâ muhteşem Kaptan Drake'teyken yanaklarındaki isî temizlemeyi bitirdi. Şu anda bile tenine çarpan soğuk suyla Morgan'ın dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyor, evcilleşmemiş denizin çiğ ve vahşî kokusunu alabiliyordu. Bu baş döndürücü bir karışım.

Stephen'la yalnız buluşmak için evden gizlice çıktığı gecelerde kız kardeşi Chatty de böyle mi hissetmişti? Chatty'nin onunla kaçmasına şaşmamalı. Şu anda Serenity'nin, Morgan istese onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğinden pek şüphesi yoktu.

Adamlarından birine emir verirken kapının dışından gelen sesini duydu ve içinden sıcak bir telaş daha geçti. Ne adamdı ama!

Güçlü, gururlu.

Biraz kibirli ve biraz da otoriterdi, ama o zaman kusurları olmayan kim vardı ki?

İç çekerek kardeşinin gömleğini çıkardı ve yerine Morgan'ınkini giydi. Beyaz çimenler tenini okşuyor, kollarında ürperti yaratıyordu. Onun kokusu vardı. Ham ve vahşî. Burnunu yumuşak kumaşa gömme isteğiyle savaştı.

Kapının çalınması onu ürküttü.

"Bayan James?" diye seslendi ürkek bir ses. "Kaptan size biraz getirmemi istedi..." Ses kesildi ve birkaç saniye boyunca hiçbir ses çıkmadı.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Bazı bayan şeyleri," diye bitirdi ses, sanki kelimeler onu utandırmış gibi aceleyle.

Kapıyı açtığında, o gün dükkânına gizlice giren genç adamla karşılaştı. Diğer tarafta durmuş, bir kol dolusu malzemeyi tutarken utangaç ve kararsız görünüyordu.

"Bana Kit derler hanımefendi," dedi, açık mavi gözleri bir an onunkilerle buluştuktan sonra tekrar yere baktı. "Barney ve kaptan bana her türlü ihtiyacınla ilgilenmemi söylediler."

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

Kol dolusu giysiyi ona uzattı. "Bunlar Kaptan Dudley'den. Karısı için olması gerekiyordu ama Kaptan Drake onunla birkaç kelime konuştuktan sonra, şimdilik bunları daha çok kullanabileceğinizi söyledi."

Yüzbaşı Dudley kimdi?

"Dudley mi?" diye sordu.

"Evet, Jake Dudley. Sizi gemiye getiren oydu." "Evet, onu gayet iyi hatırlıyorum."

Kit başını eğdi ve başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Adam uzaklaşmaya başladı ama Serenity koluna dokunarak onu durdurdu. "Jake Dudley kim, Kit?" diye sordu, onun Morgan'la konuşma şeklini hatırlayarak. Kesin olarak bilmiyordu ama Morgan Drake'in pek çok erkeğe sözlerinde bu kadar serbestlik tanımadığından şüpheleniyordu. "Mürettebatın bir üyesi mi yoksa sadece Kaptan Drake'in bir arkadaşı mı?"

Sanki soru onu korkutmuş gibi yanaklarındaki rengin solmasını izledi. "Bunu söylemek bana düşmez Bayan James."

Bir avuç dolusu gizemli kelimeyle Kit gitti. Serenity dudağını çiğneyerek kapıyı kapattı ve odaya geçti. Bir gizem. Çözülecek bir gizemi ne kadar da severdi. Peki ayrıntılar için kimi rahatsız etmeliydi?

Kesinlikle Morgan değil, o çok zeki ve tedbirli biriydi. Ve Jake'in kendisi de onu çok korkutuyordu.

Hmm...

Biraz uğraşması gerekecekti ama mürettebattan konuşmayı kendisi kadar seven birini bulabileceğinden emindi. Birkaç iyi yerleştirilmiş soruyla aşırı dolu bir fiçı gibi dökülecek birini. Sabah ilk iş olarak o kişiyi bulacaktı.

Kit'in geride bıraktığı bohçayı silkelediğinde, gül ve beyaz çizgili mütevazı bir elbisenin yanı sıra birkaç şey bulunca şaşırdı.

Kit kadar onun da yüzü kızarmıştı. Çocuğun utanmasına şaşmamalıydı. Bir kadına korse ve pantolon getirdiğinizi düğünün! Aman Tanrım!

Hafif ipek kombinezonu giymeye başladı, sonra kendini durdurdu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Morgan'ın gömleğini çıkarmak istemiyordu. Nedense onu giymekten *gerçekten* hoşlanıyordu. Sanki Morgan onu tutuyor, koruyor gibiydi.

Gece boyunca açık kalmasının ne zararı olur ki?

Giysi bohçasını yeniden katladıktan sonra sandığa yerleştirdi ve Morgan'ın ranzasına yerleşti. İçine bir ürperti yayıldı ve ellerini sıcak yorganın içine soktu. Düşünsenize, kötü şöhretli korsan kaptanı kötü İngilizleri kovalayarak geçirdiği bir günün ardından her gece başını burada dinliyordu.

Burası rahatlamak ve düşünmek için geldiği yerd.

"Oh, hayır," diye nefes aldı. Birden adamın onu hayatına korkunç bir müdahale olarak gördüğünü fark etti. Bu kulübe babasının çalışma odası gibiydi. Morgan burayı kesinlikle onun sığınağı, tek özel alanı olarak görüyordu.

Ve ona teslim etmişti.

Bundan sonra nerede uyuyacaktı?

Yolculuk süresince onun odasını kabul edemezdi. Başka düzenlemeler yapılması gerekecekti.

Yorganı kendine doğru çekerek adamın kokusunu bir kez daha aldı ve içini çekti. Kalbi çırpındı.

Bu ranzadan vazgeçersen, dedi kendi kendine, artık ona bu kadar yakın hissetmeyeceksin.

Ama ben kendime olan saygımı koruyacağım, diye karşılık verdi.

Evet, ama ne zamandan beri öz saygı bu saçmalık kadar iyi hissettiriyor?

Serenity kendi kendine güldü. *Sen ahlaksız, ahlaksız bir kadınsın Serenity James ve akıl sağlığının yanı sıra erdemin için Kaptan Drake'e yatağını geri vereceksin!*

, self, sen kazandın. Yarın yatağını geri alacak.

Ama bu gecenin tadını çıkarmak ona aitti.

"Biraz yeşil solungaçlı görünüyorsun, Drake."

Morgan başını sallayarak yorgun gözlerini ovuşturdu. "Yürürken hiç ses çıkarmaz mısın, Jake?"

"Geminin bu geceki gıcirtısına bakılırsa, sanırım yaklaştığımı duyabilmeniz için bir inek ziline ihtiyacım olacak."

Jake karşısına otururken Morgan kısa bir kahkaha attı. Kadırğa karanlıktı, ateşin kömürleri çok az yanıyordu. Sadece cam bir fenerin içine güvenli bir şekilde yerleştirilmiş tek bir donyağı mumunun ışığı iki adamı aydınlatıyordu. Morgan ne kadar zamandır burada olduğundan emin değildi. Bazı açılardan sonsuzluk gibi görünüyordu.

Jake, Morgan'ın dirseğinin yanındaki rom şişesine uzanırken, "Fırtına yaklaşıırken içmek sana göre değil," dedi.

"İçtiğimi kim söyledi?"

Jake eğlenen bir ifadeyle kaşlarını çatarak yarısı dolu şişeyi alevin önünde tuttu. "Sanırım şişe kendi kendini içmiş."

Morgan hiçbir şey söylemedi, onun yerine Jake'in başının hemen üzerindeki tahtada siyah bir noktaya baktı.

"Biliyor musun Drake, bir zamanlar bana paylaşılan sorunların çözölen sorunlar olduğunu söyleyen küstah bir genç hatırlıyor gibiyim."

Morgan hiçbir zaman sözlerinin kendisine geri çevrilmesinden hoşlanan biri olmamıştı. Özellikle de meşhur korsan kralı Jack Rhys tarafından. "Ve asık suratlı bir korsanın bana kendi işime bakmamı, yoksa bağırsaklarımın deşileceğini söylediğini hatırlıyor gibiyim."

Jake güldü ve kendine bol miktarda rom doldurdu. "O kelimeye dikkat et, Barney duymasın. Eğer biri kim olduğumu öğrenirse, senden daha kötü bir duruma düşerim. Bu da beni bir sonraki soruma götürüyor. Hayes konusunda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Yıllar önce yapmam gereken şeyi." "Onu öldürmek mi?" Jake tüm ciddiyetiyle sordu.

Morgan korsanın her şeye verdiği cevap karşısında sırtıttı. "Onunla yüzleş."

Jake tiksintiyle dudaklarını kıvrımadan önce hırıltılı bir nefes çıkardı. "Ne zamandan beri korkakça bir çıkış yolu seçiyorsun?"

"Affedersiniz?" Morgan bu hakaret karşısında çileden çıkmış bir halde sordu.

Jake iyi huylu bir şekilde gülerek Morgan'ın öfkesini dağıttı. "Kabul et Drake, iyi İngiliz terbiyen kendini gösteriyor. Konuşmak erkeklere göre bir şey değil. Bunu sen de biliyorsun. Bir sorunun varsa, kalbini söküp atarsın ve artık sorun olmaktan çıkar."

"Son baktığımda, bu felsefeyi takip etmek sizi idam sehpasından bir adım öteye götürüyordu. Tavsiyene uymazsam beni affet."

Jake Morgan'ın sözlerine omuz silkti. "Sen, dostum, eskiden sabrımı zorlayan sidikli ve sirkeli bir gençken çok yol kat ettin. Ama sonra, sen her zaman kendi iyiliğin için fazla dürüst oldun.

"Bu arada," dedi Jake romundan bir yudum almadan önce. "Seni o kızla karıştırdığım için özür dilerim."

Morgan . "Onu rehin almanın sebebi neydi?"

Jake yine omuz silkti. "Minnettar olmalısın. İlk dürtüm
-."

"Boğazını kesmek için."

"Aynen öyle."

Morgan gözlerini devirdi. Hoşgörü, Morgan için hiçbir zaman güçlü bir nokta olmamıştı.

Jake, denizden uzakta geçirdiği son yıllar bile onu yumuşatamamış gibi görünüyordu. "Sadece bir soruma cevap ver. Lorelei nasıl oldu da onunla evlenmene yetecek kadar uzun süre hayatta kalabildi?"

Jake yüksek sesle kıkırdadı. "Ne diyebilirim ki, iyi mücadele ediyor." Son romunu da içti. Ellerini başının arkasında birleştirdi ve memnun bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Ve bir kılıcı çoğu erkekten daha iyi kullanıyor."

Morgan, Lorelei'nin huysuz korsanla burun buruna dururkenki cesur ruhunu hatırlayarak güldü.

Ama kötü şöhretli korsanlar Anne Bonny ve Calico Jack'in torunundan kim daha azını bekleyebilir ki?

Morgan sonunda, "Yaşlandıkça olgunlaşıyor olmalısın," dedi.

Jake homurdanarak kendine bir bardak daha rom doldurdu. "Sanırım uzun yıllar boyunca senin etrafında olmaktan." Morgan'a dikkatle baktı. "Peki, *onunla* ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye iç çekerek cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse, Jake, şu anda o kadar çok sorunum var ki, biri nerede bitiyor, diğeri nerede başlıyor bilmiyorum."

Jake bilerek başını salladı. "Penelope'yi mi düşünüyorsun?"

Morgan iç çekti. "Evet," dedi. Düşüncelerini Jake'ten asla saklayamazdı. "Winston'dan daha iyi olmadığımı düşünüp duruyorum."

Jake'in bakışları sertleşti. "Ne, aptal mısın sen? Bunu nasıl anladın?"

"Winston'ın kız kardeşimi mahvettiği kadar biz de Serenity'yi mahvettik."

Jake kaşlarını çattı. "Son baktığımda, Serenity'yi bir wh-"e satmayı planlamıyorduk.

"*Sakin !*" Morgan hırladı.

Jake ellerini ateşkes için kaldırdı. "Özür dilerim Drake. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Ve Jake biliyordu. Morgan Drake'in kız kardeşinin onun için ne kadar önemli olduğunu bilen biri varsa, o da Jake'ti. Morgan'ın izini bulmasına Jake yardım etmişti ve onu satıldığı genelevden kurtarmak için para ödeyen de Jake'ti.

"Biliyor musun," dedi Morgan, düşünceli düşünceli çenesini kaşıyarak. "Aslında Hayes'le bu işi tersine çevirebileceğimizi düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yılın bu zamanlarında genellikle Karayipler'e yönelir ve bazı iyi kardeşlerimizi kışlık evlerinden çıkarmaya çalışır. Eğer o tarafa doğru gidersek, onunla yollarımız kesişebilir."

Jake romdan derin bir yudum aldı. "O piçin öldüğünü görmekten daha çok istediğim bir şey olmadığını biliyorsun. Ama onun peşinden gidersen İngilizler fiyatlarını yükseltir."

"Evet, ama belki bir sonraki kişi peşimden gelmeden önce iki kez düşünür."

Jake homurdandı. "Onu rahat bırak Morgan. Senin yapacak daha önemli işlerin var."

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak Lorelei'ye şu pahalı Londra tasarımcılarından birinden yeni bir elbise alabilirsin. Senin kadınının istediği o uyduruk pembe şeyi almasına izin verdiğimi öğrenince kafamı koparacak."

"Serenity benim kadının değil. Onu buraya hapseden sensin."

"Evet, gemimde bir kadın olsaydı, burada bir şişe romla sevişiyor olmazdım. Yukarıda ona seksimin daha iyi yanını gösteriyor olurdu."

Morgan parmağını Jake'in alnının üzerine koydu ve Jake'in alnının üzerindeki yara iziyle aynı uzunlukta ve şekilde bir çizgi çizdi. Lorelei'nin sayısız ve kötü şöhretli kavgalarından birinde açtığı bir yara iziydi bu. "Sanırım kendimi bu kederden kurtaracağım."

Jake güldü. "Seni temin ederim Drake, o yara izini kazanmaktan büyük keyif aldım. Ve kesinlikle her dikişine değdi."

Bununla birlikte Jake gitti ve Morgan rom şişesinin de gittiğini fark etti. *Aynı eski Black Jack*, diye düşündü gülümseyerek.

Bazı şeyler hiç değişmedi.

Morgan sessizce oturmuş, Jake'in sözlerini düşünüyordu. Ve Serenity'nin sadece birkaç metre ötede, güvenle yatağında yatıyor olduğu gerçeğini.

Yatağında.

Hakaretler hiç bitmeyecek miydi?

Serenity pencerelere hafifçe vuran yağmurun sesiyle uyandı. Gözlerini açarak damlaların kalın şeffaf camlardan aşağı süzülüşünü izledi.

Gemi!

"Olamaz," diye nefes nefese kaldı ve o anda önceki gecenin bir kâbus olmadığını fark etti.

Tamam, belki de *kabus* doğru kelime değildi. Mesele şuydu: *Her şey gerçekten olmuştu.*

Mahvolmuştu.

Şimdiye kadar babası saatlerdir ayaktaydı.

ve şüphesiz Savannah'da onu arıyordu. Nerede olduğu ya da ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Olamaz," diye tekrarlardı.

İçinde bulunduğu durumun kalıcılığı onu bir anda vurdu. Bu gerçekten böyleydi. Daha önce yaşadığı hayata asla geri dönemeyecekti.

Serenity geleceğiyle yüzleşebilmek için cesaret ve güç bulabilmek için dua etti; hayatının geri kalanında onu takip edecek olan dedikoducularla yüzleşebilmek için. Şu anda bile Chatty hakkında yapılan kötü yorumları duyabiliyordu.

Şuradaki James'in kızı. Gölde o genç çocuğu öperken yakaladıkları kız. Küçük fahişe. Bir kadın kadınlar için sosyal reformlardan bahsetmeye başlarsa olacağı budur. Benjamin karısına bir kayışla vurmalı ve kızlarının kafasını böyle saçmalıklarla doldurmasına asla izin vermemeliydi. Karısının ona bıraktığı pislikle baş etmek zorunda kalan o zavallı adama acıyorum.

Bu hikayenin bir varyasyonunu kaç kez duymuştu? Ve hayatında kaç kez daha yeni bir hikaye duyacaktı?

Şuradaki zavallı James'in kızı. Gecenin bir yarısı korsanlarla kaçtı....

Bunu kendi başına getirmişti ve sonsuza dek peşini bırakmayacaktı.

Serenity kendini yataktan dışarı attı ve hızla giyindi. Etrafta dolanıp kaderine hayıflanmaya gerek yoktu. Bu yolu seçmişti ve nereye götürürse götürsün onu takip etme zamanıydı.

Ve Şu anda guruldayan midesi kapının bir mutfağa açılmasını istiyordu.
Kapının kilidini açtı ve ayağı bir yumruya takıldı.
Sadece, bir yumru değildi.
Deniz Kurdu onun kapısında uyumuŐtu.

Morgan bir lanet ve ağız dolusu pembe ipekle uyandı. Uzuvar ve ipek onu içine çekerken ani ve keskin bir acı yan tarafına saplandı.

"Bu da ne?" diye sordu. Eli sıcak ve kadifemsi bir Şeye değdi. Avucunun içinde inanılmaz derecede iyi hissettiren bir Şeye.

"Kaptan Drake, elinizi hemen kalçamdan çekin!"

Uyandığında rüyasında gördüğü kadını kollarının arasında bulmak harika bir sürprizdi. Serenity'nin öfkeli sesi yüzüne muzip bir sırıtış getirdi. Dürtüsünü dizginleyemeden Morgan elini serin ipek çorabın üzerinde, bacağıının duygusal kıvrımında gezdirdi, esnek kasları ve narin yumuŐaklıęı hissetti. Ama asıl yapmak istediği bacağıının iç kısmını, özellikle de kalçalarının yumuşak, sıcak birleşim yerini avuçlamaktı.

Dudaklarını yumuşak etin üzerinde gezdirmek için neler vermezdi. Çorapları sıyırmak ve...

"Kaptan Drake!" diye bağırdı ve elbisesinin eteğini elinin üzerine iterek onu geri çekmeye zorladı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bırakın beni."

"Sanırım beni bastıran sizsiniz, Bayan James."

Umursadığından değil. Serenity onun üzerinde yatarken, eteklerine dolanıyor ve kendini düzeltmek için çabalarken, bir yandan da öfkeyle boğulan göğüslerinin göğsüne yaptığı baskının tadını çıkarıyordu.

SırıtıŐı genişledi. Öfkesi çok hoştu. Gülümsemesinin onu çileden çıkardığını biliyordu, bu da onu daha da eğlendiriyordu.

Yan tarafına sert bir dirsek atarak kendini ayağa kaldırdı. "Sen bir Őeytansın!" diye tersledi ve hıŐımla arkasını döndü.

Morgan'ın kahkahası boğazının derinliklerinde gümbürdeyerek ayağa kalktı ve onun ana güverteye yönelmesini izledi. "Yanılıyorsun, Serenity James," diye fısıldadı. "Ben Şeytan olsaydım, bu kadar kolay kaçamazdın."

Serenity, Barney'nin karga yuvasındaki bir mürettebata bağıarak emir verdiğini görene kadar hızını kesmedi.

"Affedersiniz, Bay..." soyadını bilmediğini ve ona "Barney" demenin biraz fazla ileri gitmek gibi göründüğünü fark edince durakladı.

"Pitkern," dedi onun yerine. "Bana Bay Pitkern derler, genç kız. Sizin için ne yapabilirim?"

O anda mürettebatın hepsinin işlerini bıraktığını ve gözlerini dikmiş kendisine baktıklarını fark etti. Barney'nin arkasındaki iki adam parmaklıkları fırçalamayı bırakmışlardı ve süngerlerinden su damlıyordu. Hatta müstehcen şarkıları bile kesilmişti.

Gemi gecenin karanlığı kadar sessizdi ve bu ani durgunluğu sadece arma şakırtıları ve kuş çığlıkları bozuyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu iyi değildi. Hiç iyi değil Hepsi!

Morgan güvertenin tepesinde durdu ve onun varlığından haberdar olan adamlarının tepkilerini not etti. Bu pek hayra alamet değildi. Gemide bir kadının olması tam da Serenity'nin dediği gibi felakete davetiye çıkarmak demekti.

Kararlı adımlarla güverteyi geçerek kadının durduğu yere geldi.

"Beyler," diye seslenerek dikkatleri onun solgun bedeninden uzaklaştırdı. "Yolculuğumuz için bir misafirimiz var. Bayan James iyi huylu bir hanımefendidir ve saygı görmesi gerekir. Ona daha azını gösterecek bir erkek benimle uğraşmak zorunda kalacaktır."

"Emredersiniz, Kaptan."

Yüzünü ona döndü. "Giyinmeliydim

Bir toz maymunu gibisin," dedi Morgan alçak bir tonda, sesi gerilmişti.

"Pardon?" diye sordu.

"Savaş sırasında toplar için barut getirmekle görevli çocuklardan birini kastediyor, Bayan James," diye açıkladı Barney onun için.

Serenity adama teşekkür ettikten sonra Morgan'a döndü. "Size hatırlatmama gerek var mı Kaptan? Bir toz maymunu gibi giyinmiştim."

"Ve yine de başını belaya sokmayı başardın."

Yüzündeki ifadeden tartışmak istediğini anlayabiliyordu, ama haklı olduğunu biliyordu ve onu sessiz tutan tek şey de bu olmalıydı.

Morgan göğüs kafesini ovuşturdu. "Şimdi söyle bana, buraya gelmek için neredeyse ayağınla ciğerimi delecek kadar önemli olan şey neydi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Odamın dışında yerde ne yapıyordun?"

"Orası *benim* odam oluyor." "Eve dönene kadar olmaz."

Morgan derin bir nefes aldı. Neden onunla tartışıyordu? Ve neden bu kadar aptalca bir şey için? Böyle konuları umursamak bile onun yapacağı bir şey değildi.

"Nereye gidiyordun?" tekrar sordu, duygularını daha fazla araştırmak istemiyordu.

"Bilmeniz gerekiyorsa, yemek için gidiyordum. Acıkmıştım. Şimdi bana neden kapımın önünde olduğunu söyle."

"İnsanın bir ara uyuması gerekir Bayan James ve bir gemide insan nerede yer bulabilirse orada yatar."

"Misafir odaları yok mu, ya da..."

"Bu bir savaş gemisi Bayan James, yolcu gemisi değil."

"Peki ya diğer denizciler? Onların yatakları yok mu?"

"Yapabildikleri her yerde palet yapıyorlar ya da hamak kuruyorlar. Zavallı Barney'i odasından çıkaracak kadar canavar değilim. Kuşunu mutlu etmek için ona ihtiyacı var."

Etrafını saran ve sayısız görevi yerine getiren adamlara baktı.

Morgan onun yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Morgan ses tonunu yumuşatarak, "Hikâyende anlattığın gibi göz alıcı bir hayat değil," dedi. "Denizde hayat zordur. Ve çoğu zaman ölümcüldür."

" zaman neden yapıyorsunuz?" "Çünkü seviyoruz."

Kaşlarını kaldırdı. "Cezalandırılmak için açgözlüsün, değil mi?"

Morgan bakışlarını kızın düzgün vücudunda gezdirirken boğazının altından bir kahkaha attı ve kızın kalçasının elinde ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladı. Evet, kesinlikle cezalandırılmayı seven bir oburdu.

Sözlerinin ne kadar doğru olduğunu bilmemesi çok kötü.

"Daha kötüsüyle de suçlandım." Ondan uzaklaştı. "Şimdi beni takip edersen, seni mutfağa götüreceğim."

Başka bir şey söylemeden onu güvertenin altına kadar takip etti.

Mutfak büyük bir dökme demir sobanın bulunduğu geniş bir odaydı. Kel, asık suratlı bir adam tahta bir masada ekmek yaparken bir yandan da odanın içinde koşuşturan on dört yaşlarında genç bir çocuğa emirler yağdırıyordu.

"Daha fazla un getir dedim, evlat! Kış mevsimi gelmeden ona ihtiyacım olacak."

"Evet, efendim," diye nefes aldı çocuk, bir fıçıya doğru koştu ve bir fincan un çıkardı.

Morgan boğazını temizledi ve orta yaşlı adam kaşlarını çatarak işinden başını kaldırdı. Morgan'ı tanıyınca anında değişti. "Orucunuzu açmak için biraz ekmek ister misiniz, Kaptan?"

Morgan ona döndü. "Ne alırdınız Bayan James?"

Aşçının kaşları şimdi ona dönmüştü. Omlet ve domuz pastırmasının adamın zaten zayıf olan sabrını zorlayacağına karar vererek omuz silktili. "Ekmek ve peynir iyi olur," dedi.

"Divan," diye çıkıştı aşçı çocuğa. "Kaptanın kadınına istediğini getirin."

Onun sözleri karşısında afallayan Serenity kekeledi. "Um... Ben *onun* kadını değilim."

"Bu kadar alingan olmana gerek yok," dedi Morgan nefesinin altından.

Serenity şaşkınlıkla onun gözlerindeki öfke kırıntısını yakaladı. "Yani ben Senin kadının mı?" diye sordu.

"Ben öyle demedim."

"Bunu ima ettin." "Hayır, öyle değil."

"Değil mi?" diye sordu gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle.

Rahatsızlıkla boynunu kaşıyarak dişlerini sıktı. "Lanet olası bir avukat gibi çapraz sorgu yapıyorsun."

Kendinden memnun olan Serenity gülümsedi. Onun rahatsızlığından neden hoşlandığını bilmiyordu ama kesin olan bir şey vardı ki, onu rahatsız etmenin her dakikasını seviyordu.

Court elinde yemeği ve bir bardak sütle geldi. Ağır bir Cockney aksanıyla, "Süt taze, leydim," dedi.

Serenity minnettarlıkla gülümsedi. "Teşekkür ederim ama ben bir hanımefendi değilim." "Evet, anne, ama kesinlikle bir fahişe değilsin."

Serenity onun sözleri karşısında biraz afallamıştı. Genç çocuk kaç tane tart tanıyordu?

Morgan onun dirseğini çekiştirerek, "Konuşmamız gerek," dedi.

Başka bir şey söylemeden onunla birlikte kamarasına döndü. İlk iş olarak yemeğini masasına götürdü ve yemek için oturdu.

Morgan elindeki teneke süt bardağını, gemideki bir sarsıntı onu uçurmadan önce zar zor yakaladı. "Konuşmamız gereken konulardan biri de bu," dedi ve bardağı Morgan'ın tabağının yanına geri koydu. "Gemide herkesin uyması gereken kurallar vardır."

"Ve onlar?"

"Birincisi, Cookie'nin etrafında bulunmaktan kaçınacaksın. Mutfaktan bir şeye ihtiyacın olursa Kit'i, Barney'i ya da beni bul, biz sana getiririz."

"Ama bu bir kayıp-"

"Serenity," diye tersleyerek onun sözünü kesti. "Cookie huysuz, yaşlı bir denizci ve biz onunla nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz. Siz bilmiyorsunuz."

Gözleri öfkeyle karardı. "Ve o çocuğu onun bakımına mı bırakacaksın? Ne tür bir mon-"

"Court, Cookie'nin oğlu ve bugüne kadar çocuğa hiç zarar vermedi. Bu muhtemelen doğru değil. Eminim Court'un duyma yetisi Cookie'nin bağırıışları yüzünden biraz körelmiştir ama çocuğa asla fiziksel olarak zarar vermemiştir."

"Oh," dedi yemeğinden bir ısırık almadan önce.

Morgan dar kalçalarından birini masanın kenarına yasladı ve Serenity pantolonunun ona ne kadar yakıştığını düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Gözlerini zorla sütüne dikti.

Ama bakışlarının tekrar onunkilere kaymasını engellemek zordu.

"Sıradaki şey," dedi dikkatini dağıtarak, "bir geminin ne yapacağı belli olmaz, özellikle de fırtına yaklaşırken. Sizin de fark ettiğiniz gibi güverteler sürekli sallanıyor ve arada sırada okyanustaki keskin bir dalga ya da kırılma zeminin ayaklarınızın altından kaymasına neden oluyor."

Kupasını bir kez daha sallanırken ağzına götürdü. "Sanırım bunu anlıyorum." "Bu nedenle," dedi ve başını eğerek kupayı gösterdi. "I denize düşmemeniz için parmaklıklardan uzak durmanızı istiyorum. Birkaç hafta önce ağıımızı kaybettik ve yenisini alana kadar geminin kenarına yakın durmak güvenli değil."

"Akıllıca kural."

Morgan onun alaycılığını görmezden geldi. "Güvertenin altında ışığa ihtiyacınız olduğunda, mevcut fenerlerden birini kullanın. Ama ne yaparsanız yapın, bir tanesini yere bırakmayın. Güverteye çarpıp alev almalarını önlemek için halatlarla asılmışlardır."

"Son derece değerli bir güvenlik ipucu." Bakışları daha da şiddetlendi.

"Ne?" diye sordu tüm masumiyetiyle. "Bunlar ciddi meseleler."

"Ve ben de onları öyle kabul ediyorum." Elini kaldırdı ve kurallarını saydı. "Bir, huysuz aşçıyı sinirlendirmeyin -sanki benim varlığım doğuştan sinirlendiriciymiş gibi," dedi omuz silkerek ve Morgan gülmek için kendini zor tuttu. "Ama sorun değil, yine de emirlerinize uymaya hazırım. İki, kendimi denize attırmayayım çünkü durmayıp benim için geri gelmeyebilirsiniz."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ve üç," dedi onu görmezden gelerek. "Eğer ışığa ihtiyacım olursa, ateş yakma. Sanırım bende var. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Asla-" ona doğru eğildi ve kaşlarını çattı. "Yanında ben ya da Barney olmadan *asla* güvertenin altında dolaşma."

"Peki ya Kit?"

"Tekrar ediyorum, *asla* dolaşma-"

"Sen ya da Barney olmadan. Anlıyorum. Ne üst güvertede ne de alt güvertede yürümeme izin var. Bana yapacak ne kalmış olabilir ki? Oh, biliyorum. Can sıkıntısından ölmek!"

Morgan şaşkınlıkla bir adım geri çekildi, onunla bu tartışmayı yapmaya gerçekten hazır değildi. Ama onun kendisini nasıl bir tehlikenin içinde bulabileceğini anlamasını sağlamak zorundaydı. "Bayan James," dedi, rahatsızlığını gizlemek için resmi bir ses tonuna dönerek. "Ailenizin size erkekler hakkında ne kadar şey anlattığını bilmiyorum ve..." Durakladı, kelimeleri arıyordu.

"Temel istekleri mi?" diye ekledi.

Adam başını salladı. "Bu terim yeterli olacaktır."

"Bana yeterli tavsiye ve uyarılarda bulundular," diye onu temin etti, sonra bir şey düşünüyormuş gibi bir an durakladı. Serenity arkasına yaslanıp dudaklarını büzerek, "Biliyor musunuz Kaptan," dedi. "Bana öyle geliyor ki bu kurallarla ilgili bir sorunumuz var."

"Neymiş o?"

"Benim aptal olduğum varsayımından yola çıkıyorlar."

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi, bunu nasıl anladın-"

"Ben yetişkin bir kadını, Kaptan," dedi, onunla yüzleşmek için ayağa kalkarak. "Bayılmadan aynı anda yürüyüp ıslık bile çalabiliyorum. Ben ,

Ne de olsa, iskeleye yürüme mesafesinde olan babamın kâğıtçı dükkânında tek başıma çalışıyorum. İnanın bana Kaptan, kendi işimi kendim görebilecek kapasitedeyim."

Morgan onun kabadayılığına gülümsedi. "Sanırım daha önce söylediniz, Bayan James, bir onsluk önlem-"

"Bir ordu dolusu tabancaya bedel," dedi. "Katılıyorum. Ne de olsa Yüce Tanrı bize bu yüzden beyin vermiş. Kendimi tehlikeden uzak tutmaya tamamen niyetliyim."

Onun anlayışına minnettar olan Morgan başını salladı. "Her zaman burada kalamayacağını biliyorum, o yüzden yukarı çıkmak istersen çıkabilirsin. Sadece yolculuk boyunca yalnız olmadığından emin ol."

"Hay hay, Kaptan Drake," dedi sahte bir selamla.

Kahvaltısının son lokmasını da bitirdikten sonra yüzünü ona döndü. "Şimdi, Kaptan, küçük bir ricada bulunabilir miyim?"

"Su dolabı-"

Boğazını temizleyerek onun sözlerini kesti. Yanaklarında renk yükseldi. "*Onu* zaten buldum."

"O zaman ne istiyordun?"

"Bana nerede fesatlık ve kargaşa çıkarabileceğimi gösterin."

Bölüm 6

"Pardon?" Morgan onun isteği karşısında geçici olarak afallamış bir halde sordu.

Serenity ona kocaman bir gülümseme verdi. "Beni affet, Kaptan. Küçük bir şakaydı. Yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Ve bu paha biçilemez. Gerçekten, gerçekten paha biçilemez."

İnledi. Onu delirtmekten nasıl bu kadar zevk alabiliyordu?

"Eğer oyunlarınız bittiyse, benim ciddi işlerim var demektir."

"Ne kadar yeni bir fikir," dedi cebinden küçük defterini ve kalemini çıkararak. "Eğer sadece-"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Durakladı ve ona baktı. "Ben işe gidiyorum. Senin yürütmen gereken bir gemi, benim de araştırmam gereken bir hikâye var."

Morgan ona inanamayarak baktı. Tüm bu olanlardan sonra nasıl olup da yazmayı düşünebildiğini aklının ucundan bile geçiremiyordu. "Başını bu belaya sokan şey bir hikâye yazmak değil mi?"

Yüzü sanki gurur duyuyormuş gibi aydınlandı. "Kesinlikle ve eğer acı çekmem gerekiyorsa, o zaman sessizce acı çekmek benden uzak olsun. Bu çileden harika bir roman çıkarmayı planlıyorum."

"Çile mi?" diye sordu, seçtiği kelimelerden rahatsız olmuştu. Eğer bir çile istiyorsa, ona kesinlikle bir çile verebilirdi!

Ama sonra kendine onun korunaklı ve naif olduğunu ve bunun onun için bir çile *olduğunu* hatırlattı.

"Macera o zaman," diye düzeltti Serenity. "Aslında, tüm bunlar geride kalana kadar bunun bir çile mi yoksa macera mı olacağını söylemek zor. Şu anda bir önemi de yok." Gözlüklerini takarak kitabını ve kalemini bir askerin tüfeğini kavradığı gibi kavradı. "Şimdi beni üst tarafa götürün Kaptan."

"Alt tarafını tutup şaplak atmayı tercih ederim..." dedi nefesinin altında.

Serenity gerildi ve ona ne dediğini tam olarak duymadığından emin olduğunu belirten bir bakış attı. "Neydi o?"

İç çekti. "Konuşmalarınız beni gafil avladı Bayan James."

Ona verdiği heceleri ilk duyduğu hecelerle eşleştirmeye çalışan kızın yüzündeki komik ifadeyi izledi.

Kaşlarını atmasından, eşleşmediklerini bildiği anlaşılyordu.

Morgan sinirlenmiş ama biraz da eğlenmiş bir halde odadan çıktı ve arkasından gelirken homurdanmamak ya da küfretmemek için elinden geleni yaptı.

Birkaç adım sonra Serenity sordu. "'Neden ben' diye düşünüyorsun, değil mi?"

Onun sorusu üzerine durakladı ve omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Nereden biliyorsun?"

"Babamın yüksek sesle söylemeden ve annemin ruhuna yardım için yalvarmadan hemen önce takındığı bakışın aynısı sende de var."

"Senin yanında bunu çok yapıyor, değil mi?"

"Şey, sadece arada bir... hey!" diye tersledi onun ne demek istediğini anladığında, alaycı gülümsemesinden bahsetmeye bile gerek yok. "Bu çok kabaydı. Beni bu kadar küstah olacak kadar iyi tanıımıyorsun."

"Hayır, ama hızlı öğreniyorum."

Ona öyle bir baktı ki, muhtemelen onu merdivenden itmek için ani bir dürtü duydu. Ve nefesinin altında fısıldadı, "Seni yakalayacağım!"

Keşke yapsan, diye düşündü Morgan, güverteye çıkan kısa merdivenden çıkmasına yardım etmek için arkasını dönerken. Bayan Serenity James tarafından *elde* edilmekten daha zevkli bir şey düşünemiyordu.

"Şimdi, iki numaralı kuralı unutma," dedi uyararak, "Eğer denize düşersen, senin için geri dönmem."

"Yapacağını söylediğini sanıyordum." "Dedim ya, hiç söylemedim. Şimdi söylüyorum."

"Peki o zaman Kaptan, bakalım denize düşmeden önce başıma ne tür bir bela açabilirim."

İşte bu korkulacak bir şeydi. Hain korsanlarla dolu bir gemide tek başına bir kadının ne tür belalara yol açabileceğini kimse bilemezdi.

Morgan uzandı ve hafifçe onun kolunu tuttu. "Konuşmamızı unutma, Serenity. Gemimde bir sürü sert adam var ve ben korsanların en büyük on emrinden birini çoktan ihlal ettim."

"Hangisi?"

"Gemiye asla bir kadın getirmeyin. Bu, barutu mutfakta, ocağın yanında saklamaya benzer."

Serenity başını eğdi ve adam ağzından kaçırıldığı şeyi çok geç fark etti. Nefesini tutarak, onun sözlerini anlamamış olmasını umdu.

"O zaman korsanların uydukları bir onur kuralları olduğu doğru mu?" diye sordu.

Tehlikenin geçtiğini düşünerek, "Evet, öyle," diye cevap verdi.

"Peki bu kodu nereden biliyorsunuz?"

Bu kadarı da fazla, zekâsına lanet olsun. Ondan hiçbir şey kaçıramayacağını bilmeliydi. Evet, o sinsî biriydi. Morgan da geçmişini ona anlatacak değildi. "Yaşamak için denizcilik yapıyorum."

"Ama sen bir korsan değilsin..." Durakladı ve sanki onun içini görmeye çalışıyormuş gibi dikkatle onu izledi. "Yoksa sen mi?"

Morgan doğruyu söylemeye karar . "Kime sorduğunuza bağlı."

Morgan bu küstah yanıtın ardından Jake'le konuşmak için güverteye geçti.

"Peki," diye fısıldadı Serenity. "Sen yoluna git, ama söz veriyorum tüm sırlarını ortaya çıkaracağım Kaptan Drake. Sadece bekleyin ve görün."

Kaleminin ucunu çiğneyen Serenity güvertede sessizce çalışmakta olan adamlara göz gezdirdi. Birkaçı ona doğru baktı, sonra hızla işlerine geri döndüler. Hiçbiri yaklaşılabılır gibi görünmüyordu.

Mürettebatın en ilginç üyesi kime benziyor? diye sordu kendi kendine, etrafına bakarak.

Serenity başını kaldırıp rüzgârda dalgalanan yelkenlere baktı. Gri bir sabahtı, davetkâr değildi. Ama en azından hafif çiseleyen yağmur şimdilik durmuştu. Bulutlara bakarak yağmurun geri geleceğini söyleyebilirdi.

Güvertenin ortasına doğru yürüdü. Şiddetli rüzgâr eteklerini ve saçlarını savuruyor, yürümesini zorlaştırıyordu.

Yirmi yaşlarında genç bir adam gövdesine dolanmış halatla direğe tırmanıyordu. Bir hikâyesi olabilirdi ama bunu bulmak için yelkene tırmanacak değildi.

Belki daha sonra.

Solunda üç adam yelkenleri katlıyor, bir başkası da güverteyi fırçalıyordu. Sağında ise elinde kocaman bir halat ve adını bilmediği uzun, kalın, iğne şeklinde bir aletle bir kenarda oturan iri yarı, kaslı bir siyah adam vardı.

Adamda tehlikeye işaret eden bir şeyler vardı ama yine de en ilginç hikâyelere sahip mürettebat gibi görünüyordu.

Bu da onun konuşmak için mükemmel bir adam olduğu anlamına geliyordu.

Güverteden geçerken tam onun taburesinin önünde durdu. "Merhaba," dedi ona en sıcak gülümsemesini sunarak.

Vahşi bir hırıltıyla başını kaldırdı. "Yüzden fazla adam öldürdüm," diye hırladı alçak ve hırçın bir sesle. "Yarısını sadece merhaba dedikleri için öldürdüm."

Kalbi anında hızlandı.

, *Serenity!*

Hayır, dedi kendi kendine. İyi bir yazar kuyruğunu kısıtırıp kaçmaz. İyi bir yazar tehlikeye rağmen hikayeyi toplarlar.

Ayrıca, bu adamda sert sesini yalanlayan bir şeyler vardı, koyu renk gözlerinde daha nazik bir doğaya işaret eden bir nezaket.

En azından bunu algıladığını düşünüyordu.

Bir kez daha düşününce, bunu algıladığını *umdu*.

Teorisini test etmeye karar vererek, "Biri sana yaklaştığında her zaman kullandığın selamlama şekli bu mu?" diye sordu.

Karanlık bakışlarını ona doğru çevirdi ve onu değerlendirdi. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra sırttı. "Sen bir *majanasın*. Belki sana da *uşakii* demeliyiz!"

Adamın melodik aksanını tercüme etmesi bir dakikasını aldı. "*Majana?*"

"Evet, benim dilimde iyi çocuk anlamına geliyor."

"Oh," dedi ve not defterine hızlıca bir not aldı. "Bu hangi dil?"

"Kiswahili."

Serenity onun yanındaki güvertede dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu heceleyebilir misin?"

O da hemen not aldı ve sonra ona elini uzattı. "Benim adım Serenity James."

Kocaman, nasırlı elini sıkarken onunkini yuttu. "Bana Ushakii derler, bu da cesaret anlamına gelir."

"oldum, Bay Ushakii."

"Lütfen *majana*, bana sadece Ushakii deyin." Artık gözlerindeki nezaketten şüphe etmek mümkün değildi.

Kötü niyetinin eriyip gittiğine şükrederek, adamın kocaman demir bir iğneyle ipi yarmaya geri izledi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Halatı birleştiriyorum, sonra da daha güçlü hale getirmek için yeniden sarıyorum." "Gemide çoğunlukla bunu mu yapıyorsun?"

Gülümsemesi genişledi. "Hayır, birçok görevim var. Bu sadece şu anda yapılması gerekenlerden biri. Gelecek olan fırtına için daha fazla halata ihtiyacımız olacak." Çalışmasını durdurdu ve onun daha fazla not almasını izledi. "Ne iş yapıyorsun *majana*?"

"Kaptan Drake ve mürettebatı hakkında bir hikâye yazmak için notlar alıyorum."

Bakışları eski erkek egemen dilinde yüksek sesle konuşuyordu -Ne, *sen kadın mısın, yaz?*

"Babamın gazetesi için," diye açıkladı ve sonra dilini ısıırıp koparabilmeyi diledi. Babası için yazmakta yanlış bir şey yoktu. Jonathan yazmıştı.

Yine de *her* zaman bu bilgiyi, bir kadın olarak bir öyküyü nasıl yayınlatabileceğine dair hazır bir bahane gibi sunma ihtiyacı hissetmişti. İyi bir yazar olması ve *bu* yüzden basılması yeterli olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Bunun kendisini yıldırmasına izin vermeyerek boğazındaki ani yumruyu silkti ve her erkeğin yapacağı gibi hikâyesine devam etti. "Gerçekten yüzden fazla adam öldürdün mü?"

Derin kahrkasası göğsünden gök gürültüsü gibi çıktı. "Aramızda kalsın *majana*, hayır. Ama diğerlerine de bunu söylüyorum. Bir adamın işareti ne olduğu değil, başkalarının onun ne olduğunu düşündüğüdür."

Bir an için onun sözlerini düşündü. Babasının yaşadığı ve öldüğü düstur buydu - ne pahasına olursa olsun itibarını koru.

İkiyüzlülükten nefret etse de bunun doğru olduğunu biliyordu. Gerçek ne olursa olsun insanların fikirleri önemliydi. Bir kişi özel hayatında insanların en kötüsü, en zalimi, en gaddarı olabilirdi ama halk bunu bilmediği sürece o kişi bir aziz olarak lanse edilirdi.

"O zaman seni iki yüzden fazla adam öldürmüş olarak yazacağım." Hızlıca bir not aldı. "Neden insanların senin soğukkanlı bir katil olduğunu düşünmelerini istiyorsun?"

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Beni ve benimkini yalnız bırakmalarını sağlıyor."

Serenity onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Ama her zaman yalnız kalmak yalnızlık değil mi?"

Ona baktı, gözleri bir bilge kadar bilgeydi. "Bir adam her zaman kalabalık içinde olabilir ve yine de yalnız olabilir, *majana*. Ben kendi arkadaşlığımı seviyorum. Sen de kendi arkadaşlığını seviyorsun, bunu söyleyebilirim. Bence ne istediğini biliyorsun."

"Bazen."

Ona bilmiş bir bakış attı. "Seni şirketimize getiren neydi?" "Çoğunlukla aptallık."

Kaşlarını kaldırdı.

Serenity rüyalarını bu adamla paylaşmak konusunda isteksizdi. Ama adamın sabırlı ifadesindeki bir şey ona gülmeyeceğine dair güven duymasını sağladı. "Sana karşı dürüst olabilir miyim, Ushakii?"

"Sadece adil. Sana karşı dürüst davrandım."

"Büyük bir yazar olmak istiyorum," dedi, sesi arzusuyla ağırlaşmıştı. "Her yerde insanların adımı bilmesini ve ben öldükten çok sonra bile insanların geride bıraktıklarını okumasını istiyorum."

"Ama sen bir kadınsın. Böyle şeyler istemek sana göre değil."

Her şeye rağmen alay etmişti. "Evet, ben bir kadıyım. Ama çok daha fazlasını istiyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Lou gibi, öylesin." "Lou mu?"

Serenity'nin daha önce gördüğü genç adama başıyla işaret etti. "Lou da macera için denize geldi. Babası ve ağabeyi gibi çiftçi olmak istemiyordu. Macera ve tehlike istiyordu. Ama o daha genç. Sanırım bir gün denizin, yeryüzünde kendi başına sahip olabileceğin bir yer kadar çok şey sunmadığını anlayacak. Yelken açmak, bir hasadın büyümesini izlemek kadar tatmin edici değil."

Bir denizci için ne tuhaf bir görüş, diye düşündü. "Madem böyle düşünüyorsun, o zaman neden denize açılıyorsun?"

"Denizden ayrılmak için bir nedenim yok. Bu gemi benim evim, bu adamlar da kardeşlerim. Lou'nun aksine, benim başka bir ailem yok."

Serenity kalemini aldı ve daha fazla not almaya başladı. "*Triton'un İntikamı*'na nasıl yelken açtınız?"

Adamın gözlerinde titreşen öfke, yoğunluğuyla onu sersemletti. Onun için böylesine tatsız bir anıyı canlandırmış olmaktan nefret ediyordu.

"Kahire'de bir köle taciri tarafından dövülüyordum," dedi sesi nefretle doluydu. "Kaptan onu durdurdu ve beni satın aldı."

"O zaman onun kölesi misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, kaptan beni serbest bıraktı. Kimsenin bir başkasına hizmet etmeye zorlanmaması gerektiğini söyledi, ne istersem yapabileceğimi söyledi."

"Neden eve gitmedin?"

İçini çekti ve sanki geçmişe bakıyormuş gibi denizin üzerinden dışarı baktı. "Köyüm düşman bir kabile tarafından yok edildi. Dönecek bir evim yoktu."

"Özür dilerim, Ushakii." Bir elini onun koluna koydu.

Elini kendi eliyle kapattı ve parmaklarının arkasını hafifçe . "Benim için üzülme, *majana*. Burada her şey yolunda. Kader bana bu hayatı verdi ve uzun zaman önce değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde durmamaya, hayatımı olabildiğince iyi hale getirmeye odaklanmaya yemin ettim. Kaptanla birlikte yelken açmaktan ve pek çok şey görmekten mutluyum."

Gülümsedi. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Morgan, Jake'in omzunun üzerinden baktı ve Serenity'nin Ushakii ile konuştuğunu görünce cümlesinin ortasında durdu.

Jake döndü ve onun bakışlarını takip etti.

Jake alçak sesle ılık çalarak, "Olacağım," dedi. "Ushakii'nin kimseyle konuştuğunu sanmıyordum."

"Yok."

"Pekâlâ, Drake," dedi Jake, sesi cinayetle doluydu. "Endişelenmeye başlasan iyi olur. Eğer senin kadın Ushakii'den evet ya da hayırdan fazlasını alabiliyorsa, herkesten bilgi alabilir."

Kaşlarını ciddi bir şekilde çatarak hep birlikte döndüklerinde Kit'in güvertede onlara katıldığını gördüler. Ve her biri diğerinin düşüncelerini kendi düşünceleri kadar iyi biliyordu.

Kit, Serenity gibi baştan çıkarıcı biri için kolay bir hedefti.

Daha da kötüsü, Kit gemide Morgan ve Jake hakkındaki tüm gerçeği bilen tek kişiydi.

"Ne?" Kit onlara yaklaşırken sordu.

Morgan ve Jake aynı anda, "Serenity'den uzak dur," dediler. Daha normal koşullar altında bu komik olabilirdi.

"Onu baştan çıkar, Drake," dedi Jake, bakışları tartışmalarının kaynağına dönerek. "Aşık bir kadın erkeğine ihanet etmeden önce mezara gider."

Morgan başını salladı. "Ve hor görülen bir kadın en karanlık sırlarınızı en yüksek dağın tepesinden haykırır. Onu baştan çıkarıp sonra da evlenmeyi reddedersem yapacağı şey de tam olarak bu olur."

"O zaman evlen onunla," diye tersledi Jake. "Onu hamile bırak ve sen yokken evde çocuklarına baksın."

Bu bir düşünceydi. Kesinlikle bir düşünceydi. Ama bu hatayı daha önce de yapmıştı ve bugüne kadar bu hatanın bedelini kabuslar ve suçluluk duygusuyla ödedi.

O denizdeyken bir karısını ölüme terk etmişti. Bir başkasını asla bırakmazdı.

Keşke Jake'i bu gerçeğe ikna edebilseydi.

Kit konuştu. "Neden endişelendiğinizi anlamıyorum Kaptan. Deniz Kurdu'nu seviyor. Senin gerçekte kim olduğunu söyleyeceğini hiç sanmıyorum, o yüzden hikâyesini yazsa ne olur ki?"

Morgan derin bir nefes aldı. "Serenity sadece Deniz Kurdu'nun savaş sırasında bir abluka kaçakçısı olduğunu ve şimdi de baskı altındaki denizcileri serbest bıraktığını biliyor. Bilmediği şey ise benim *gerçekte* kim olduğum."

"Hayır," diye düzeltti Jake. "*Bizim* gerçekte kim olduğumuzu bilmiyor."

Jake dönüp Serenity'nin Ushakii'nin yanında oturduğu yere baktı. "Bunu öğrendiği gün Drake, onun boğazını keseceğim ve sen beni durduramayacaksın."

Bölüm 7

Öğleye doğru gökyüzü koyu, vahşi bir griye dönüşmüştü. Serenity'nin etrafını saran rüzgârlar onu farklı yönlerde çekmeye çalışan dev eller gibiydi. Gemi yalpalıyor, suyun üzerinde yüzeyi sıyıran bir taş gibi süzülüyor ve okyanusa her çarptığında onu iliklerine kadar sarsıyordu.

Morgan uğuldayan rüzgârın üzerinde, "Pekâlâ, beyler," diye bağırdı. "Batten down."

Onun yanında durmak için hareket etti. "Bu sizin için de geçerli Bayan James. Denize düşmeden önce güvertenin altına inmenizi istiyorum."

Neredeyse teknenin boyutlarına ulaşmış gibi görünen kabarık dalgalara baktı. "Yüzme mevsimi gibi görünmediğine göre, ben de aynı fikirdeyim," dedi.

Morgan onu güvertede, omurgasını tutan sert ve güçlü bir elle yönlendirdi. Birkaç mürettebatla konuşurken Morgan ve Jake'i bütün gün meşgul eden şeyin bu olduğunu öğrenmişti; fırtınayı ve onunla en iyi nasıl başa çıkabileceklerini tartışıyorlardı.

Morgan'ın kamarasına ulaşmaları uzun sürmedi. "Gemi dayanacak mı?" diye sordu, sesi gerginlikten çatlıyordu.

Adam başını salladı ve kız onun kahverengi gözlerinin derinliklerindeki endişeyi gördü. "Bize bir şey olmaz. Çok daha kötülerini gördüm."

Güçlü olmaya çalıştı. Gerçekten de öyle yaptı ama başlarına gelebileceklerin ani gerçekliği onu tüm gücüyle çarptı. "*Willowood* geçen yıl bu zamanlar battı," diye fısıldadı. "Kasırga yüzünden battığında Savannah kıyılarının sadece birkaç mil açığındaydılar. Filikaların parçaları kıyıya vurdu ama kimse bir ceset bulamadı." Yutkundu. "Hiç."

Morgan onun elini tuttu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Fener yakma ve ranzada kal, sana söz veriyorum iyi olacaksın."

Yarım bir kahkaha attı. "Her zaman tutamayacağın sözler mi verirsin?"

Morgan tüm sağduyusuna rağmen onu kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Kız onun kollarında titriyordu ve doğruyu söylemek gerekirse Morgan da titriyordu, ama vücudundaki titreme korkudan değildi. Vücudunun sıcaklığını hissetmek için içinde zonklayan zorlu bir sızıdan kaynaklanıyordu. *Sana korkunu unutturabilirim.*

Keşke yapabilseydi.

"İnan bana Serenity, bildiğim bir şey varsa o da nasıl hayatta kalınacağıdır." "O zaman size güveniyorum, Kaptan Drake. Ve şunu söylemeliyim ki

Yanılıyorsan büyük hayal kırıklığına uğrarsın."

Onun mizahına güldü. "En kısa zamanda seni kontrol etmek için geri döneceğim."

Serenity isteksizce onu bıraktı ve gidişini izledi. Cesaretini güçlendirmek için derin bir nefes aldı.

Kimi kandırıyorsun? diye sordu kendine. *Korkudan aklını kaçırmışsın.*

Kim ki?

Sinirden dişleri takırdayarak ranzaya yöneldi ve oturdu. Kabinin kapısı açıldığında kendini zar zor emniyete almıştı.

Barney kel kafasını içeri soktu ve ona sıırttı. "Korktun, değil mi?"

"Dehşete düştüm," diye dürüstçe cevap verdi.

"Kaptan böyle söyledi, ben de Pesty'yle buraya gelip size yardımcı olabilir miyiz diye bakarız diye düşündüm." Elinde bir... şey, akşam yemeği için tüyleri yolunmuş bir kuşa benzeyen bir şeyle kamaraya girdi.

Zavallı yaratığın üzerinde sadece birkaç tüy kalmıştı. "Sanırım bu kuş Pesty?" diye sordu.

"Evet. Onu geri getirdim..." Kaşlarını çattı ve sanki belirli bir yılı hatırlamaya çalışıyormuş gibi çenesini sıvazladı. "Şey, uzun zaman önceydi, emin olmak için. Muhtemelen sen doğmadan önceydi, şimdi düşünüyorum da. O zamanlar *Merry Tide*'daydım ve zenginlerin satın alması için İngiltere'ye her türlü egzotik kuşu gönderirdik."

Ranzanın yanına oturmak için bir sandalye çekti. Pesty çıplak kanatlarını oynattı ve hızlı bir şekilde ciyaktı. "Tereyağlı fasulye, tereyağlı fasulye," dedi kuş.

"Ş," diye tersledi Barney, sonra nazik bir elini kaldırıp kızın başına dokundu. "Bir hikâye anlatıyorum."

Kuş onun omzunda kaydı. "Hikaye. Hikâye. Bir masalın balinası."

Serenity kuşa gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Barney sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? Beni hizada tutuyor."

Pesty başını aşağı yukarı salladı. "Sıraya girin. Sıraya. Sıraya ve yan tarafa, dostum."

Serenity, "Onu senin almana izin vermeleri çok hoş," dedi.

"Oh, izin vermediler," dedi Barney aceleyle. "Bir çeşit hastalığa yakalandı ve kaptan onu öldürmemi emretti. Ama o kadar çaresizdi ki

küçük bir şey olduğu için bunu yapmaya cesaret edemedim. Bunun yerine onu kamarama götürdüm ve güvende tuttum. O zamandan beri benimle birlikte."

Şimşekler çakarak kabini aydınlattı. Serenity ani bir telaşla nefesini tuttu.

"Her şey yolunda, genç kız," diye teselli etti Barney.

Yağmur yağmaya başladı ve tekneye şiddetli bir dövme yaptı. Gemi savruldukça odadaki fenerler şingırdadı ve tıngırdadı. Bir sandalye odanın diğer ucuna savruldu ve uzak tarafa çarptı.

Barney ona, "İşin sırrı bunu düşünmemekte," dedi.

Karanın ne kadar uzakta olduğunu ve yüzmeyi bilmediği gerçeğini düşünmemeye çalışarak yutkundu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ben," dedi Barney, göğsünü . "Ben sadece şarkı söylerim. Bildiğim şarkılar bir hanımefendinin söylemesine uygun değil tabii. Ama muhtemelen birkaçını biliyordur."

Gemi yuvarlandı ve yan yattı. Karnı şişti. "Kendimi hasta hissediyorum."

Barney hızla ayağa kalkarak, "Kaptanın yatağında hasta olma," dedi. "Bundan hiç hoşlanmayacak." Odayı geçti ve dolaptan lavaboyu aldı. "Canın çekerse bunu kullan."

Onu sıkıca kavradı ve sadece başını salladı.

"Ahoy, dostum," diye mırıldandı Pesty.

Keskin bir sarsıntı neredeyse Serenity'yi yataktan fırlatıyordu. Barney geminin şiddetli çarpışmalarına aldırmadan Serenity'nin elini tuttu ve ranzanın hemen üzerine oyulmuş küçük bir oyuğa yerleştirdi. "Bu bir tutunma rayı. Ona tutunursan seni yerinde tutar."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, midesi daha da çalkalanıyordu. Şu anda hayatında hiç olmadığı kadar korkuyordu.

İçten içe kaçmak, gemide kendisine zarar gelmeyecek güvenli bir köşe bulmak istiyordu. Ama bu işe yaramazdı ve o da bunu biliyordu. Denizde güvenlik diye bir şey yoktu. Ölümle arasında duran tek şey, her an parçalanıp onu okyanusun dibine gönderebilecek çürük tahta parçalarından başka bir şey değildi!

Serenity kuru dudaklarını yaladı. "Kaptan Drake'le nasıl tanıştınız?" diye sordu, uzun bir hikâye olmasını umarak.

"Morgan'la henüz bir çocukken tanıştım. Sanırım o zamanlar on üç yaşlarındaydı." Sevgiyle gülümsedi, ona en sevdiği oğlunu düşünen bir babayı hatırlattı. "Ah, uzun boylu, güçlü ve dürüsttü. Özüne kadar iyi bir çocuktu."

"Onu donanmaya katılmaya iten neydi?"

Gülümsemesi kayboldu ve öfkesi yüzünü kararttı. "Kendi isteğiyle katılmadı. O piç -Isaiah Winston- gitti ve zavallı çocuğu İngiliz donanmasına sattı. Ondan yaklaşık bir yıl önce etkilenmişim. O zamanlar benim için önemli değildi. Tek denizde olmaktı. Hangi gemiyle denize açıldığının bir önemi yoktu. Ama Morgan için önemliydi."

Serenity derin nefesler alarak kendini dengelemeye çalıştı. "Adam onu neden donanmaya sattı? Babası mıydı?"

"Hayır, genç kız. Winston baba değildi, sadece baştan aşağı şeytani bir piçti. Kaptanın babasının iş ortağıydı. Ve çocuğun babası öldüğünde, Winston onun sorumluluğunu almak istemedi. Kâr etmek istiyordu, insanlığın canı cehenneme."

Serenity bu tip adamları çok iyi tanıyordu. Ve böyle insanlardan nefret ederdi. "Morgan'ın uyum sağlamasına yardım mı ettin?" diye sordu, Barney'yi onu terk edecek kadar kızdırmadan önce konuyu değiştirerek.

"Şey," dedi mahcup bir sırtışla. "Denedim, ama anlamalısın, Morgan'ın kendi aklı var. İşleri kendi yöntemleriyle halleder. Her şeyin ve herkesin uymasını beklediği bir düzeni var ve biri çizginin dışına , bu onun dengesini bozuyor. O İngilizler bu düzene uymazlar. Ve Morgan her zaman kendi iyiliği için çok fazla savaşıyordu. Eğer haklı olduğunu düşünürse, bir in dolusu aslanla güreşir ve onlar ya kendisini öldürene ya da onları evcilleştirene kadar durmazdı."

Barney başını salladı. "Tabii Morgan'ın kız kardeşi için dehşete düşmüş olması da hiç yardımcı olmadı."

"Kız kardeşi mi?"

Morgan'ın kız
kardeşi mi vardı?

"Evet, Penelope. Ufak tefek bir şeydi. Doğmuş herhangi bir geyik yavrusu kadar güzel ve nazikti."

"Nerede o?"

Gözlerindeki ışık soldu. "Öldü. Yaklaşık on beş yıl önce öldü." Barney Pesty'nin başını okşadı. "Babaları öldüğünde on iki yaşlarındaydı. Morgan, Winston'ın onu yanlış yollarda kullanacağından ya da bir satacağından korkuyordu..." Boğazını temizledi ve utanç içinde başını eğdi. "Genç kızların olmaması gereken bir yer."

Serenity onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Anneleri neredeydi?" "O da Denizkızı Cenneti'ne gitmişti."

"Denizkızı ne?"

"O da ölmüştü genç kız," dedi nazikçe. "Morgan'ın annesi Morgan sekiz yaşındayken yüksek ateşten öldü."

Boğazı düğümlenen Serenity, kendilerini ebeveynsiz bulmalarının onlar için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyordu. Annesinin ölümü yüzleşmek zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi. Dokuz yıl sonra bile annesini o kadar çok özliyordu ki canı yanıyordu.

Tüm ailesini kaybetmek nasıl bir şey olurdu?

Bunu hayal bile edemezdi.

"Zavallı Morgan."

"Evet," diye onayladı Barney. "Kız kardeşinin nerede olduğunu bilmemek kaptan için zor bir zamandı. Eğer güvende olsaydı."

"Yardım edebilecek bir aileleri yok muydu?" diye sordu.

Barney başını salladı. "Babası unvanını kaybetmiş bir İngiliz lorduydu ve kendi yolunu çizmek için Amerika'ya gelmişti. Sahip oldukları tek aile İngiltere'deydi. Winston, Morgan'ın babasına, kendisine bir şey olursa Morgan ve Penelope'yi İngiltere'ye geri göndereceğine dair yemin etmişti."

"Ve Winston onlara ihanet etti."

"Evet. Birden fazla şekilde." Bakışları karardı, ölümcül bir hal aldı. "Babasının Winston'ın söylediği gibi bir kazada ölmediğini öğrendiği gün Morgan'la birlikteydim. Yaşlı piç-" Boğazını tekrar temizledi. "Morgan'ın babasını Winston öldürdü."

Bu açıklama karşısında Serenity'nin ağzı açık kaldı. Morgan'ın babası öldürülmüş müydü? "Onu neden öldürdü?"

"Açgözlülük. Winston nakliye şirketini kendisi için istiyordu. Morgan'ın babası köle ticareti yapmasına izin vermedi. Bu konudaki kavgalarından birinde Winston onu bıçakladı."

Serenity inanamayarak başını salladı. Bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

"Morgan ne yaptı?" diye sordu. "Winston'ın kalbini sökeceğine yemin etti."

Derin bir nefes aldı, eğer biri babasını öldürmüştü olsaydı, daha azını talep etmeyeceğini biliyordu. "Öldürdü mü?"

Barney Pesty'nin boynunu okşadı. "Hayat en çok istediğimiz şeylerin önüne geçebiliyor. Morgan'ın donanmadan kaçabilmesi ve Winston ya da Penelope'yi bulma umuduna sahip olabilmesi üç yılını aldı."

Serenity öne doğru eğildi, büyülenmişti. Morgan donanmadan kaçmış mıydı? Bu onun hayali kahramanına benziyordu.

"O ne yaptı? Nasıl kaçtı?"

Barney sandalyesinde kıpırdandı ve Morgan'ın onu duymasından korkuyormuş gibi kapıya doğru baktı. "Jamaika'da demirlediğimiz bir gece, gecenin köründe tekneden atladı ve ortadan kayboldu."

Ooo, kesinlikle kahramanının yapacağı bir şey. Ne kadar heyecan verici! "Nereye gitti?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Benim de onunla gitmemi istedi ama ben yakalanıp asılmaktan korktum, o da tek başına gitti. Onu altı, yedi yıl boyunca bir daha görmedim. O zamana kadar kendi kaptanıydı ve Winston'ın gemilerini avlıyordu. Yaşlı adamı en çok acıyan yerinden, ceplerinden vurduğunu söyledi. Onun peşinden gitmediği zamanlarda da İngilizlerin peşinden gidiyormuş."

"Peki ya Penelope?" diye sordu.

Omuzları çöktü. "Morgan'ın onu tekrar bulması uzun zaman aldı."

Adamın yüzündeki ifadeden ne anlamıştı. "Winston onu geneleve mi kapattı?"

Barney kaskatı kesildi ve ona ters ters baktı. "Bir kadının böyle bir kelimeyi bilmesi uygun değil."

Yeterince azarlandıktan sonra sessizce "Özür dilerim" diye fısıldadı.

Barney ona babacan bir tavırla kaşlarını çattıktan sonra devam etti. "Morgan için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Penelope'yi bulduğunda yanında değildim, ama onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Winston'ı hemen bulamaması muhtemelen iyi bir şey, çünkü eminim onu çıplak elleriyle öldürebilirdi."

Cinayet için Morgan'ı suçlayacağından değil. Gerçekten de, bir adam kırbaçlanmalıydı!

"Winston neredeydi?"

Kuş, "Tereyağlı fasulye, tereyağlı fasulye!" diye bağırdı.

"Ş," diye yatıştırdı Barney. "Seni birazdan besleyeceğim." Pesty'yi omzuna yeniden yerleştirdi. "Winston, Morgan'ın onun peşinde olduğunu öğrenmiş ve kaçmış. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden Morgan kız kardeşini aldı ve ona göz kulak olması için bir adaya götürdü. Orada öldü."

"Ya Winston?"

"Morgan onu ölümünden yaklaşık bir yıl sonra yakaladı. Adamı mali açıdan çoktan mahvetmişti ve onu öldürmenin eşiğine gelmişti."

"Ama yapmadı mı?" diye sordu kuşuyla.

"Morgan tam onun işini bitirmek üzereyken, en kötü şeyin Winston'ı kendi haline bırakmak olacağını fark etti. Ama arkasını döndüğünde Winston ona doğru geldi ve çıkan çatışmada Winston öldü."

Rüzgâr uğuldayıp gemi savrulurken, kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde birkaç dakika sessiz kaldılar. Şimşek tekrar çaktı ve Pesty daha fazla tereyağlı fasulye istedi.

Serenity tavana baktı ve Morgan'ın şimdi nerede olduğunu merak etti. Çok zor bir hayatı olmuştu. Ve bunu neredeyse tek başına yaşamıştı. Bu kadar asil ve nazik bir adamın onu sevecek kimsesinin olmaması çok yazıktı.

Ve değer verdiği herkesi kaybetmiş bir adamın bir daha birini sevip sevemeyeceğini merak etti.

Jake ve Morgan dümende durmuş, fırtınanın ortasında rotada kalmaya çalışıyorlardı. Tabii ki yıldızlar olmadan ve oradan oraya savrulurken bu imkânsızdı.

"Neden aşağı inip dinlenmiyorsunuz?" diye bağırdı Jake. "İlk nöbeti ben alacağım."

"Ben kaptanım, ilk nöbeti ben tutmalıyım!"

Jake güldü. "Bu da mürettebatın senin denize açılmana ihtiyacı olmadığı anlamına geliyor. Ayrıca Morgan, beni geminde sensiz bırakmak istemezsin. Onunla ne yapacağımı biliyorsun."

Morgan ciddiyetine rağmen gülümsedi. "Pekâlâ. Bir saat içinde yerinize geçmek için geri geleceğim."

"Gelirken bana bir şişe rom getir."

Morgan başını sallayarak güvertenin altına doğru ilerledi. Kulakları rüzgârdan uğulduyor ve iliklerine kadar üşüdüğünü hissediyordu.

Bacakları ağırlaşınca kamarasının kapısını açtı.

Barney hikâye anlatmayı kesince Serenity başını kaldırdı ve soluk soluğa kaldı. Morgan kapı aralığında durmuş, saçları ve giysileri vücuduna yapışmış bir halde kulübeye doğru damlayarak ilerliyordu. Dişlerini sıkıştı ve Serenity onun donduğundan emindi.

Düşünmeden hareket ederek yorganı yataktan aldı ve adamın omuzlarına attı.

"Sen ona göz kulak ol genç kız," dedi Barney ayağa fırlayarak, "ben de gidip biraz yiyecek ve bira getireyim."

"Aman Tanrım, Kaptan," dedi Serenity hayretle. "Poseidon'un kendisiyle savaşmış gibi görünüyorsunuz."

Morgan, Barney'nin boşalan sandalyesine oturması için onu yönlendirirken hiçbir şey söylemedi.

Serenity sandığını karıştırmak için yanından ayrılırken, "Konuşmaya çalışma," dedi. "Sana birkaç giysi getireceğim ve bir dakika içinde kurulanmanı sağlayacağız."

Kuru bir pantolon, bir gömlek ve bir ceket çıkardı. Kadın ona döndüğünde, adam yorganın bir köşesiyle saçlarını kuruluyordu. "*Kendimi Poseidon'la savaşmış gibi hissediyorum*," dedi sesi kısık bir şekilde.

Saçları sırasından kurtulmuştu. Nemli ve dağınık saçları ona afacan bir çocuğu hatırlatıyordu. Sadece sert yüz hatları ve çehresi zor bir hayat yaşamış bir adama benziyordu.

"Üşütmeden önce seni bu kıyafetlerden kurtarmalıyız." Ceketini çıkarmasına yardım etti ve sırlıklam gömleğini başına geçirene kadar bir erkeği soyduğu aklına gelmedi.

Muhteşem bir adam.

Islak, bronz teninin altında kasları rafine bir senfoni gibi dalgalanan bir adam. Onu hipnotize eden ve nefessiz bırakan muhteşem kaslar.

Ağzı aniden kurudu, bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Morgan elinde tuttuğu kuru gömleğe uzandı, sonra onun yüzüne bakma hatasını yaptı. Açlık, çığ ve kötücül, gözlerinin mavi derinliklerinde yanıyordu.

Soğuğa rağmen vücudu anında canlandı ve onun dudaklarının tadını çok iyi hatırladı. Nefesini. Sırtına yasladığı ellerinin hissini.

Hiç düşünmeden ona doğru uzandı.

"İşte yemek." Barney'nin sesi kapıyı açarken sessizliği bozdu.

Serenity gözlerini kırptırdı, yanakları anında ısındı. Aman Tanrım, neredeyse ne oluyordu?

Yarı çıplak bir adamın onu öpmesine neredeyse izin mi verecekti?

Evet, yaptın.

Bir an daha geçseydi devam etmesine bile izin verebilirdi.

Hayır, diye kendi kendine söylendi, sen böyle bir şey yapmak için fazla saygınsın.

Yoksa öyle miydi?

Kalbi küt küt atarken Morgan'a giysilerini uzattı. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Morgan ayağa kalktı, lanetini ısırarak geri çekti. Dişlerini sıkarak yorganı yere fırlattı. "Biliyor musun Barney, keşke seni *Jiminy Bly*'da bıraksaydım dediğim zamanlar oluyor."

Barney'nin gözleri büyüdü. "Ben ne yaptım ki?"

En hoş dikkat dağıtıcı olabilecek şeyi böldünüz.

Morgan hayal kırıklığı içinde iç çekerek kuru giysileri giydi. "Sen hiçbir şey yapmadın. Sana teşekkür etmeliyim."

"Yemek için mi?"

Hayır, hayatımın en büyük hatasını yapmamı engellediğin için.

"Evet, Barney. Yemek için teşekkürler." Barney kaşlarını çatarak başını kaşıdı.

Morgan giyinir giyinmez kapıyı açtı. Yüzü kül rengi olan Serenity dar koridorun diğer tarafında durmuş, bir parmaklığa tutunuyordu. Morgan onun paniklediğini hissederek aralarındaki üç adımı attı ve Serenity'nin elini çözdü. "Her şey yolunda, Serenity. Fırtınanın en kötüsü geride kaldı."

"Emin misin?"

Ona sıcak, güven verici bir gülümseme verdi. "Denizde yirmi yıl geçirdikten sonra, bu tür şeyleri tahmin etme konusunda oldukça iyi oluyorsunuz."

Serenity başıyla onayladı. Kamara kapısı Morgan'ın arkasından açıldı. "Bana daha fazla ihtiyacınız olmayacaksa, Kaptan, mutfağa geri döneceğim."

"Tereyağlı fasulye, tereyağlı fasulye!" Pesty ciyakladı. "Hepsi bu kadar, Barney."

Morgan, Barney'nin geçmesine izin vermek için ona yaklaşmak zorunda kaldı. O kadar yakın duruyordu ki, Serenity onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, nefesinin yanağına hafifçe düştüğünü hissedebiliyordu. Hâlâ nemli olan saçları omuzlarının etrafında kıvrılıyordu ve Serenity bir tutamına dokunmak için gereken cesarete hasretti.

Ona bu kadar yakın olmak, insanın ve okyanusun ham kokusunu alabilmek çok etkileyiciydi.

Öp beni, diye sessizce yalvardı, onun dudaklarının kendi dudaklarına değmesini, kollarının onu sıkıca sarmasını arzuluyordu.

Boğazını temizledi. "Sakıncası yoksa Bayan James, tırnaklarınız kolumda delikler açıyor."

Ancak o zaman ona doğru uzandığını ve pazularını kavradığını fark etti.

Yüzünü bir sıcaklık kapladı ve anında bıraktı. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım..."

Öp beni, Deniz Kurdu. Şimdi öp beni!

Bağırarak istedi ama dudakları ve ağzı o kadar kurumuştur ki konuşamadı.

Morgan zamanında pek çok "gel buraya" bakışı görmüştü ama hiç bu kadar masum bir yüz görmemişti.

Onu kollarına alıp yatağına götürmek kadar kolay olurdu ki. Elbisesini üzerinden sıyırmak ve tadı hafızasına kazınana kadar dilini vücudunun her santiminde gezdirmek.

O bir masumdur. Ve ne kadar isterse istesin, bu masumiyeti Penelope'den çalındığı gibi ondan da söküp alamazdı.

İngilizlerin ve Winston'ın onun masumiyetini nasıl kırbaçladığını. Hayır, bunu yapamazdı. Kullanıldıktan sonra bir başkasını kullanmayı reddetti.

Kendini tutabiliyordu.

Hayal kırıklığına alışkındı. Bu acı tadı hayatında birçok kez yutmuştu. Diğerlerinden biraz daha acıydı ama yine de geçecekti.

Bir fiçı romla kovalamak zorunda kalsa bile.

"İzninizle Bayan James. Üst tarafa dönmem gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Hiçbir şey yemedin. Daha yeni kuru giysiler giydin!"

Homurdandı ve nefesinin altından, "Evet, ama bir soğuk banyoya daha ihtiyacım olduğunu hissediyorum," dedi.

Serenity kamarada tek başına oturuyordu. Morgan haklıydı, fırtınanın en kötüsü geçmişti ama gemi gıcırdamaya ve inlemeye devam ediyordu.

ve dalgalı denize daldı. Morgan'ın gidişinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama gökyüzü kararmıştı.

Kapı çalındığında endişeli, sıkılmış ve kendisiyle konuşacak birini arıyordu.

"Girin," diye .

Morgan, bir adım gerisinde aşçının oğlu Court'la birlikte içeri girdi. Çocuk masaya üstü kapalı bir tabak koydu, sonra da hızla uzaklaştı.

"Neden Kaptan, benim yanımdayken hep ıslak görünüyorsunuz?"

Adam nefesinin altında onunla ve ıslaklığıyla ilgili, kadının çözemediği bir şeyler mırıldandı.

Ceketini çıkararak daha yüksek sesle, "Cookie ateş yakmaya cesaret edemedi, o yüzden bu akşam soğuk yemek yiyeceğiz," dedi.

Ne kadar aç olursa olsun, ayakkabı derisi de olabilirdi ve buna minnettar olurdu. Kapağı geri çekince, bunun muhtemelen ayakkabı derisi *olduğunu* hemen anladı.

Kurumuş kahverengi topağın ne olduğundan pek emin değildi. "Nefis," dedi yüksek sesle, "Haşlanmış odun, en sevdiğim."

Homurdandı. "Kurutulmuş sığır eti ve soğan. Alışsın."

Morgan bagajından daha fazla giysi aldı ve dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra, sol elinden damlayan ıslak giysileriyle geri döndü.

"Onu şuraya asabilirsin," dedi ve ranzanın ucundan pencereye bağladığı derme çatma çamaşır ipini gösterdi. Çekmeceli dolabında ince bir ip yumağı bulmuş ve onu diğer giysilerini asmak için kullanmıştı.

Onun yaratıcılığı hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Odayı geçip ıslak bohçasını onun büyüyen koleksiyonuna eklerken düşüncelerini dikkatle sakladı.

Morgan bakışlarını giysilerin üzerinde gezdirirken yüzünü buruşturdu. Kendi kıyafetlerinin yanı sıra Serenity'nin önceki geceden kalma kıyafetlerini de tanıdı.

Ancak dikkatini çeken ve onu tutan şey, aynı zamanda asılı olan fırfırlı iç çamaşırlarıydı. Fırfırlı şeyler, hangi gizli zevkleri örttüklerini merak etmesine neden oldu.

"Çamaşır mı yıkıyorsun?" diye sordu, sesi boğuk bir vıraklamadan öteye geçmiyordu.

"Gemideki tatlı suyun az olduğunu söylemişsiniz, ben de ani su fazlalığımdan yararlanıp onu kullanabileceğimi düşündüm."

Eli yumuşak pamuklu geceliğine değdi ve vücudu anında tepki verdi. Gözlerini devirerek fırtınaya geri dönme isteğini bastırdı. Bir kez daha ıslanırsa öleceğinden emindi.

Tabii iç çamaşırlarına bu kadar yakın olmak onu önce öldürmezse.

Dişlerini sıkarak arkasını döndü ve bilerek sırtını kurumakta olan giysilere dönmedi. Bunun bir faydası olmadı. Serenity saçlarını taramış ve omuzlarına doğru sarkıtmıştı. Mum ışığı kestane rengi dalgalara vuruyor, kızıl ve altın rengi vurgular ekliyordu.

Yemekleri ve tabakları düzgün bir akşam yemeği hazırlar gibi masaya koydu. İçini garip bir his kapladı. Tam olarak tanımlayamadığı bir his.

Hayatında hiç böyle bir şey yaşamadığını biliyordu. Bu neredeyse bir özlem duygusuydu. Ama bu bile ne hissettiğini tam olarak açıklayamıyordu.

Sadece farklıydı.

İkisine de birer bardak süt doldurdu ve Barney'nin içecek seçimiyle ilgili bir yorum yapmaması onu şaşırttı. Barney bile ara sıra bu konuda onu kızdırmaktan kendini alamıyordu.

Sonra o yaptı. "Sütü nereden alıyorsun?"

Boğazını temizleyerek ona bir sandalye çekti. "Gemide bir ineğimiz var."

"!" diye hayretle nefesini tuttu.

"Her zamanki gibi değil ama Cookie ısrar ediyor. Court'un büyümekte olan bir çocuk olarak taze süte ihtiyacı olduğunu iddia ediyor."

Gülümsemesi büyüleyiciydi. "Onu nerede tutuyorsunuz?" "Diğer hayvanlarla birlikte güvertenin altında dolaşıyor."

Kupayı iki eliyle kavrayarak sütünden bir yudum aldı ve sonra bir kenara koydu. "Cookie'nin ısrar etmesine çok sevindim. Taze süte bayılırım." Dudaklarındaki süt izlerini sildi ve çatal bıçak takımını aldı.

O yemeğine başlarken Morgan da onun karşısındaki kendi koltuğuna oturdu. Isırık büyüklüğünde bir parça alana kadar onun eti kesmesini izledi. Bu küçük bir başarı değildi ve onun kararlılığına hayranlık duyması gerekiyordu.

Ama onun en çok dikkatini çeken Serenity oldu. Eti nazikçe alıp ağzını açtığında bileğinde narin bir kıvrım vardı. Beyaz, mükemmel dişleri dudakları çatalı örtmek için bir araya gelmeden bir an önce parladı ve çatalı yavaşça dışarı kaydırıldı.

Üst dudağındaki küçük bir soğuk et suyu lekesini yalarken dilinin ucu bir anlığına dışarı çıktı.

Morgan yemek yeme sürecinin ne kadar tahrik edici olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti. Ama vücudunun her zarif hareketinde ve dudağındaki dişlerin her parlayışında, kendisine işkence yapıyormuş gibi hissediyordu.

"Daha lezzetli olmadığı için üzgünüm," dedi sesi gergin bir şekilde.

"Oh, hayır, gayet iyi. İlk aşçımız ayrıldıktan sonra Honor'ın yaptığından çok daha iyi. Kirpi köftesi yapmıştı ve söylemem gereken tek şey kirpi kısmının kesinlikle doğru olduğu. Sanırım hâlâ bir..." başını kaldırıp ona baktı ve bakışlarını yakaladı. "Bir sorun mu var?"

Eğer dudaklarını bir kez daha yalarsan, yemin ederim.

"Hayır," dedi huysuzca. "Hiçbir yok."

"Emin misiniz, Kaptan? Sanki-"

"Yanlış bir şey olmadığını söyledim," diye niyet ettiğinden daha kötü bir şekilde tersledi.

Kadının yüzü düştü ve adam kendini piç gibi hissetti. "Özür dilerim. Sadece uzun bir gün oldu," diye mazeret sundu.

Bu onu teselli etmiş benziyordu. "Biliyor musun, bu sabah odanı ele geçirmemin gerçekten doğru olmadığını düşünüyordum. Erkeklerin kendi bölgeleri söz konusu olduğunda nasıl olduklarını bilirim ve-"

Kısa bir kahkahayla onun sözünü kesti. "Erkekler ve onların *neleri*?"

Omuz silkti. "Bölge. Ağabeyim ve babam özel mabetlerine biri girdiğinde deliye dönerler. Eminim bu odayı da öyle görüyorsunuzdur ve sizi dışarı atmak istemem."

Onun seçtiği kelimelerden rahatsız olan Morgan oturduğu yerde kıpırdandı. *Sönmek*, anatomisinin şu anda kaskatı kesilmiş olan parçasını kesinlikle tanımlıyordu.

"Peki *seni* nereye koymamı öneriyorsun?" diye sordu.

"Belki pencerenin yanına bir hamak kurabiliriz diye düşünüyordum."

"Hiç hamakta uyudunuz mu Bayan James?"

"Hayır, ama eminim o kadar da zor değildir."

Daha önce hiç olmadığı kadar zor, diye düşündü, koltuğunda bir kez daha kayarak. "Hamak bir kadın için uygun bir yer değil."

Serenity onun sözleri karşısında kaskatı kesildi. Bu sözler karnında bir ateş yaktı. "Peki neden öyle Kaptan Drake? Hamak neden bir kadın için değil de bir erkek için uygun?"

Adamın yüzünden kendini açıklamak istemediği anlaşılıyordu.

Ona verdiği cevap babasınınkiyle aynı derecedeydi, *çünkü ben öyle dedim ve benim çatım altında yaşadığın sürece...*

"Bu hiç uygun değil."

Çatalını yere bıraktı ve hissettiği tüm kötölükle ona baktı. "Kim demiş?"

"Herkes."

"Herkes mi?" diye tekrarladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Kesinlikle öyle demiyorum ve sanırım ben de biri sayılırım."

Yüzünde, babasının daha saçma fikirlerine karşı çıktığında her zaman takındığı o bıkkın, *neden mantıklı düşünemiyorsun* bakışı vardı.

"Bu fikirleri nereden buluyorsun?" diye sordu birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

"Fikirlerim bana ait Kaptan Drake."

Homurdandı. "Peki o zaman, bu rahatlatıcı. Bu yeni fikirlerinizin kadınlar arasında yayılmasından nefret ediyorum."

Hakarete uğrayan Serenity ona ters ters baktı. "Bu tür görüşlere sahip olan tek kadın ben değilim. Mary Astell'in yazılarını biliyor musunuz?"

"Adını hiç duymadım."

"Peki ya Leydi Mary Wortley Montague?"

Morgan'ın tanıdığı bir isimdi bu; kibar toplumdaki herkes onun maceralarından dehşete düşmüştü. "Ne olmuş ona?"

Yüzü aydınlandı. "O halde onun kadınlar hakkındaki görüşlerini biliyorsunuz. Bizler başka bir amacı olmayan, uyuşuk, kaz beyinliler değiliz-"

"Kaz ne?"

"Kaz kafalı," diye tekrarladı. "Kadınların bu dünyada bir değeri var Kaptan Drake. Kendimizi koruyabiliriz!"

"Fark etmediyseniz söyleyeyim, Bayan James, burası erkeklerin dünyası. Kadınların bundan korunmaya ihtiyacı var."

Serenity ayağa kalktı ve bakışlarını ona dikti. "Sana neyden korunmamız gerektiğini söyleyeyim. *Bu gibi düşüncelerden* ve bir kadının sahip olduğu tek değer kolundaki küçük güzel bir süs ya da fethettiği bir ganimet olduğunu düşünen erkeklerden."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kadınların toplumda hak ettikleri yeri alacakları gün gelecek, Kaptan Drake. Ve sizi temin ederim ki, o yer misafir odası değil."

Kahkahaları çınladı ve alkışladı. "Bravo, Bayan James. Bana bu konuşmayı ne kadar zamandır çalıştığınızı söyleyin."

Kırmızı gördü.

Onu görmezden gelerek kendini daha da derine gömmeye devam etti. "Peki senin aklına böyle fikirleri kim soktu?"

"Kendi düşüncelerime sahip olamayacağımı mı söylüyorsunuz?"

En azından biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Kastettiğim bu değildi. Ama gerçeklerle yüzleşelim, bunlar normal fikirler değil. Bu isyanı kendi başınıza çıkarmadınız."

"İsyan mı?"

"Evet, isyan. durmuş, ellerini kalçalarına koymuş ve tüm inançlara meydan okuyorsun. Eğer kadınların erkeklerle eşit olması gerekiyorsa, o zaman neden Tanrı'nın Havva'yı Adem'e verdiği günden beri erkekler kadınlara hükmediyor?"

Ona yaklaştı, elleri onun erkek beynine bir şeyler sokmak için kaşınıyordu. "Hatırlatmama gerek var mı Kaptan, Tanrı Havva'yı Adem'in ayağından yaratmadı ki üzerine basıp geçebilsin. Havva, Adem'in yanından, *onunla eşit olsun* diye yaratıldı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona baktı. "O zaman neden kadınlar doğaları gereği, Tanrı'nın kendi tasarımıyla, daha nazik cinsler? Kadınlar en ufak bir korkuyla bayılırlar."

Ah, onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi nasıl da dağıtmak istiyordu! Bu argümanla o kadar gurur duyuyordu ki, onun daha da iyi bir argümanı vardı.

"Hafif bir korku mu, Kaptan? Sizi temin ederim ki efendim, bu dünyaya bir çocuk getirmek için günlerce acı çeken kadınlar gördüm. Ve henüz doğum sırasında bayılan bir kadın görmedim. Yalvarırım, o kadar saat boyunca o kadar acıya katlanıp da *annesini* için ağlamayacak bir adam gösterin bana! Aslında, kadınların neden acıya daha dayanıklı olduğunu bilmek ister misiniz, Kaptan Drake? Ben size söyleyeyim, biz kadınlar siz erkeklere katlanabilelim diye!"

Güldü.

Tanrım, adamın cüretinin sınırı yoktu. Gerçekten de başını arkaya atıp ona güldü!

"anlamıyorum, Kaptan."

"Hayır," dedi ayılarak - gülümsemeye devam eden dudaklarının kenarları hariç. "Bildiğini sanmıyorum."

Morgan yüzündeki gülümsemeyi zorlamaya çalıştı ama kız karşısında o kadar gururlu ve sert duruyordu ki bunu başaramadı. O nadir bulunan bir muameleydi.

Hayatında görüşlerini bu kadar güzel ya da bu kadar eğlenceli ifade edebilen bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Doğrusu, tam da onun dediğini yapan birkaç adam tanımıştı, yaralanmış ve aslında anneleri için ağlamış denizciler.

"Çok ikna edici bir argüman sunuyorsunuz Bayan James, ancak bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Serenity onun pozunun bir kopyası olarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ondan uzağa baktı.

Erkekler! Kendi dar dünya görüşlerinin ötesini görebilecekler mi?

Birden Morgan onun yanında belirdi. Kadının gözleriyle buluşmaktan başka çaresi kalmayınca kadar çenesini bir parmak eklemiyle kaldırdı. Karanlık derinliklerinde ateş ve özlem yanıyordu.

Morgan başparmağının ucuyla kızın çenesinin yumuşak alt tarafına dokundu. Teni çok yumuşak, çok sıcaktı. Gerçekten de herhangi bir erkeğine rakip olabilecek bir cesaret gücüne sahipti. İnsanların kahkahalarıyla yüzleşmek ve pes etmemek onun için zor olmalı. Ondaki bu özelliğe hayrandı.

Ve bir daha asla ona gülmeyeceğine yemin etti - bir gün bir kadının İngiltere'nin başbakanı olacağını söylese bile.

"Seninle kavga etmek istemiyorum, Serenity," diye fısıldadı. "O zaman ne istiyorsun?"

Seninle sevişmek için.

Morgan dişlerini sıktı, bunu ona asla söyleyemeyeceğini biliyordu. Bunun yerine daha güvenli bir konuya geçti. Bir zamanlar ne olduğu gerçeğini gerçekten öğrenmeden önce konuşulması gereken bir konuya. "Yazdığın makaleyi unutmanı istiyorum. Mürettebatımı görevlerini yapmaları için rahat bırak."

Öfke gözlerinde parladı ve onları canlı bir mavi tonuna dönüştürdü. "Neden?"

"Çünkü bu gemideki herkesin bir görevi var, benimki gemiyi yönetmek, Barney'ninki barışı korumak ve seninki de yolumuzdan çekilmek."

Adamın elini yüzünden uzaklaştırdı. "Birinin yoluna çıktığının farkında değildim."

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Bu bir oyun değil, Serenity. Yapman gereken-"

"Dikişlerime bakarım, güzel, tatlı şiirler okurum ve çamaşırları yıkarım." "Aynen öyle."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Morgan şimdi uzak duvara doğru parçalanacağına karar verdi.

"Pekâlâ," dedi, sesi buz gibiydi. Adamın çamaşırlarının kuruduğu yere doğru ilerledi. Hâlâ su damlatan paltosunu aldı ve omuzlarına attı. "Benim işim burada oturup ayak altında dolaşmamak, seninki de gemiyi yönetmek olduğuna göre, işe koyulmanı öneririm!"

"Ama ben-"

"Ama hiçbir şey, Kaptan. Tanrı dümeni bir dakikadan fazla bırakmanızı yasaklıyor. Her şey olabilir. Tanrı bir yıldırım fırlatıp gemiyi ateşe verebilir. Okyanusun derinliklerinden bir deniz canavarı çıkıp bizi yutabilir. Ya da, cesaret edebilir miyim? Erkek egolarının ağırlığı o kadar büyük olabilir ki güvertenin tam ortasında bir delik açabilir ve biz de bu delikten bataabiliriz!"

İtiraz edemeden kendini dışarıda, koridorda buldu, kapı arkasından sıkıca kapanmıştı.

Şimdi, bunu ona yapmaya nasıl devam etti?

Tam onunla yüzleşmek için döndüğü sırada kapı açıldı.

Serenity tabağını eline tutuşturdu. "Ve ne yaparsan yap, ayakkabı derini unutma."

Bir kez daha kapıyı adamın suratına kapattı.

"Serenity!" diye bağırdı ve sıkılı yumruğuyla kapıya vurdu. "Aç şu kapıyı!"

"Şeytana git, Kaptan Drake."

Mantıksız bir şekilde öfkelenerek, "Bu hiç de hanımefendice değil!" diye hırladı.

Kapı açıldı ve kadın ona doğru geldi, burun delikleri alevlenmiş, gözleri için için yanıyordu. "O zaman bunu dene. Cehenneme git ve... ve çürü!"

Ve hareket edemeden bir kez daha kapalı bir kapıyla karşılaştı. "Serenity!"

"Ah, bağışlayın beni Kaptan," diye onun şimdiye kadar duyduğu en çaresiz sesle konuştu. "Ama o kocaman eski kapıyı tek başıma açamam. Kıymık batacak diye korkuyorum. Keşke beni bu zayıf ve çaresiz durumumdan kurtarabilecek güçlü kuvvetli bir adam olsaydı..."

Kapıdan bile onun hüznü, melodramatik iç çekişini duydu.

Kadının kapıyı açmamasının iyi bir şey olduğuna karar verdi. Çünkü tam o anda, kuru giysilerinin üzerine damlayan paltosu, elinde tabağı ve erkek egosuyla koridorda dururken, muhtemelen onu boğabilirdi.

Ama er ya da geç zorunda kalacaktı ve gittiğinde de...

Bölüm 8

Serenity öfkesi tamamen açığa çıkmış bir şekilde **odaya yöneldi**.

"Tamam Morgan Drake, eğer bir kadının yerini korumasını istiyorsan, o zaman sana yerini koruyan bir kadın göstereceğim."

Ve intikamın tadı dilini kavururken, onun en kutsal alanına en kötüsünü yapmak için yola koyuldu.

Ne söylerse söylesin, erkeklerin sığınaklarına değer verdiğini ve herhangi bir kadın tecavüzünün onları derinden yaraladığını biliyordu.

Yani, dikişine dikkat eden ve bir erkeğin izni olmadan asla konuşmayan fırfırlı küçük bir bayan istiyorsa, ona bunu verecekti! Gerçek kadın modasıyla, erkeksi cennetini yeniden dekore edecekti.

Yatağının altında bulduğu sandığı karıştırarak, orada sakladığı metrelerce brandayı çıkardı. Dünyadaki en iyi perdeler olmayacaktı ama derdini anlatmak için yeterli olacaktı.

Giysilerini sakladığı sandıkta makas, iğne ve iplik buldu ve tuvali masaya götürdü.

Bütün gece sürse bile, ona kadınsı yollarını gösterecekti.

Morgan güvertede yürürken öfkesi hâlâ geçmemişti. Yağmur neredeyse dinmişti ve şimdi sadece hafif bir çiseleme ona saldırıyordu.

Jake ona yaklaşırken, "Berbat görünüyorsun, Drake," dedi. "Bu gece yatacağın sanıyordum."

"Hatırlatma bana," diye mırıldandı.

Jake güldü. "Kadınlar," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. "Sana ne yaptı?"

Morgan ıslak ceketini güverteye fırlattı ve hırladı. "Ne düşündüğüne inanamayacaksın."

Bir kolunu direksiyona dayayan Jake kaşlarını kaldırdı. "Onu gördüğüm kadarıyla bunu söylemek imkânsız."

Nihayet kendi tarafını tutacak birini bulmuştu! Jake'in akıl sağlığına minnettar olan Morgan yükünü boşalttı: "Kadınların eşit olması gerektiğini düşünüyor."

erkeklerle."

Jake gözlerini devirdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sana söylüyorum, Drake, yatağa at. Bu onun aklını böyle aptalca düşüncelerden uzaklaştıracaktır."

Morgan iç çekerek başını salladı. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

Jake ona inanmayan bir bakış attı. "Affedersiniz ama sanırım biri sizinle yer değiştirmiş olmalı. Üç fahişeyi bir hafta boyunca yatağına alan ve onlar yürüyemez hale gelene kadar çıkmayan adamla aynı kişi olamazsınız."

"Aynı şey değil, Jake."

Homurdandı. "Aynı şey."

"Eğer bunu kastediyorsan, o zaman neden son üç yıldır seni bir kadının peşinden koşarken görmedim?" Morgan sordu. "Sen ki her zaman gördüğün her kadını elde edebileceğin gerçeğiyle övünürdün? Madem bu kadar kolay, neden bir geneleve gittiklerinde kıyıdaki adamlarıma katılmıyorsun?"

"Bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Morgan sordu. "Bir dilencinin yemek artığı topladığı gibi kadın topladığını gördüm. Yolunuza çıkan çekici bir kadın söz konusu olduğunda sizi bu kadar iffetli yapan nedir?"

"Çünkü Lorelei kafamı koparırdı, omuzlarımdakini kastetmiyorum."

Morgan onunla alay etmekten kendini alamadı. "Yani Lorelei'den mi korkuyorsun? Bir kadından mı?"

Hakaret karşısında Jake'in yanaklarına renk geldi. "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum..." Yere baktı ve Morgan'a küçük, huysuz bir çocuğu hatırlatan bir sesle, "Sadece başka bir kadın istemiyorum," dedi.

"Çünkü arada bir fark var."

Jake başını salladı ve güldü. "Her zaman bir tartışmayı kazanmak zorundasın, değil mi?"

Morgan dişlerini sıktı. Serenity ile yaptığı hiçbir tartışmayı kazanamamıştı.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra Jake konuştu. "Sanırım *onun* neden bir fark yarattığını anlamıyorum."

Morgan *bunu* düşünmek bile istemedi.

Serenity farklıydı. Onunla ilgili her şey.

Morgan iç çekerek, "Git biraz uyu," dedi. "Dümen bende."

Jake direksiyonu ona bıraktı. "Sanırım rotamızı büyük ölçüde düzelttim. Yine de küçük bir sorunumuz var."

"Hangisi?"

Mizana direğini işaret etti. "Onları indirmiş olsak bile mizana üst yelkenini ve baş üst yelkeni rüzgâra kaptırdık. Onarımların sabaha kadar bekleyebileceğini düşünüyorum ama onları değiştirmeniz gerekecek."

"Evet. Lou ve Kit'in sağlayacağım."

Serenity'nin yedek yelkenleri almam için kamarama dönmeme izin vermesi şartıyla.

"İyi geceler, Drake."

Keşke gece güzel olsaydı, diye düşündü Morgan somurtarak. Ama o anda hiçbir şey iyi görünmüyordu.

Morgan dümeni izlerken, aşağıdaki kadını düşünmemek için elinden geleni yaparak saatler yavaşça geçti.

Dikkatini dağıtmak için hasarlı yelkenlere baktı. Kader ona iyi davranmıştı, sadece iki tane kaybetmişti. Kamarasında bıraktığı tam sayı. Savannah'da daha fazlasını satın almak istemişti ama Jake'in Serenity'yi beklenmedik bir şekilde kaçırması buna engel olmuştu.

İç çekerek, fırtınanın zarar vermemesi ve daha fazla erzak kaybetmemeleri için depoların altındaki sızdırmazlık maddesini tekrar kontrol etmesi gerektiğini fark etti. Yine de hepsini patlat.

Ve sonra düşünceleri Serenity'nin kendini ona teslim etmesi gibi daha rahatsız edici konulara yöneldi...

Şafak söktükten kısa bir süre sonra mürettebat kıpırdanmaya, tembel ve yorgun adımlarla güverteye çıkmaya başladı. Lou direğe tırmanıp karga yuvasına yönelirken, diğerleri de rahatlamak için kış güvertedeki jardine'lere yöneldi.

"Kaptan!" Lou yerine geçer geçmez bağırdı. "Kış tarafta bir yelkenli var."

Morgan o yöne döndü ve gözlerini kıstı. Çıplak gözle şekli zar zor seçebiliyordu. "Rulman mı?"

"Doğruca bize doğru geliyor, Kaptan."

"İşaretlerini yapabilir misin?" Morgan sordu.

Dümbünü kaldıran Lou gemiyi inceledi. Cevap vermesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. "Evet, Yıldızlar ve Şeritler'i dalgalandırıyor, Kaptan."

Morgan rahat bir nefes aldı. En azından Union Jack ya da Jolly Roger değildi. Bir Amerikan gemisiyle başa çıkabilirdi, ama önce onlara dost olduğunu göstermesi gerekiyordu, yüklerini isteyen bir korsan ya da korsan gemisi değil.

Barney'i sağında görünce bağırdı. "Dümene geçin, Bay Pitkern."
"Emredersiniz, Kaptan."

Morgan kulübesine yöneldi.

Kilidi denedi ve şans eseri kilit açıldı. Serenity'nin hâlâ uyuyor olduğunu umarak kapıyı hafifçe iterek açtı.

Şansı yaver gidiyordu. Yatağında küçük bir çocuk gibi kıvrılmış yatıyordu. Göğsünün nazikçe inip kalkışını izlerken rahatlatarak iç çekti.

Artık umutsuzca kırıışmış olan elbisesini çıkarma zahmetine katlanmamıştı. Ama dikkatini çeken ve onu tutan şey, etek ucunun altından görünen minik, çıplak ayaklardı. Daha önce hiçbir kadının ayak parmaklarına dikkat etmemişti ama nedense onunkileri çok hoş bulmuştu.

Ta ki başını kaldırıp pencerelerini süsleyen perdeleri görene kadar.

Midesi guruldadı.

Hayır! Eminim

yapmamıştır... Oh, evet,

yapmıştır!

Öfkesi alevlenerek harap olmuş yelkenlerine hücum etti. "Şimdi ne halt ettin sen?" diye kükredi.

Serenity küçük bir alarm çığlığıyla uyandı. Ona baktı ve tavrı anında rahatlamış bir ifadeye dönüştü. "Oh, sadece sensin."

"Evet," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Sadece benim. Şimdi seni öldürecek olan adam."

Telaşlanmak yerine merakla tek kaşını kaldırdı. "Beni öldürmek mi?"

Morgan dişlerini sıktı. Bu ihtiyacı olan son şeydi. Tanımlanamayan bir gemi ona doğru geliyordu. Dost gibi görünen bir gemiydi ama açık denizlerde dost gemi diye bir şey yoktu. Amerikan bayrağı taşısı bile, korsan ya da hayali bir bayrak altında uçan herhangi biri olabilirdi.

"Farkında mısınız, Bayan James, sizin için kullandığınız malzeme *Perdeler* yelken tamiri için tuval olur mu?"

Ona ters ters baktı. "Bu büyüklükte bir gemide sadece iki yelkeniniz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Hiç komik değilsiniz Kaptan Drake," dedi küçümseyici bir ses tonuyla. "Gemilerin tüm odalarının yedek yelkenlerle dolu olduğunu biliyorum. Neden, deniyorsun-"

"Yedek yelkenlerimiz, depolandıkları dümende delik açan bir fırtınada hasar gördü," diye araya girdi. "Bagajımdaki iki yelken kurtarılabilecek tek yelkenlerdi."

Ne yaptığını anladığında yüzünde açıkça "*ah-oh*" ifadesi belirdi. Morgan daha fazla bir şey söyleyemeden Kit kafasını kapıdan içeri soktu. "Affedersiniz, Kaptan. Lou yelkenlinin bize doğru hızla geldiğini söylüyor. Bir bayrağa ihtiyacımız var yoksa bizi korsan sanacaklar."

Morgan, Serenity'ye bakmaya devam ederken bakışları daraldı. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Odayı geçip masasının çekmecesine gitti, bir anahtar çıkardı, sonra da kapının yanındaki sandığa yöneldi. Morgan kapağı geri attı. Katlanmış malzemeleri karıştırırken bir Amerikan bayrağı buldu.

Morgan kapıda durdu. "Onu beladan uzak tut, Kit. Eğer odamda başka bir şeye dokunursa, onu denize at."

Kit'in gözleri büyüdü. "Evet, Kaptan Drake."

Morgan düşmanca bakışlarıyla Serenity'yi kıstırdı. "Bu sözlerde ciddiyim Bayan James."

Endişelenmek yerine, sadece gözlerini devirdi.

Morgan nefesinin altından homurdanarak yukarıya yöneldi.

"Kaptanı bu kadar kızdıracak ne yaptınız Bayan James?" Kit sordu.

Serenity kendini ranzadan aşağı itti ve başparmağıyla pencereleri işaret etti. "Yelkenlerle perdeler yaptım."

Kit'in gözleri daha da büyüdü. "Bayan James, daha iyi bilmiyor muydunuz?" "Şimdi anlıyorum," dedi iç çekerek. Keşke davranışlarına dikkat etseydi.

Serenity biraz daha düşündükten sonra Morgan'ın yere saçtığı bayrakları ve giysileri topladı.

Morgan'ın İrlanda, Fransa, Britanya ve İspanya'ya ait dört bayrağı olduğunu fark etti. "Kaptan Drake'te neden bunların hepsi var?" diye sordu onları yeniden katlarken.

Kit ona bunları bagaja yerleştireceği yeri gösterdi. "Eğer bir gemi dost bir bayrak taşıyorsa, yaklaşan gemilerin çoğu çatışmaya girmeden geçmesine izin verecektir."

"Peki ya bir gemi dost bir bayrak taşımıyorsa?"

Dudaklarını büzdü ve içini çekti. "Şey, genellikle meydan okunur. Çoğu zaman gemilerden biri ya da diğeri sadece birkaç el ateş ettikten sonra teslim olur."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Gemilerin sürekli birbirleriyle savaştığını sanıyordum." "Deniz savaşlarını kazanmanın zor olduğunu söyleyelim. Biz aldık

Zafer gemisinden kurtulanlar defalarca. Her iki gemiyi de batırmak için yanlış yere atılan bir ya da iki gülle yeterlidir."

"O zaman neden savaşıyorsun?"

Kit omuz silkti. "Dövüşmek her zaman son çaredir. Tabii..." sesi kesildi ve sanki konuşmaya devam etmek istemiyormuş gibi baktı.

"Neye kadar?" diye sordu.

Ensesini kaşıyarak kaşlarının altından ona kederli bir bakış attı. "Gemi *Jolie Rouge*'u uçurmadığı sürece."

"Jolly Roger'ı mı kastediyorsun?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi. *Jolie Rouge* bir korsanın kırmızı ölüm bayrağıdır. Hayatta kalanlara müsamaha gösterilmeyeceği anlamına gelir."

Serenity'nin kalbi onun sözleri karşısında çarptı. "Bunu ne kadar sık gördün *Jolie Rouge*?"

Gözlerini kaçırdı ve omuzlarındaki çöküntüden soruların onu ne kadar rahatsız ettiğini anlayabildi. "Gerekenden çok daha fazla, Bayan James."

Morgan tam Yıldızlar ve Şeritler'i Lou'ya uzatacak ki Jake'in sesi onu durdurdu. "İşe yaramayacak, Drake."

Morgan onunla yüzleşmek için döndü.

Kalçasını yan küpeşteye dayamış olan Jake yaklaşan gemiye doğru başını salladı ve Morgan'a dürbününü uzattı. "Bu Wayward Hayes'in gemisi, *Ölüm Kraliçesi*."

"Emin misiniz?" Morgan sordu.

"Onun vücut kokusunu buradan alıyorum. Ayrıca, gemisini gördüğümde tanıyacak kadar onunla karşılaştım. Her ne kadar geçen güne kadar neye benzediğini bilmiyor olsam da, denize açıldığımda kendi gemimi tanıdığım kadar iyi tanıdığım bir gemi. Bahse girerim ki sizin kim olduğunuzu çoktan anlamıştır."

Jake çenesini kaşıdı. "Sanırım sonunda dileğin gerçekleşti. Minnettar olmalısın, onu bulmak için Karayipler'e gitmene bile gerek kalmadı."

"Evet, ama onunla kendi şartlarımla yüzleşmeyi tercih ederdim, mahvolmuş iki yelkenle değil." Morgan seçeneklerini düşünürken yavaş bir nefes .

İhtiyacı olan son şey Hayes'le bir çatışma yaşamaktı. Özellikle de şu anki meraklı *misafiriyle*. Uçakta bir kadın yolcu varken kavga etme fikrinden hoşlanmıyordu. Onun güvenliği için risk çok büyüktü.

Morgan kesik yelkenlere baktı. "Ondan kaçmanın hiçbir yolu yok."

"Kaptan," diye araya girdi Lou karga yuvasındaki pozisyonundan. "Az önce Jolly Red'i kaldırdılar."

Jake dudağını büktü. "Aynı Hayes. Çeyrek vermeyecek."

Morgan, Barney'nin dümeni tuttuğu dümene döndü. "Alarmı çalın, Bay Pitkern. Kavga çıkacak."

"O bunu yaparken dümeni ben alacağım," diye teklif etti Jake. "Ama senin yerinde olsaydım, Drake, Yağmacı'nın hâlâ hayatta ve iyi durumda olduğunun bilinmesini sağlardım. Hayes huzur içinde geçmemize izin verecek kadar akıllı olabilir. O bile bazen bir şeylerden korkmak zorunda kalıyor."

Morgan isteği düşündü. Hayes'in Çapulcu ile Deniz Kurdu'nun aynı olduğunu öğrenmesinin ne önemi vardı ki? Çapulcu'nun başına konan ödül Deniz Kurdu'nunkinin dört katıydı. "Bunu yaparsam, kim olduğumuzu öğrenir."

Jake omuz silkti. "Köpekbalıklarının bizden yemek yerken kim olduğumuzu umursayacaklarını sanmıyorum. Tabii Hayes'in kadını bulduğunda ona ne yapacağını biliyorsun. Belki de onu acıdan kurtarmak için boğazını kesmeliyiz."

Jake haklıydı. Hayes bir korsanın metresi olduğundan şüphelendiği bir kadına karşı asla yumuşak davranmazdı.

Morgan bir dakika boyunca adamlarının aceleyle yerlerine gitmelerini izledi. Hepsi iyi denizcilerdi; bazılarının aileleri vardı.

Bakışları Barney'ye kaydı ve içini çekti. Barney ayrı kaldıkları o yıllarda ne yaptığını öğrendiğinde bu işin sonunu asla getiremeyecekti.

Ve Serenity.

Jake onun yanında, "Çapulcu ol, Drake," diye ısrar etti.

İçinde bulundukları durumun ciddiyetine rağmen Morgan güldü. "Keser misin şunu? Yaşlı bir dırdırcı gibi konuşuyorsun."

Başka bir seçeneği var mıydı?

Hiç sanmıyorum.

Kaderine razı olan Morgan mırıldandı: "Bence Black Jack'i diriltmeli ve Çapulcuyu huzur içinde bırakmalıyız."

Jake güldü. "Hatırlarsan, Çapulcu'nun Black Jack'i öldürdüğü söylenir."

Morgan güverteyi geçmeden önce, "Hatırladığım kadarıyla onu kızdırdığım için," dedi.

Morgan o sabah yüzüncü kez kamarasına geri döndü. Kapıyı açtı ve kısa bir süre durdu.

Bayrak bagajını açık bırakmış.

Ve Serenity, onun almaya geldiği bayrağı tutarken kül rengi bir yüzle yerde oturuyordu.

Kit konuşuyordu ve kaptanı görünce cümlesinin ortasında durdu.

Yüzü kızardı. "Hâlâ sizde olduğunu bilmiyordum Kaptan," dedi özür dilemek için.

Serenity elini bir elinde orak, diğerinde kalp tutan bir Azrail'in resmini taşıyan siyah bayrağın üzerinde gezdirdi.

"Söyle bana," dedi, yavaşça ayağa sesi buz gibiydi, "Çapulcuyu öldürdüğünü ve bunu bir hatıra olarak sakladığını söyle."

Yalan söylemenin bir yararı olmazdı. Hükümet yetkilileri, sahibini bulmak için bu bayrağı Kolonilerin her yerine asmışlardı. O bayrak bilinen en azılı korsanlardan birine aitti.

Çapulcu. Acımasızlık konusunda Kara Jack Rhys'ten sonra ikinci sırada yer alan bu geçmişi Morgan gömmek için elinden geleni yapmıştı.

Ama geçmişle ilgili olan şey de buydu; er ya da geç, her zaman ona musallat olmak için geri dönüyordu.

Ona hiçbir açıklama yapmadan bayrağı nazikçe elinden aldı.

"*Bununla* ne yapacaksın?" diye sordu.

"Boynumuzu kurtarıyorum." Ve bu basit cümleyle güverteye geri döndü.

Gerçekler ortaya çıktıkça Serenity'nin kalbi parçalanıyor gibiydi. Deniz Kurdu dünyadaki tüm yanlışları düzeltmeye çalışan asil bir kahraman değildi.

Morgan...

Öyleydi.

Morgan bir korsandı! Gerçek hayattan, soğukkanlı, hayatta kalanları hiçe sayan, herkesi öldüren bir korsan!

Ranzaya doğru uzandı, bacakları aniden güçsüzleşmişti. "O Çapulcu," diye nefes aldı, görüşü donuklaşıyordu.

Kit, "Sorun , hanımefendi," diyerek onu rahatlattı ve düşmeden önce yardım etmek için harekete geçti.

", " diye tekrarladı inanamayarak. "O bir korsan." Ani bir farkındalıkla gözleri büyüdü. "Sen de bir korsansın!"

Kit en azından kızarma nezaketini gösterdi. "Düşündüğün gibi değil."

Oh, kesinlikle öyleydi! İnsanların hayatını kurtaran ve asilce davranan romantik bir korsanın gemisinde değildi. Soğukkanlı bir katilin, öfkesi ve hızlı kılıcıyla tanınan bir adamın gemisindeydi.

Birden fazla kez, erkeklerin Çapulcu hakkında korku dolu fısıltılarla konuştuklarını dinlemişti, sanki onun adını andıklarında başlarına korkunç bir felaket gelecekmış gibi.

"Kaptan yıllar önce korsanlıktan emekli oldu," diye açıkladı Kit. "Bayrağın hâlâ onda olduğunu bile bilmiyordum."

"*Bunun* beni rahatlatması mı

gerekiyor?" "Ama anlamıyorsun..."

Kit'ten daha fazla bir şey duymak istemeyen Serenity, Morgan'ın peşinden gitti.

Ondan bir açıklama bekliyordu. Nasıl Çapulcu olabileceğini kendi ağzından duymak istiyordu.

Deniz Kurdu nasıl bir katil olabilir? Mükemmel kahramanı nasıl bu kadar iğrenç bir şey yapabilir?

Güvertede durakladı. Toplar ortaya çıkarılmıştı ve şimdi her birinin başında üç kişilik bir mürettebatla hazır bekliyorlardı. Armanın tepesinde tüfekleri ve tabancaları hazırda bekleyen çok sayıda adam vardı.

Sanki gerçek bir mürettebat değil de bir resimmişler gibi ürkütücü bir sessizlik vardı. Tek hareket armaya çekilmekte olan korsan bayrağından geliyordu.

Aniden sert bir kahkaha duyuldu. "Morgan!" Jake seslendi. "Hayes'in yüzünü görmelisin."

Jake'in dürbünü Morgan'a verişini izledi.

"Jamaika'daki o doktor Robert Dreck'e çükünü kesmek zorunda kalacağını söylediğinden beri bu kadar solgun görünen bir adam görmemiştim."

Morgan cevap vermedi, sadece yaklaşan gemiye baktı. Serenity'nin yanakları Jake'in kabalığı yüzünden ısındı.

Jake onunla yüzleşmek için döndü ve dudaklarındaki gülümseme anında kayboldu. Morgan'ın omzunu dürttü.

Morgan dürbünü indirdi ve onun bakışlarına karşılık verdi.

bir şey geçti. Serenity'nin adını koyamadığı bir şey.

Ama onun güverteden geçip yanına gelmesini izlerken büyülenmişti.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi ona. "Yüzünden okuyabiliyorum."

Kadın sertleşti. "Ne düşünüyorum ben?"

"Gerçekleri bilmeden beni yargılıyorsunuz." "Peki gerçekler nedir?"

Yüzü granit rengine döndü. Muhtemelen hayatında ilk kez biri ondan kendini açıklamasını istiyordu ve görünüşüne bakılırsa bunu yapmaya hazır değildi.

"Gerçek şu ki, Wayward Hayes tarafından saldırıya uğramak üzereyiz. Onu kim olduğum konusunda uyardım ama bunun onu durduracağından şüpheliyim."

Patlayan bir topun sesi onu böldü. "Geliyor!" Jake kükredi.

Morgan Serenity'yi yakaladı ve güverteye çekti.

Bir an sonra, gülle geminin birkaç metre yakınına düştü. Kenardan gelen büyük bir gelgit sıçraması ikisini de ıslattı.

"Saldırıyor!" Morgan cümlesini tamamladı.

Bu deneyimden dehşete düşen Serenity ona inanamayarak baktı. Bundan zevk alıyordu!

Gözleri gerçekten de neşe içinde parılıyordu. Adam deliydi. Deliydi!

"Evet," dedi Morgan ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken iç çekerek, "Hayes beni gerçekten istiyor."

Nasıl bu kadar kayıtsız olabilir?

Morgan sesini yükselterek mürettebatına bağırdı. "Misilleme yapın. Ganimet sadece hak edene verilir!"

Başını iki yana salladı. "Bununla nasıl eğlenebiliyorsun?"

Ona muzip bir sırıtış attı. "Bunun için yaşıyorum. Bana yaşadığımı hissettiriyor."

"Hasta olacaktım gibi hissettiriyor," diye , midesi korkuyla zonkluyordu. Morgan onu ayağa kaldırdı. "Seni aşağı indirmeliyiz."

"Peki ya gemiyi batırırlarsa?" diye sordu, güvertenin altında, bir filikaya ulaşamayacağı bir yerde mahsur kalmak istemiyordu.

"Size bir mermi ya da top mermisi isabet etme riski, geminin batma riskinden daha fazladır."

"Sana inanmıyorum," dedi Serenity. Onunla ilgili her şey yalanken neden inansındı ki? "Kit bana bunun tamamen olası olduğunu söyledi."

Gemisi *Rosanna*'nın geçen yıl İngilizlerle benzer bir savaş sırasında nasıl parçalandığını hatırlayan Morgan, kadının haklı olabileceğine karar verdi. "O zaman şu varillerin yanına saklanmanı ve kıpırdamamanı istiyorum."

"Bana yolu göster."

Serenity onu küçük bir oyuğa kadar takip etti.

Morgan onu rahatlatmak için dirseğini sıktı. "Merak etme."

Hiç de kadınsı olmayan bir homurtu çıkardı. "'Endişelenme,' diyor. Elimizde sadece bizi havaya uçurmaya çalışan bir deli var ve *Çapulcu* bana endişelenmememi söylüyor." Başını kaldırdı ve Morgan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Söylesene Kaptan Korsan, hangi noktada endişelenmeye başlamalıyım? Gözlerinin akını gördüğümde mi? Yoksa köpekbalıkları etrafımda dönmeye başladığında mı?"

Kızın öfkesine gülümsedi. "Köpekbalıkları etrafınızda dolaşmaya başladığında kesinlikle endişelenmeye başlamanız gerektiğini söyleyebilirim."

"Sende en çok sevdiğim şey bu, çok rahatlatıcısın."

Morgan başını salladı. O cesur bir kadındı. İçinden bir ses onu orada kendi başının çaresine bakması için bırakmaktan nefret ediyordu ama ilgilenmesi gereken çok fazla görevi vardı.

Ve yüzleşilmesi gereken acımasız bir düşman.

Serenity onun normal bir askeri komutan gibi adamlarını kontrol ederek güverteden geçişini izledi. Top ateşi sağır edici bir sesle etrafını sarmıştı ve Serenity kulaklarını korumak için ellerini kulaklarının üzerine koydu. Kükürt, ciğerlerini yakan ve gözlerini yaşartan kalın koku dalgaları halinde güvertede yuvarlanıyordu.

"Kendimi neyin içine soktum ben?" diye nefes aldı. Maceralı bir yaşamı arzuladığına göre deli olmalıydı. Birdenbire büyük masasının arkasında güven içinde geçirdiği günler bir lütuf gibi göründü.

Yine de Morgan'ı izlerken onun bunu gerçekten sevdiğini fark etti.

Ölümle yüzleştiği için doğal bir liderdi.

Bir top mermisi başının hemen yanından vızıldayarak geçip bir direğin bir kısmını parçalayınca gözlerini açtı. Hasarın şiddeti kıymıkları

Morgan ve bir tanesi onu sıyırdı. Kan alnını çizdi ve sanki onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi dalgınca kanı sildi.

Ama bu onu korkuttu. Korkunç bir şekilde.

Sanki savaş sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu. Ve her saniye geçtikçe patlamaların sesi daha da artıyordu.

Sonunda tayfaların bağırışları top seslerinden daha yüksek çıkana kadar.

"Bu onlara Jolly Red'i uçurmayı öğretecek," diye bağırdı Barney. "Yukarı itin

onların lanet kışları!"

Morgan onlardan fazlasıyla memnun görünüyordu ve Serenity başını kaldırıp geminin bordasından yelkenliyi görebileceği bir yere baktı. Bordasından büyük parçalar kopmuş, direkleri yıkılmıştı ve şimdi yarısı güvertede yarısı da suyun içinde yatıyordu.

Başardılar. Her nasılsa mürettebatı, kendilerine çok az zarar vererek gemiyi sakatlamıştı.

Morgan'a baktı ve içinde garip bir sıcaklık parladı. Ayağa kalkmış Kit ve Jake'e emirler yağdırıyordu. Rüzgârın savurduğu saçları boynuna doğru kıvrılıyordu. Kılıcıyla gemiye doğru işaret etti.

Yüzünü ona döndü ve nefesi boğazında düğümlendi. Muhteşemdi. Muhteşem ve korkunç.

Bu, onun hayalindeki, başka hiçbir canı incitmeyen korsan değildi. Bu, kendi fikirleri olan etten kemikten bir adamdı; onunkilerle çatışan arkaik fikirler.

Güçlü ve tehlikeli bir adam. Ona yaklaştı.

Ağzı bir çöl kadar kurudu. Dengesiz ayakları üzerinde durmak için ayağa kalktı.

"Hayatta kaldığınızla sevindim Bayan James."

Olan biten her şeye rağmen gergin bir kahkaha attı. "Hayatta kalacağından o kadar emin değildim," dedi yanağındaki kesiği okşayarak. Yanağı soğuk olsa da kanı parmak uçlarında ılıktı.

Morgan onun tereddütlü dokunuşu karşısında yutkundu. İçinde bir şeyler oldu. Adını koyamadığı bir şey. Ondan vermesini isteyemeyeceğini bildiği şeyleri isteyen bir şey.

Onu istiyordu. Hemen şimdi, şu anda, zaferin heyecanı damarlarında hâlâ sıcak ve yoğunken.

Bu fethi daha da büyük bir fetihle kutlamak istiyordu.

Kendini durduramadan kendine doğru çekti ve uzun uzun öptü.

Ona teslim olmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve ağzının zengin hazinesini yağmalayabilmesi için dudaklarını açtı.

Bal ve tatlılık tadındaydı. Masumiyet ve tutku... O anda, her şeye rağmen ona sahip olacağını anladı.

Ona sahip olmak zorundaydı.

Öyle ya da böyle, onun bedenine sahip olacaktı.

Bölüm 9

"Hayes öldü!"

Jake'in çığlığı üzerine Morgan başını kaldırdı. "Ne?" diye sordu inanamayarak.

Jake *Ölüm Kraliçesi*'ne ve mürettebattan ikisinin kaptanlarının artık bir tehdit olmadığını göstermek için havaya kaldırdığı cesede doğru başını salladı. "Dövüş sırasında vurulmuş olmalı."

Morgan, sonunda dünyayı bir iblisten temizlediğine inanamayarak Serenity'yi serbest bıraktı.

Jake korkuluklardan atlayıp yanlarına geldi. Morgan'ın çok iyi bildiği bir kötülükle Serenity'ye baktı. "Onun boğazını kesmeme izin vereceğini sanmıyorum."

Morgan omzunun üzerinden ona baktı. "Merak etme. Serenity'nin bu hikayeyi asla anlatmayacağını garanti edebilirim."

"Nasıl? Dilini kesip ellerini mi alacaksın?" "Hayır, benim daha iyi bir fikrim var."

Serenity, Morgan'ın kullandığı ses tonuyla iliklerine kadar ürperdi. Jake'in az önce ona ve değerli boynuna yaptığını tarif ettiği şeyin korkunç görüntüsünden bahsetmiyorum bile. İstemsizce boğazını sıktı.

Morgan onu gerçekten öldürebilir mi?

Adamın yüzündeki soğukluğa bakınca, onunla yalnız kalmaktansa bir köpekbalığı yuvasına girmeyi tercih edeceğine karar verdi.

"Jake," dedi Morgan, "sen *Ölüm Kraliçesi*'nin dümenine geç, *İntikam* seni limana çekecek. Daha ileri gitmeden önce *İntikam*'da onarım yapmamız gerekecek."

Jake bir kalçasını geminin sancak küpeştesinin kenarına yaslarken şeytani bir gülümseme takındı. "Tam da ihtiyacım olan şey, iyi bir korsan mürettebatı olan iyi bir korsan gemisi."

"Jake," dedi Morgan uyarı dolu sesiyle. "Hatırlamaya çalış, Black Jack Rhys Çapulcuyla karşılaştı... ve kaybetti. Son duyduğumuza göre okyanusun dibinde yüzüyormuş."

Jake sırttı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "İşlerin tüm eğlencesini çıkarıyorsun."

"Kesinlikle öyle umuyorum. İhtiyacınız olan son şey birilerinin Amerikan ya da İngiliz hükümetine hayatta ve iyi olduğunuzu bildirmesi." Morgan Barney'ye döndü. "Yelken açmaya hazır olun Bay Pitkern. Rotamız Santa Maria Adası olarak değişti."

Sonra Morgan Serenity'yle yüzleşti ve Serenity Morgan'ın kendisini unutacağına dair umutlarının boşa çıktığını anladı. "Seninle konuşmamız gerek."

Dehşet onu tüketti. "Ne hakkında konuşacaksınız? Beni nasıl öldüreceğinizi mi?" Bu kesinlikle yapmak istemediği bir tartışmaydı. Aslında bunu yapmak için uzun süre bekleyebilirdi.

Cevap vermedi.

"Peki ya ben kalırsam..." Adam ona titremesine neden olan bir bakış yöneltince sesi kesildi.

Pekâlâ, diye düşündü. Onu takip edecekti ve eğer ona zarar vermek için bir hamle yaparsa, uzun süre pişman olacağına dair kendine söz verdi.

En azından onu uzun süre pişman etmeye çalışacaktı.

Elbette, muhtemelen yapabileceği en kötü şey onun kanını akıtmak olurdu. Güzel intikamdı.

Morgan onu kamarasına götürdü ve içeri girmesi için kapıyı açık tuttu. Serenity cesur olmaya çalıştı, gerçekten de öyleydi ama hayal gücü fazla mesai yapıyordu. Morgan'ın onu susturmak için planladığı her türlü dehşeti kolayca hayal edebiliyordu.

Kapıyı uğursuz bir gümbürtüyle kapattı.

Adamın bakışlarının perdelere kaydığını ve çenesinin büküldüğünü fark etti.

Ani bir ürperti omurgasına sıçradı ve sessizce sordu: "Bunlar için hâlâ kızgın değilsin, değil mi?"

Bakışları bir buzdağını bile eritebilirdi. "Seninle ilgili öfkem o kadar derin ki..." Sesi kesildi. Sözlerini tekrar gözden geçiriyormuş başını salladı ve odanın bir kenarında volta attı.

Sanki ölmüş ve Aziz Petrus'un ebedi cezasını seçmesini bekliyormuş gibi hissediyordu. O odada volta atarken, botları yerdeki tahtalara vururken zaman durmuş gibiydi.

Kamarasının pencereleri açıktı ve rahatlatıcı bir esinti, hiç yapmamış olmayı dilediği perdeleri karıştırdı.

Kapıya doğru yaklaştı.

Belki dışarı çıkabilir.

"Pekâlâ, Bayan James," diye başladı sonunda ve onun sıçramasına neden oldu. "Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapacağım."

Kaçmaya hazırlandı. "Duyduğum hikâyelere bakılırsa, Kaptan, Çapulcu'nun yapmadığı hiçbir şey yok. Hatta bana kahvaltıda çocukları ve bebekleri yediğiniz bile söylendi."

Morgan alçak sesle homurdandı. "Eğer dilini tutmazsan, *seni* akşam yemeği için mürettebata sunabilirim." Ellerini yumruk yaptı ve sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi onun önünde durakladı.

Kapıya giden yolu bir an için tıkandığında, ona ve onun öfkeyle yanan tarçın rengi gözlerine bakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Tekrar konuştuğunda sesi alçaktı ama yine de odanın tüm boşluğunu dolduruyor gibiydi. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Şimdi beni öldürecek olan bir korsan olduğunu mu?" diye sordu daha iyi düşünmeden.

Sözleri onu rahatlatmış gibiydi. Birazcık. Dudaklarının kenarları kıpırdadı ve gözleri yumuşadı. "Pekâlâ, ne düşündüğünün yarısını biliyordum."

Rahat bir nefes mi alsa yoksa kapıya doğru çılgınca bir koşu mu yapsa bilemeden, "Hangi yarısı?" diye sordu.

"Bölme."

Serenity onun sert emri karşısında kaskatı kesildi. Onu kışkırtmak aptalcaydı ama bu noktada gerçekten kaybedecek bir şeyi var mıydı? Ayrıca, öylece durup *onun* boş bir anında karar vermesini bekleyecek biri de değildi.

Kaderini öğrenmek istiyordu.

"Bölmeyeyim mi? Kaptan Ölüm Korsanı, bana ne yapmayı planladığınızı bilmeye hakkım olduğuna inanıyorum. Yoksa bana söylememek de kurbanlarınıza uyguladığınız işkencenin bir parçası mı?"

Tekrar kaskatı kesildi.

"Dediğim gibi," diye başladı, onun sorusunu duymazdan gelerek. "Size verilen tüm bu bilgileri nasıl algılayacağınızı bilmediğinizin farkındayım. Ama tam olarak ne duyduğunu anlamak zorundasın."

"Duyduğum şey," dedi, sesi bastırılmış korku ve kalp kırıklığıyla titriyordu, "bir Amerikan kahramanı olduğunu düşündüğüm adamın aslında alçak, hırsız bir katil olduğu ve insan hayatına daha fazla saygı duymadığı..."

Morgan onu kollarından yakaladı ve onu sarsmak istediğini anlayabiliyordu. "Gördüğüm şeyler hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, sesi demiri kesecek kadar keskindi. "Ben de bir zamanlar korsandım. Bunu inkâr etmiyorum ve için mazeret de bulmuyorum. Gençtim, öfkeliydim ve çaresizdim. Bu üç şey

en ölümcül kombinasyonu oluşturuyor. İngilizlerden kan istedim ve düşmanımdan da kan istedim."

"Ve bunun için her şeyi yapmaya hazırdınız."

"Evet."

Kalbi daha da paramparça oldu. Bu doğrudu. O Çapulcuymdu.

Yine de onun bunu inkâr etmesini istiyordu. Hak etmeyen hiç kimseye zarar vermediğini söylemesini. Onun hayali kahramanıyla aynı kalibrede olduğunu.

O, Morgan, asla yalan söylemez, asla tecavüz etmez, asla...

"Masum insanları mı öldürdün?" diye sordu, kendini affettirmesi için çaresizce.

"Eğer yoluma çıkarlarsa."

Tek bir cümleyle, kadının son umudunu da yok etmişti.

Douglas haklıydı. O bir hayalperestti ve hiçbir erkek onun hikâyeleri için hayal ettiği erkekler kadar onurlu olamazdı. Onlar birer hayaletti. Onu bu gerçeklikten kurtarmak için yarattığı korkunç, sefil hayaller.

Hayalinin ölümü göğsüne neredeyse onu boğacak bir acı getirdi.

Onu itmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. "Tanrım, sen bir canavarsın," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi sessizce. Gözleri karardı ve kadın onu dolduran pişmanlık ve kederi gördü. "Ben sadece intikam için ruhunu satan bir adamım."

Onun hakkında yeni öğrendiği her şeye rağmen, içini onu rahatlatmak için bir dürtü doldurdu.

Geçmişi ona işkence ediyordu, bunu kör bir adam bile görebilirdi. Pişmanlığı ruhunun derinliklerindeydi ve bu bir yanılsama değildi.

Esinti dağınık saçlarını karıştırdı. Şu anda bile yıkıcı derecede yakışıklıydı, kırılганlığı önünde çırılçıplak dururken daha da yakışıklıydı. Ondan af diliyordu. Bunu hissedebiliyordu. Ama o kimdi ki böyle bir şey istiyordu?

Çapulcu olarak soğukkanlılıkla öldürdüğü adamlardan biri değildi.

"Yaptığım şeyden gurur duymuyorum, Serenity," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşılıyordu, "Ama şunu anlamamı istiyorum ki, ben *asla* Jolly Red'i uçurmadım. Kendini savunamayan bir adamı asla öldürmedim."

Ona inanmaya cesaret edebilir miydi? "Ben öyle duymadım."

Sanki ondan iğreniyormuş gibi onu serbest bıraktı. "O zaman istediğine inan. Dedikoducu bir dilin yalanlarından ben sorumlu tutulamam."

Serenity onun pencereden dışarı bakmasını izledi. Bir elini alçak çıkıntıya dayadı ve başını pazularına yasladı. O bir heykel gibi hareketsiz dururken dalgalar geminin ardından kabarıyordu.

Ne söyleyeceğini ya da ne hissedeceğini bilmiyordu. Binlerce duygu içinde dönüp duruyordu; şaşkınlık, hayal kırıklığı, korku.

Düşündüğü gibi biri değildi. Belki de bu onun kendi hatasıydı. Onu hiçbir erkeğin rekabet edemeyeceği bir efsane haline getirmişti.

Korsanların hayalini kurmuş ve Morgan'ın da onlardan biri olduğunu hayal etmiş olsa da, onu hiçbir zaman iğrenç sürünün bir üyesi olarak görmemişti.

Gerçek bir korsan değil.

Randolf olması gerekiyordu. Diğer gemi mürettebatıyla oynayan ama onlara asla zarar vermeyen centilmen bir korsan.

Bu ona mantıklı gelmiyordu. Jake'in soğukkanlı bir korsan olduğuna inanabilirdi. Merhametli ya da nazik olmaktan başka bir şey olmadığını göstermişti. Ama bu Morgan'a uymuyordu. Onu susturmak için öldürülmesini emretmiş olabilirdi. Ama vermedi.

Hayes'in ekibini öldürebilirdi. Yine öldürmedi.

Ushakii'ye sırtını dönebilir ve hayatını kölelik içinde geçirmesine izin verebilirdi. Ama bunu da yapmamıştı. Amerikalı denizcileri İngilizlerden kurtarmak zorunda da değildi.

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Bu kadar iyilik yapabilen bir adam nasıl olur da bu kadar acımasız olabilirdi?

"Bana bir soruma cevap verir misin?" diye sordu, bir elini onun koluna koyarak. "Bana Çapulcu'nun nasıl Deniz Kurdu olduğunu anlatır mısın?"

Onun bakışlarına karşılık vermeyi reddederek içini çekti. "Bu uzun bir hikaye."

Bir yanı bu işin peşini bırakması için yalvardı. Ama yapamadı. Onu anlamak zorundaydı. Çapulcu gibi bir adamın nasıl değişebileceğini -eğer Çapulcu gibi bir adam *değişebiliyorsa*- bilmek istiyordu.

Alaycı bir gülümsemeyle, onun aşağı bakan bakışlarıyla karşılaşana kadar kendini alçalttı. "Gidecek hiçbir yerim yok ve yapacak daha iyi bir şeyim de yok.

-Daha fazla perde yapmak dışında." Ona düşmanca bir bakış attı.

Dehşete kapılması gerektiğini biliyordu ama tehlikenin geçtiğini hissediyordu.

Onu öldürmeyecekti. Bundan emindi. "Eee?"

Morgan gözlerini ondan kaçırdı ve başını salladı. Ne yapacağını bilmiyordu. Kader Serenity'yi hayatına sokmuştu ve şimdi de ona

Onu yok edecek bilgiyi.

Geçmişinde korkunç suçlar işlemişti, bunu biliyordu. Şu anda bile, silah mürettebatına saldırılarına devam etmelerini emrederken parçalara ayrılan adamların çığlıklarını duyabiliyordu.

Peki ne için?

Huzur için mi?

Tüm bu ironi onu sürekli yiyip bitiriyordu. Huzuru aramış ve hayal ettiğinden çok daha kötü bir cehennem bulmuştu.

Bu yüzden İngilizler tarafından tuzağa düşürülen Amerikalıları serbest bıraktı. Onları kendi hatasını yapmaktan kurtarmak istiyordu. Hayatlarını nefret ve intikamla mahvetmek için bir yol bulmadan önce onları kurtarmak.

"Morgan?"

Koluna yatıştırıcı bir el koydu. Adını ilk kez onun dudaklarından duyuyordu ve kulağa nazik bir okşayış gibi geliyordu. Ona açıklayamadığı ya da tanımlayamadığı şey yaptı.

"Serenity," dedi yalvaran bir sesle. "Sana zarar vermek zorunda bırakma beni."

Seni incitirsem kendimle yaşayamam.

Onun gözlerindeki korkuyu gördü. Keşke anlamasını sağlayabilseydi. Ama o bile yaptığı onca şeyi neden yaptığını anlamamıştı.

Geri dönüp geçmişini değiştirebilmeyi ne kadar isterdi. Jolly Roger'ı ilk kez uçurduğu o güne geri dönebilmeyi...

"Serenity," dedi nefesini bırakarak, "Eğer bu hikâyeyi yazarsan, pek çok insanı yok edeceksin."

Onu kollarının arasına çekti ve olabildiğince sıkıca sarıldı. Nedenini bilmiyordu ama onun varlığının rahatlığına, vücudunun kendi vücuduna değmesine ihtiyacı vardı.

Ve kendini çok harika hissediyordu. Kadınsı kıvrımları adamın önünde mükemmel bir şekilde şekilleniyordu.

Tek bir dileği olsaydı, onunla farklı bir adam olarak tanışmak olurdu. Onun için bir teklifte bulunabilecek karada yaşayan bir adam.

Ama böyle bir hayat için sahip olabileceği her türlü şansı mahvetmişti. Çok uzun zamandır denizdeydi ve yaşlı denizciler kıyıdan asla memnun olmazlardı. Hayır, orada ölürlük. Durgunluk ve sıkıntıdan ölürlük.

Serenity onun sıkı sarılışından güçle nefes alabiliyordu ama aldırmadı. Her nedense onun ezici sarılışından, kokusundan ve hissinden hoşlanıyordu.

Ve o anda Morgan'a zarar veremeyeceğini anladı. Onun hikayesini asla yazmayacaktı. Muhtemelen halka aktarabileceği en iyi hikâye olsa da, bunun bedeli buna değmezdi.

Morgan'ın aksine, arayışı için ruhunu asla satmazdı.

"Bana nedenini söyle," diye fısıldadı, "öğrendiklerimi kimseye anlatmayacağım."

Boğuk, yarım bir kahkaha attı. "Bunu gerçekten yapabilir misin?" "Eğer nedenini anlarsam."

Morgan yanağını onun başının üstüne yasladı. Ve sonra en inanılmaz şeyi yaptı, aslında ona kendini açıkladı.

"Korsan olmak için yola çıkmadım, Serenity. Bunu bilmeni isterim. En çılgın hayallerimde bile kendimi hayatım boyunca işlediğim suçları işlerken görmedim."

Saçının parlak bir tutamıyla oynayarak parmaklarının arasında gezdirdi. "İngiliz donanmasından kaçtıktan sonra küçük bir Fransız yazıldım ve bir yıla yakın bir süre köpek gibi çalıştım. Para biriktiriyordum, kız kardeşimi bulmak için müfettişlere ödeme yapmaya çalışıyordum, onu bulduğumda bize bakabilecek para biriktirmeye çalışıyordum.

"Ama yeterli değildi. Hiçbir zaman yeterli bile olmadı. Müfettişlere zar zor ödeme yapabiliyordum ve geriye kalan azıcık şey de..."

Serenity'nin kalbi onun yüzünde gördüğü acı için sızladı. Denizciliğin ne kadar zor bir iş olduğunu ilk kez bu gemide görmüştü. Morgan deniz hayatına başladığında henüz bir çocuktü.

Onu serbest bıraktı ve uzaklaştı. "Bir gün Karayipler'deyken bir gemi saldırdı. Saldıran Black Jack Rhys'ti."

"Ama seni öldürmedi. Neden?"

Morgan omuz silkti. "Bilmiyorum. Jake tam boğazımı kesecekken fikrini değiştirdi. Ekibine iyi bir katkı sağlayacağımı söyledi."

Serenity başıyla onayladı. İçten içe Morgan'ı Jake'in ekibine katıldığı için suçlayamayacağını biliyordu. Hiç şüphesiz, reddetmiş olsaydı Jake onu anında öldürecekti. "Demek sen de onlardan biri oldun."

Durdu ve kısa bir kahkaha attı. "İlk başta değil. Senin gibi, sevgili Serenity, ben de onların iğrenç olduğunu düşündüm."

Hiç iğrenç dememişti. Sadece soğukkanlı, aşağılık, iğrenç... "Fikrini ne değiştirdi?"

Derin, acı bir kahkaha attı. "Açgözlülük. Bir korsan olarak ne kadar para kazanılabileceğini öğrendiğimde, karşı koyamadım. Dürüst çalışmayı denemiştım ve bunun için göstermem gereken tek şey kabarmış ellerim ve çizgili bir sırtımdı. Ama bir korsan olarak..."

En azından bu konuda utanmış görünüyordu, diye düşündü.

"Altı aydan kısa bir süre içinde kendi gemim için yeterli param oldu." "Ve sen Çapulcu oldun."

"Denizlerin belası," dedi sesinde biraz mizahla. "Bu konuda nasıl şaka yaparsın?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ayıldı. "Bu bir şaka değil. Bunu biliyorum. Ama ben de adamları sıraya dizip öldürmediğim için kendimi teselli ettim. Sadece İngilizleri ve Isaiah Winston'ın gemilerini avladım. O zamanlar bana göre hepsi haklıydı. Özellikle de kız kardeşimi bulduğumda."

Serenity, kız kardeşinin nasıl bir dehşetle karşılaşmış olabileceğini düşündü. "Barney bana Winston'ın ona ne yaptığını anlattı."

Acı dolu gözlerle başka tarafa baktı. "Onu bulduğumda nasıl göründüğünü hayal bile edemezsin. Ona yapılanları. Maruz kaldığı dehşeti asla bilmemen için Tanrı'ya dua ediyorum."

Serenity ona dokunmak için uzandı. Soğuk elini sıcak parmaklarıyla sardı ve Serenity'nin kolunu ürperten hafif bir sıkma hareketi yaptı.

"Bulabildiğim her Brit'in peşine düştüm," dedi iç çekerek. "Onları kavgaya kışkırttım, tek istedikleri kaçmak olsa bile benimle yüzleşmeye zorladım. Yaptığım şeyden gurur duymuyorum. O zamanlar öfkemden ötesini göremiyordum."

Başını sallayarak devam etti. "Artık her birinin de bir ailesi olduğunu biliyorum. Her gece Tanrı'ya dua ettiğim bir aile, benim yaptıklarım yüzünden Penelope kadar acı çekmedi.

"Ama Penelope bu deneyim yüzünden çok kırılmıştı," diye fısıldadı. "O andan itibaren tek istediğim kan oldu. Beni satın aldıkları ve onu korumamı engelledikleri için İngilizleri suçladım. Winston'ı bencilce açgözlülüğü yüzünden suçladım ve onu daha önce bulamadığım için kendimi suçladım. Yanımda ne kadar nefret taşıdığımı hayal bile edemezsiniz. Bunun ağırlığı, şimdiye kadar sahip olduğum tüm iyi ya da merhametli dürtüleri ezmeye yetmişti. Ve işte o zaman, o öfke anında, adını duyduğunuz Çapulcu doğdu."

Kendini güçlendirmek için derin bir nefes aldı. Demek hikâyeler doğruydu. "O zaman yaptın-"

"Evet, acımasızdım," dedi, ölümcül, nefret dolu ses tonuyla onun sözünü kesti. Sanki duygularını ona aktarmaya çalışıyormuş gibi hissetti, sanki

Ona yabancı olan bir şekilde ona ulaşıyordu.

Parmakları adamın baskısından karıncalandı. Yine de geri çekilmedi.

"Ne zaman bıraktın?"

"Savaş sırasında. O zamana kadar Winston'ın şirketinde önemli bir yer edinmiştim. Öfkem ve nefretim, kişisel arayışımın yararsızlığı yüzünden körelmişti ve geçmişimden kurtulmayı arzulamaya başlamıştım. Çapulcuyu gömmek istiyordum ve bu yüzden Kolonilerden İngilizlere karşı bir teminat mektubu talep ettim."

Sessizliğe gömüldü, eli hâlâ onun elini sıkıyordu. Yüzünde duygular oynuyor ve gözlerinde acı parlıyordu.

"Bu gerçekten ironik," dedi sesi kısık bir şekilde. "Sonunda eylemlerimi değiştirmedim, sadece nedenini değiştirdim. Kendi kişisel kazancım için gemilere saldırmak yerine, kârı yeni hükümetle paylaştım."

"Ama düşündüm ki-"

"Ne düşündüğünü biliyorum." Uzandı ve hafifçe yanağını okşadı. Adamın bakışları yumuşayarak kızın gözlerinin içine baktı ve kız adamın gözlerinin ela derinliklerindeki hayranlığı fark etti.

Karnının derinliklerinde sıcak bir şey titredi, daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir yanı ağrıyordu. Bu adamdan bir şey istiyordu - nasıl tanımlayacağını ya da açıklayacağını bile bilmediği bir şey. Bu sadece derin, ruhunu sızlatan bir acıydı.

"Sen, sevgili Serenity, bir hayalperestsin. Gerçekler yazdığın efsanelerden çok farklı. Bir korsan ile bir korsan arasındaki tek fark, korsanın daha çok para kazanmasıdır."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bir korsan ile bir özel korsan arasındaki fark çalışma şeklidir. Bir korsan esir almaz, sağ kalan bırakmaz."

"Gördüğüm kadarıyla hayır ve bu yargıya varmak için her iki kategoriye de yeterince tanıdığınızı sanmıyorum."

"Belki, ama yine de-"

İtirazını susturmak için bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Beni dinle, Serenity. Etrafta dolaşıp insanları bir tür hayali ölçü çubuğuyla kıyaslayamazsın. Hiç kimse hikâyende anlattığın adamlarla boy ölçüşemez. Özellikle de ben."

O anda, Deniz Kurdu'na her zamankinden daha çok benziyordu. Geçmiş peşini bırakmayan bu adam...

mu? Kurtuluş
mu?

Adamın gerçekte ne aradığına dair hiçbir fikri olmadığını fark edince kaşlarını çattı. Öfkesinin köreldiğini söylemişti. Winston'ı yok etmişti. Peki ona ne kalmıştı?

Her şey söylenip yapıldığında, korsandan vatansevere dönüşen kişiye ne olacaktı?

"Hayattan ne istiyorsun?" diye sordu. "Hayatının geri kalanını Amerikalıları İngilizlerden kurtarmak için mi harcayacaksın? Yoksa istediğin daha başka bir şey mi var?"

Morgan içini çekti. "Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım Barney gibi olacağım, kel ve yaşlı bir kuşla dolaşan eksantrik bir ihtiyar."

Kendine rağmen gülümsedi.

Ona doğru baktı. "Peki ya sen?"

Gülümsemesi solarken, gereksiz isteklerini düşünerek iç geçirdi. Yazmak dışında hayatında önemli görünen tek bir şey daha vardı. O da en az kariyer arzusu kadar yanıltıcı ve imkânsız bir şeydi. "Her zaman çocuk istemişimdir," diye itiraf etti boğazındaki yumruyu geçerek. "İki erkek ve iki kız."

"O zaman neden hiç evlenmediniz?"

Acı bir kahkaha attı. "Benimle kim evlenir ki? İsyan gibi gülünç fikirlerim varken, hangi erkek buna katlanabilir ki?"

Morgan ona nazıkçe gülümsedi. Zerre kadar sağduyusu olan her erkek ona katlanırdı.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemezdi. Bunu itiraf etmek ona umut verebilirdi. Ne de olsa, onu şimdiden bir tür efsane olarak gören pervasız bir hayalperestti. Onu kazanabileceğini düşünmesine neden olabilecek bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

O hatayı zaten bir kadınla yapmıştı ve hatalarını tekrarlayacak bir adam değildi.

Serenity'nin aksine o, aptalca hayalleri uzun zaman önce kovmuş gerçekçi biriydi.

Yine de parmaklarının tersiyle onun yumuşak yanağını okşadı ve her şeyin farklı olmasını diledi. *Kendisinin* farklı olmasını.

"O zaman söz veriyor musun?" diye sordu ona. "Kimliğim hakkında tek bir kelime bile yazmayacaksın?"

Gözleri muzipçe parıldadı ve adamın içi ürperdi. "Sadece bana bir söz verirsen."

Başka seçeneği olmadığını fark etti. "Herhangi bir şey."

"Beni karga yuvasına götürmeni istiyorum."

Bölüm 10

"Ne?" Morgan onun beklenmedik talebi karşısında şok olmuş bir halde sordu.

"Beni duydunuz Yüzbaşı Crook," dedi şımarıkça, adamın elini yanağından çekerek. Ona bakmak için başını yukarı kaldırdı. "Beni yukarı, yuvaya götürürsen hikâyeni kendime saklayacağım."

Kendini durduramadan güldü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Sonra da kaptan olmak isteyeceksin! Kendi gemine sahip olmak." Alaycı bir şekilde homurdandı. "Neden orada duruyorsun? Neden Kolonilerin başkanı olmayasın?"

Gözleri uyarırcasına kısıldı, "Size hatırlatmama gerek var mı, Kaptan, herhangi bir erkek kadar iyi yelken açan kadınlar da oldu? Anne Bonny ve Mary Read'in, Calico Jack'le birlikte yakalandıklarında bir erkek gibi savaştıkları söylenir. Ve Anne Bonny onu hapishanede görmeye gittiğinde, ona bir erkek gibi savaşmış olsaydı, bir köpek gibi ölmeyeceğini söyledi!"

Daha da sert güldü. "*Bunu* nereden duydun?" diye sordu.

"Babamın kitaplarından birinde okudum," dedi muzaffer bir edayla.

Morgan onun kanını kaynatan o sinir bozucu küçük gülümsemesini sürdürdü. "Eğer Jake'in karısıyla karşılaşarsan, bunu duymasına izin vermesen iyi olur yoksa kelleni alır."

sözleri kafasını karıştırdı. "Neden?"

"Kendisi onların torunu ve sevgili büyükannesi hakkında yayılan bu tür yalanlar, özellikle de Anne Bonny'nin çirkin olduğuna dair söylentiler söz konusu olduğunda çok savunmacı davranıyor."

Gülümsemesi solunca boğazını temizledi. "Ancak, itiraf etmek beni üzse de, kadınların erkek kıyafetleri giyip denizci olmaları konusunda haklısın.

"Ama," dedi adam, kadının böbürlenmesine fırsat vermeden. "Onlar kibar evlerde yetişmiş, iyi terbiye almış hanımlar değildi. Fahişe ya da fahişelik yapıyorlardı. Onların *prestijli* şirketlerine eklenmeyi gerçekten istiyor musun?"

Serenity ondan uzaklaşıp pencereden dışarı baktı ve deniz havasının onu okşamasına izin verdi. Okyanus havası çok tatlı kokuyordu ve asla onun olamayacağını bildiği pek çok şeyi diledi.

Özlem öylesine şiddetli bir şekilde üzerine çökmüştü ki, içi sızladı. "Kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok, Kaptan Drake. Hayatınız boyunca istediğiniz her şeyin aptalca olduğunun ve damızlık dışında bir işe yaramadığının söylenmesi.

"Önce basitti. 'O ağaca tırmanma, Serenity. Bayanlar asla böyle yapmaz.' Sonra, 'Koşma, bu bir hanımefendiye yakışmaz. Sesini yükseltme. Düşüncelerini söyleme. Çok yüksek sesle gülme, çok fazla yeme, saçını kesme, o renkleri giyme."

Akmayan yaşlar gözlerini yaktı. "Benim bütün hayatım *yapma*."

Morgan, başını cama yaslamış onu izliyordu. Rüzgâr saçlarının dallarını vücudundan ayırıyordu ve o kadar zayıf, o kadar kaybolmuş görünüyordu ki.

Hayır, onun için bir şeyler istemenin ve her seferinde hayır cevabını almanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. İngiliz donanmasından kaçtıktan sonra hayatı kendisine ait olmuştu. İstedikini yapmıştı.

"Artık damızlık olmak için bile çok yaşıyım." Onun fısıltısını zar zor duydu.

Morgan hiç düşünmeden onun arkasında durmak için hareket etti. Onun yumuşak saçlarına dokunmak için uzandı.

Omzunun üzerinden ona baktı ve içindeki acıyı gördü. "Anlamıyor musun, özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum," diye nefes aldı. "Armaya tırmanmak ve denize bakmak istiyorum."

"Sen delisin."

"Muhtemelen," dedi, bir kez daha onun tanıdığı saçma sapan kadın haline gelmişti. "Ama bu benim teklifim. İster kabul edin ister etmeyin."

Morgan onun cüretkârlığına gülümsedi. "Biliyor musun, gerçekten tartışacak durumda değilsin. Seni köpekbalığı yemi olarak kesebilirim ve kimsenin bundan haberi olmaz."

"Evet, ama niyetiniz bu olsaydı beni buraya getirmezdiniz. Kendiniz söylediniz, Yüzbaşı. Silahsız bir insana asla zarar vermezsiniz."

"Kahretsin," diye alay etti. "Sadece benim şansım."

Yüzünü ona döndü, artık tamamen ciddiydi. "Söz veriyor musun?"

Şu anda aralarında en çılgın olanın kim olduğunu merak ediyordu. Bedlam'da onun adının yazılı olduğu bir yatak olduğu kesindi. "Evet, sende var

O zaman. Ama uyarayım, sana da adamlarıma davrandığım gibi davranacağım. Kendinizi yukarı kaldırmanız beklenecek."

"Tek istediğim

bu." "Sana acımak

yok."

Başını yukarı kaldırdı ve omurgasını sertleştirdi. "Hiçbir şey istemiyorum."

Morgan hınzırca gülümsedi. İşte ona, kadınların neden ev hayatı için en uygun kişiler olduğunu kanıtlama fırsatı. Ve bunun geçmesine izin vermeyecekti. Hayır, arma üzerinde bir tur attıktan sonra hayattaki kadın rolünden memnun olacaktı.

Evet, kabul etmek istese de istemese kadınlar daha zayıf cinsiyetti ve bu yüzden bunu ona göstermek onun göreviydi.

"Peki o zaman Bayan James, kardeşinizin pantolonunu tekrar giyin. Siz giyinirken ben koridorda bekleyeceğim."

Hazır olur olmaz kapıyı açtı ve ona gülümsedi. "Pekâlâ Kaptan, en büyük meydan okumamla yüzleşmeye hazırım."

"Boynunu kırmak istiyorsun."

Çenesini kaldırdı ve göz ucuyla ona arsız bir bakış fırlattı. "Oraya tırmanmak ve açık denizleri görmek istiyorum."

Morgan güldü. "Pekala, ama eğer öldürülürsen, suçu üstlenmeyeceğim."

Kızın kahkahası onunkine katıldı. "Merak etme, sonsuza dek peşini bırakmayacağım."

Kahkahası sönen Morgan, onun sözlerinin ne kadar doğru olduğunu fark etti. Onun parlak gülümsemesinin ve gülen gözlerinin görüntüsünün ömrünün sonuna kadar kendisiyle kalacağını biliyordu. Gerçekten de şu anda, yuvarlak kalçalarına mükemmel bir şekilde oturmuş siyah pantolonuyla karşısında duran kızın görüntüsünü nasıl unutabilirdi ki? Siyah gömleği ince belinde düğümlemişti ve göğüs uçları kumaşın içinde hafifçe çıkıntı yapıyordu. Bir erkeğin kolayca unutabileceği türden bir kadın değildi.

Bir erkeğin yanında olup da dokunamayacağı türden bir kadın değil.

Kendine gel.

Ama asıl ulaşmak istediği şey oydu.

Kendini dengelemek için derin bir nefes alarak güverteye doğru ilerledi.

Morgan, karga yuvasına giden iplere nasıl tırmanacağını gösterirken kesinlikle deli olanın kendisi olduğuna karar verdi. Kız onun üzerinde asılı duruyor, ağırlığını kaydırırken kalçaları son derece kışkırtıcı bir şekilde dalgalanıyordu.

Vücudu dikiş yerlerine doğru gerildi ve onu elbisesiyle bırakmadığı için kendine lanet etti.

Gerçekten de, sanki jartiyerinin ve bağıının üzerindeki diğer Geylerin görüntüsü bundan daha iyi olabilirdi!

"Tutuşunu sıkı tuttuğundan emin ol," dedi kız kendini iplerden yukarı kaldırırken. Sonuçta, yukarı tırmanma konusunda harika bir iş çıkarıyordu. Sadece bir kez ayağı kaydı.

"Aşağı bakma," diye fısıldadığını duydu, başının üzerinden uzanıp başka bir ipi tutarken ve ancak o zaman dehşete kapıldığını anladı.

"İyi misiniz, Bayan James?"

"İyiyim."

Tuhaf, bu sert söz bir cevaptan çok bir duaya benziyordu.

"Güverteye geri dönebiliriz-"

"Hayır, hayır," diye ona güvence verdi. "Gayet iyi idare ediyorum."

Morgan kendini doğrudan onun altına yerleştirdi. "Merak etme, düşmene izin vermeyeceğim."

Serenity ona baktı. "Beni gerçekten yakalayabilir misin?" diye sordu.

"Kesinlikle. Ayrıca, eğer bir şey yapmana izin verirsem Barney kafamı uçurur.

güvertede dağınıklık."

"Oh, teşekkürler," dedi gülümseyerek. "Şövalyeliğin açık denizlerde canlı ve iyi olmasına sevindim."

Cesareti tazelenen Serenity, karga yuvasına tırmanışı tamamladı.

Morgan arkasından gelip ona yardım edene kadar küçük çemberin içine nasıl tırmanacağından emin değildi. Morgan onun yanına sıkışırken o da bir kenarda durdu ve Morgan'ın vücudunun kalçasına doğru şiştiğini hissedebiliyordu.

Vücutlarının yakınlığı karşısında yüzü alev alev yanan kadın, adam ondan uzaklaşırken bakışlarını aşağıdaki güverteye çevirdi.

Gemi sallandı ve kadın dar dairesel alanın etrafından geçen küçük rayı kavradı. "Lou bunu her gün nasıl yapıyor?" diye fısıldadı.

Morgan onun görüş alanından çıktı. "Nasıl yapamaz?"

Büyülenmiş bir halde, günün solmakta ışığının okyanusun dalgalarıyla buluştuğu uzak ufka baktı. İkisi birlikte harmonik renklerin en harika senfonisine dönüşmüştü. "Bu çok güzel."

"Evet, öyle," dedi Morgan garip bir ses tonuyla ve ona bir göz atmasına neden oldu. O zaman adamın denizden bahsetmediğini anladı.

Serenity aniden utanarak tekrar ufka baktı. "Burada çok zaman geçirdin mi?" diye sordu adamın yüzünün ne kadar yakışıklı olduğunu, solmakta olan güneşin gözlerini ne kadar koyulaştırdığını fark etmemek için kendini zor tutarak.

Gevşek saçlarındaki kırmızı vurgular. Yumuşak emin olduğu saçları...

"Uzun zamandır buraya çıkmamıştım," dedi dürbünü beline ilıstırdığı yerden çıkarırken.

Uzattıktan sonra ona uzattı.

Sonra kollarıyla onu sararak görmesi için havaya kaldırdı. "Şuradan bak," diye yönlendirdi.

Serenity denize odaklanmaya çalıştı ama tek fark ettiğı adamın ne kadar hoş koktuğı ve göğsünün sırtına ne kadar sıcak geldiğıydi.

Dürbünü *Ölüm Kraliçesi*'ne doğru çevirirken, "Jake'i görebiliyorum," dedi. "Kaptan Hayes'in mürettebatı onun liderliğine hiç aldırıyor gibi görünüyor. Aslında mutlu görünüyorlar... diyebilir miyim?"

Morgan onun şaşkınlığına gülümsedi. "Hiç şüphe yok ki Jake görevi devralır almaz kaptanın kızını denize attığı içindir."

Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden ona baktı. "Ne yaptı?"

"Kırbaç. Eminim yönetimi devralır almaz onu denize atmıştır. Klişemi mazur görün ama Jake hiçbir zaman adamlarını kırbaçlayan biri olmadı."

"Oh," dedi. "Kardeşim böyle bir disiplin hakkında bir makale yazdı. Bir Görüştüğü kaptanların çoğı bunun gemide düzeni sağlamanın tek yolu olduğunu söyledi. Bunun insanları hapse atmaktan bir farkı yokmuş."

"Jake bana adamlarınla başa çıkmanın daha iyi yolları olduğunu gösterdi. Suça uygun cezayı bulmak söz konusu olduğunda, Solomon'un Black Jack'in adaletine denk olabileceğinden şüpheliyim."

Tuhaf bir yarım kahkaha attı. "Kara Jack Rhys'e kim itaat etmez ki? Eminim onu rahatsız eden herkesi öldürüp denize atıyordur."

"Bu kadar acımasız olma, Serenity. Jake'in böyle davranmak için pek çok nedeni var."

"Ne gibi?"

Morgan, Jake'in yıllar boyunca kendisine anlattığı çocukluk hikâyelerinden bazılarını hatırlayınca içini çekti. İnanılması güç korkunç hikâyeler. "Öz annesi çocukken ondan kurtulmak için iki kez zehirlemeye çalışmış. Bu işe yaramayınca da onu iki kuruşa, pislik kavanozlarını ve tükürük hokkalarını temizleyecek birini arayan bir meyhane sahibine satmış."

"Ne?"

Başını salladı, kalbi arkadaşı için ağırdı. "Annesi onun ölmemesini hoş karşılamayan bir fahişeydi. En kötü kâbusunuzda bile hayal edemeyeceğiniz şeyler yaptı ve başına gelmesine izin verdi. Eğer onda biraz olsun iyilik bulduysanız, sizi temin ederim ki bu tam bir mucize sayesinde olmuştur."

Serenity, *Ölüm Kraliçesi*'nin güvertesini temizlemeleri için adamları yönlendiren Jake'e baktı. "Peki ya babası?"

"Kimsenin babasının kim olduğuna dair bir fikri yok." "Bu yüzden mi korsan oldu?"

"Sanırım. Bir keresinde bana, eğer şeytanın adamı olmakla suçlanacaksa, insanlara buna inanmaları için bir neden vereceğini söylemişti."

Serenity acıyarak başını salladı. "Korsanlığı bırakmasına ne sebep oldu?" Adam gülümsedi. "Bir kadın."

"Karısı mı?"

"Evet."

"Yani, onun için hayatından vazgeçti."

"Hayır, ona bir hayat verdi. Lorelei'ye kadar nezaketi ya da sevgiyi hiç bilmedi. Lorelei ona ruhunu geri verdi."

"Peki ya sen?" diye sordu sessizce. "Bir kadın sana seninkini geri verebilir mi?"

Sana ruhunu geri veren kadın ben olabilir miyim?

Adam yarım bir kahkaha attı ve kadın irkildi, yarı korkuyla adamın sessiz yakarışını duyduğunu düşündü.

"Hayır, ben Jake gibi değilim. Aslında yıllar önce bir eşle yuva kurmaya çalıştım. Ama bu bir hataydı. Pahalı bir hata."

"Evli miydin?" diye soluk soluğa kaldı, bu bilgi göğsünü gerdi. Adam başını salladı.

"Öldü mü?"

Gözleri karardı, kederlendi. "Ben denizdeyken."

"Üzgünüm, Morgan."

Adam içini çekti ve kadın onun kaybına üzüldü, alnına kazınmış acıyı hafifletmenin bir yolunu diledi. "Ben de öyle. Yuva kurabilecek ve aile sahibi olabilecek bir adam olabileceğimi düşünmüştüm. Öğrendiğim şey, denizin çağrısının reddedebileceğimden çok daha fazla olduğuydu. Karaya bağlı kalamam."

Morgan onun yüzündeki ifadeden ağzını kapalı tutması gerektiğini anladı. Aralarına inşa etmek istemediği bir duvar örmüştü.

En iyisi bu.

Evet, en iyisi buydu. Asla bir yere yerleşemeyeceğini biliyordu. O denize aitti.

Evimdi.

"Sanırım aşağı inme vaktimiz geldi."

Serenity başını salladı.

Güverteye döner dönmez Barney ona yaklaştı. "Sizinle biraz konuşabilir miyim, Kaptan?"

Morgan, Serenity'nin çıkışını izledi ve bir yanı onun peşinden gidip aralarındaki ani uçuşumu kapatmaya çalıştı.

Daha iyi düşünerek levazım subayına döndü. "Elbette, Barney, neye ihtiyacın var?"

"Benden neden böyle bir sır sakladığını bilmek istedim. Neden bana bir kez bile Çapulcu olduğunu söylemedin?"

Önce biri, şimdi de diğeri. İnsanlara kendini açıklamaktan gerçekten yorulmaya başlamıştı. "Bu gurur duyduğum bir şey değil Barney, insanların bilmesini istediğim bir şey de değil."

"Ama ben farklı olduğumu sanıyordum. Sen ve ben çok şey atlattık. Ve sen gerçeği bildiğin halde korsan olmakla ilgili saçmalamama izin verdin. Beni tam bir aptal gibi gösterdin."

Morgan elini onun omzuna koydu. "Bu doğru değil, Barney. Sen benim babama en yakın olan şeysin ve gerçek babamın bilmesini istemediğim kadar senin de benim hakkımda bunu bilmeni istemedim."

Barney başıyla onayladı. "Sen hâlâ iyi bir . Korsan ve her şey. Elbette korsanlık hakkında başka bir şey söylemeyeceğim. En azından şimdi neden her zaman bu kadar alıngan olduğunu biliyorum."

Tanrıya şükür Barney bunu ona karşı kullanmadı, diye düşündü Morgan.

Serenity'nin bunu yapması onu rahatsız etmemeliydi. Yine de anlayamadığı bir nedenden ötürü onun saygısını yeniden kazanmak istiyordu. Kendisinden nefret etmemesi onun için çok önemliydi.

Ölüm Kraliçesi'nin yelken açtığı yere baktı ve gülümsedi. Jake burada olsaydı ne diyeceğini biliyordu. Ve bir kez olsun huysuz korsana hak verdi.

Evet, yatacaktı. Öyle ya da böyle.

Bölüm 11

O gece geç saatlerde Serenity irkilerek uyandı. "Kim var orada?" diye fısıldadı, karanlık odayı görmeye çalışırken kalbi göğüs kemiğine çarpıyordu.

"yok, Serenity. Sadece ben varım."

Morgan' ranzasının hemen yanında durduğunu fark ettiğinde sakinleşti, zayıf vücudu pencerelerden içeri sızan zayıf ay ışığıyla silüet haline gelmişti. Yüzü gölgelerle maskelenmişti ama bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi üzerinde hissedebiliyordu. Sanki yüz hatlarında bir şey arıyor gibiydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, onu gecenin bir yarısı yatağına getiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

"Hayır, sadece sana bir şey göstermek istedim."

Sesinde gizemli bir hava vardı ve eğer yanılmıyorsa, aynı zamanda eğlenceli bir nota da vardı. Ondan daha önce hiç duymadığı bir şakacılık.

Hâlâ ağabeyinin kıyafetlerini giymiş olduğuna şükrederek yataktan çıktı. Morgan küçük bir lamba yaktı ve görebilmesi için başının üzerine tuttu.

"Sana kapıyı kilitlemeni söylediğimi sanıyordum," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Gerçekten unutmuşum."

Beklediği kızgınlık yerine gülümsedi. "İlk defa beni dinlemediğine sevindim."

Sonra onun elini tuttu. Adamın nasırlı elinin kızın elinin etrafına yaptığı nazik baskıyla midesine garip bir sıcaklık yayıldı.

Duyabildiği tek ses dalgaların hafifçe vuruşu ve kendi kalbinin gümbürtüsüydü.

Morgan onu üst tarafa götürdü. Lambayı söndürdü ve gökyüzünü işaret etti. Elinin çizgisini takip eden Serenity'nin nefesi kesildi. Başının üzerinde binlerce yıldız parıltıyordu. Ama bundan daha şaşırtıcı olanı gökyüzündeki kıvılcım . Sanki yüzlerce yıldız aynı anda düşüyormuş gibiydi. Daha önce hiç Hayatında hiç bu kadar mucizevi bir şey görmemişti. "Bu inanılmaz," dedi nefes nefese.

"Hoşuna düşündüm." "Neymiş o?"

"Eski denizciler buna yıldız dansı der. Pek sık olmaz ama olduğunda..."

"Oh, teşekkür ," dedi. "Beni uyandırdığınıza sevindim." Gülümsemesi genişledi.

Serenity gözlerini dikip parıldayan ve kayan yıldızlara baktı. Nefes kesiciydiler.

Morgan onu kolundan tutup güverteye bir battaniye ve küçük bir gece yarısı pikniği yerleştirdiği yere götürdü. Serenity gördüğü manzara karşısında güldü. "Bütün bunlar da ne?" diye sordu kuşkuyla.

Omuz silkti. "Sessiz bir akşamın tadını yalnız çıkaramayacağımızı kim söyledi?"

"Kasabanın dedikoducusu Bayan O'Grady burada olsaydı. Yüzbaşı Crook, ama görünüşe göre aklınızda yıldızlardan daha fazlası var."

"Ya yaptığımı itiraf edersem?"

Onun derin sesi karşısında kalbi durdu.

Ona yenik düşmek ne kadar kolay olurdu. Ve ne kadar felaket. Dudağını ısırarak kendine Chatty'yi, sevgiliyle gölde yalnız yakalandıktan sonra insanların ona söylediği ve yaptığı korkunç şeyleri hatırlattı. Kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı ama yine de kasabadaki herkes ona Jezebel gibi davranmıştı.

Yine de Serenity, Morgan'ın kollarında geçireceği bir gecenin bu bedele değeceğini söyleyen kafasındaki dırdırcı sesi tam olarak susturamıyordu.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Ona verebileceği tek cevabı verdi. "O zaman zamanınızı boşa harcadığınızı söylemek zorundayım."

Feneri söndürdü, sonra güverteye bıraktı ve kulağına fısıldamak için yaklaştı. "Öyle miyim, Serenity?"

Sesinin baştan çıkarıcı tonu kadının tüylerini diken diken etti.

Öp beni, Morgan! Lütfen, sadece küçük bir öpücük, sonra odama döneceğim ve kimsenin bize zarar veremeyeceği güvenli bir dünyada seninle tatlı rüyalar göreceğim. Kimsenin benimle alay edemeyeceği bir yerde.

"Sen inanılmaz bir kadınsın." Saç örgüsünü omzundan sıyırdı.

Koş, Serenity. Çok geç olmadan geri dön!

Ama artık çok geçti.

Hareket edemiyordu. Ölümçül bir kurt tarafından kapana kısılmış bir kuzu gibi, onun sesiyle hipnotize olmuş, dokunuşuyla büyülenmişti.

"Meraklı bir kadın." Adam onun arkasında durmak için hareket etti ve uzun, sivri bir parmağını yanağında gezdirirken nefesinin boğazına düştüğünü hissedebiliyordu. "Eminim kadınlarla erkekler arasında ne olduğunu merak etmişsindir. Neden yalnız kalmalarının yasak olduğunu."

"Asla."

Zengin kahkahası kulaklarını doldurdu. "Çok kötü bir yalancısın."

Kolları aniden ona dolandı ve onu sıkıca göğsüne bastırarak çenesini başına yasladı. Onun dokunuşuyla içinden zevk şeritleri geçti ve zamanın bu tek anında kendini kaybetmek istedi.

Bir elini yukarı kaldırdı ve hafifçe yanağını okşadı. Hayatında hiçbir şey bu kadar harika hissettirmemişti.

Keşke bu sonsuza dek sürebilseydi.

Ama hissettikleri sadece gecenin büyüsydü. Dans eden yıldızların görüntüsü, dalgaların nazıkçe dalgalanması, rüzgârın eliyle aynı anda vücudunu okşayan müziği. Bu gerçek değildi. Bu bir illüzyondur. Başlangıçta onun hakkında sahip olduğu yanılsamayla aynı türden bir yanılsama.

Deniz Kurdu onun asil prensi değildi. Kara bir geçmiş olan bir adamdı. Yakalanırsa Morgan'ın hayatına mal olacak bir geçmiş.

Evet, kalbini korumak için kullanacağı argüman buydu. Onu uzaklaştırmak için kullanacağı argüman. "Siz sahtekâr bir korsansınız Kaptan Drake. Kendimi zevk için öldüren bir adama asla teslim edemem."

"Peki ya size hiç zevk için öldürmediğimi söylersem?"

Serenity gözlerini kapadı ve onun sözlerinden zevk alan yanını bastırmaya çalıştı. İçindeki o parçayı dinlememeliydi.

Onu uzaklaştırması gerekiyordu. İnkârını kabul ettirmek için.

Ama korkunç olan şey, kendine yalan söyleyememesiydi.

"Sana inanabilir miyim bilmiyorum."

Ama o istedi. Çaresizce. Prensini bir haydut olduğunu öğrenmek çok acı vericiydi.

Yüzünü kendisine doğru eğdi ve parmaklarını boynunda gezdirdi. Omzunun üzerinden ona baktı ve gözlerindeki yoğunluk ve ihtiyaç nefesini kesti. Daha önce hiçbir erkek ona böylesine ham, dizginlenemez bir özlemle bakmamıştı. Onunla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

Kendine has korkunç bir ihtiyaçla, vücudu onun hünerli ellerinin altında hayata sığırdı.

"Hiç sonradan pişman olduğun yanlış bir şey yapmadın mı?" diye sordu, sesi kalın ve derindi. "Başkalarının korkunç düşünmesine neden olan bir şey

senin hakkında ne düşünüyor?"

"Evet," diye fısıldadı, sesi soluğu kesilmişti. "Bir korsanla kaçtım."

Derin kahkahası kulaklarını doldurdu, gülümsemesi yüzünün sert kenarlarını yumuşatırken kanını hızlandırdı. "Ve bu başına gelen en kötü şey mi?"

"Hayır," dedi boğazı düğümlenerek. Başına gelen en kötü şey, şu anda asla sahip olamayacağını bildiği bir adam tarafından tutulmaktı. Onun için hissetmemesi gerektiğini bildiği şeyleri hissetmek.

Morgan onun nabzının parmak uçlarında attığını hissetti. Kadının korkusu ona ulaşmıştı ama bundan da öte açlığını hissetmişti. En çok istediği şeyi ondan almamak için savaşırken vücudunda zonklayan aynı açlığı.

Baştan çıkarılmaya ihtiyacı vardı. Yavaş hareket etmeliydi. Bu gece için ona sarıl. Onu öpmeliydi. Her seferinde bir adım atarak onu vücudunun zevkleriyle tanıştıracaktı.

Yavaşça.

Sen bencil bir piçsin, Drake. Bu çok yanlış. Ona kırık bir kalpten başka verebileceğin bir şey yok.

Ne kadar yanlış olsa da kendini durduramıyordu. Belki uzun zamandır denizde kadınsız kaldığı içindi, belki de onun eşsiz cazibesiydi. Sebebini bilmiyordu, sadece ona sahip olması gerektiğini biliyordu.

Başını eğdi ve boynunun yumuşak etine nazikçe sokulurken, saçlarının tutamları yanağını, dudaklarını okşadı.

Serenity zevkle inledi ve elini onun saçlarının yumuşak buklelerine gömdü. Hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Tüm vücudu yanıyor ve ağrıyordu. Göğüsleri şişti ve meme uçları gerildi.

Dudakları boğazının etine karşı çok sıcaktı, inanılmaz hissettiriyordu. Dili kulağının kıvrımını okşadı ve bacakları jöleye döndü. Adamın kolları onu sımsıkı sardı ve kadın, kendisini ayakta tutan tek şeyin kolları olduğunu anladı.

"Ah, Serenity," diye kulağına nefes verdi. Bu yarı bir lanet, yarı bir okşamaydı.

Eli gömleğinin içine kayd ve ağrıyan göğsünü kavradı. Yarı zevk yarı işkence olan bu samimi temas karşısında nefesi boğazında düğümlendi. Nefes alış veriş hızlandı, dudaklarını ısırdı ve ağrıyan bir ihtiyaç vücudunu sararak bacaklarının arasında birikti.

Sonra elini göğsünden çekti ve tam güvende olduğunu düşündüğü anda onu bacaklarının arasından kavradı. Adamın eli vücuduna en inanılmaz şeyleri yaparken kadın zevkle inledi.

Ona *durmasını söyle!* Zihni *bunu* istedi. Ama durmasını istemedi.

Adam haklıydı, kız kendi iyiliği için fazla meraklıydı. Ve bu durdurulamayacak kadar harika hissettiriyordu.

Sonra onun önüne geçti, dudakları onun dudaklarına yapıştı. Serenity onun tüm özünü tatmak için ağzını açtı. Ellerini onun saçlarına gömdü.

Elini pantolonunun içine kaydırды ve vücudunun en mahrem yerine dokundu. Bacakları çöktü ve sadece sırtına dolanan kolu düşmesini engelledi.

Morgan onun dudaklarından geri çekildi ve dişlerini sıktı. Tüm vücudu yanıyor, bu yüzden delireceğinden korkuyordu. Tek düşünebildiği, elinin oynadığı yere kendini gömmektir. Ama yapamayacağını biliyordu. Henüz değil.

Onu daha önce hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu ve onu kendisi için olduğu kadar ateşli ve hazır hale getirmenin en iyi yolu, ona vücudunun nasıl bir zevk barındırdığını göstermek olacaktır. Kendisinin ona aç olduğu kadar onun da kendisine aç olmasına izin vermek.

Dudaklarına döndü ve bu gece yaşayacağını bildiği tek zevki içerken, parmaklarının yumuşak kıvrımlarına vuruşlarını hızlandırdı.

Serenity vücuduna neler olduğunu bilmiyordu. Tek odaklanabildiği onun dokunuşunun ritmiydi. Parmaklarıyla onu tahrik ederken vücudunun yanan sıcaklığı. Yavaşça vücudunu okşayıp yoklarken, parmakları daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde içine girip çıkıyordu.

Zevki arttıkça ve bu zevkten öleceğinden emin olana kadar arttıkça, acı verici bir ihtiyaç içinde saçlarını kavradı.

Ve daha fazla dayanamayacağı anda vücudu patladı. İçinden binlerce zevk dalgası geçti ve kendinden geçerek haykırdı.

Ve hâlâ parmakları enfes saldırılarına devam ediyordu.

"," yalvardı, tüm vücudu kasılıyor ve titriyordu.

Elini çekti ve ona doğru eğilerek sırtını geminin küpeştesine yasladı. Ancak o zaman adamın ter içinde olduğunu ve vücudunun en az onunki kadar titrediğini fark etti.

"Bu sana gösterebileceklerimin sadece küçük bir kısmı," diye kulağına kısık sesle fısıldadı.

Ve sonra onu terk etti.

"Morgan?" diye seslendi usulca, vücudu hâlâ nabız gibi atıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Uzun, soğuk bir banyo yapmak, sonra da sarhoş olmak."

Morgan bir kadeh rom daha içti. Midesi yanıyordu, ama bel kadar değil. Bu gidişle acıdan öleceğinden emindi.

Ona sahip olabilirdim!

Kız onun olmuştu. Onu serbest bırakmış ve kendine cehennemi yaşatmıştı.

Bunu hak ediyorsun.

Öyleydi, bunu biliyordu. Sahip olduğu şeyi ondan almaya hakkı yoktu. Bu geceden sonra asla eskisi gibi olamayacaktı. Artık arzusun ödülleri biliyordu, vücudunun hangi zevklere ulaşabileceğini biliyordu.

Kendi kendine homurdandı. Onu asla aramamalıydı. Ona asla dokunduğu gibi dokunmamalıydı.

Dürüst olmak gerekirse, ona dokunmak istememişti. Niyeti yeterince onurluydu.

Pek onurlu sayılmazdı. Onu öpmeye niyetlenmişti. Tutmak için Onu.

et Drake, onu baştan çıkarmaya niyetliydin! Sen kim olduğunu sanıyorsun Yalan mı? Gerçeği biliyorsun.

Lanet okudu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Kaptan?"

Morgan Barney'nin sesiyle gerildi. Doğruldu ve Barney'nin mutfak girişinde durduğu yere baktı. "Ne oldu Bay Pitkern?"

"Bay Pitkern, değil mi?" dedi levazım subayı odaya girerken, sesinde biraz mizah vardı. "Sadece ikimiz varken bu kadar resmi olduğunuza göre çok acı çekiyor olmalısınız."

"İki mi? Yani Pesty olmadan mı dışarı çıkıyorsun?"

Barney de masada ona katıldı. "Şey, biraz rom içmeyi düşünüyordum ve ben içtiğimde pek hoşlanmıyor."

"O zaman gerçek bir kadın."

Barney kupasını masaya bıraktı ve kendine bol miktarda içki doldurdu. "Bazı açılardan benim tatlı Bertha'mdan daha dırdırcı."

Morgan, Barney'nin karısından söz edilince kaşlarını çatı. Yaşlı adam ondan nadiren söz ederdi. "Seni ayağa kaldıran bu mu?"

Barney yorgun bir iç çekti, bardağı masadan kaldırdı ve doyurucu bir yudum aldı.

"Bugün onun doğum günü," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Hâlâ burada olsaydı hediye olarak ne isterdi diye düşünmeye çalışıyordum." Barney onun karşısına oturdu ve hüzünle gülümsedi. "Zambakları çok severdi. Onlarla dolu bir bahçemiz vardı. Evliliğimizin ilk ayını onun bahçesine o zambakları dikerek geçirdiğimizi düşünüyordum. Yılın çok erken olduğunu düşünmüştüm ama beni yanılttı." Hüzünlü bir kahkaha daha attı. "Komik, beni sık sık haksız çıkardı. Haklı olduğum zamanlarda bile!"

Morgan gülümsedi, Serenity'yi ve onun da kendisine aynı şeyi yapma becerisini düşündü. "Karada yaşamayı hiç özlüyor musun?"

Barney boğazını temizledi ve başını salladı. "Asla. Özlediğim Bertha."

Bir süre sessizce oturdular, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Her biri sahip olamayacakları bir şeyin özlemini çekiyordu. İstemenin faydasız olduğu bir şey için acı çekiyorlardı.

Barney kendine rom dolu bir kupa daha doldurdu. Sonunda sessizliği bozdu. "Nerede yaşarsan yaşa, aşkın seni mutlu edebilmesi ne tuhaf. Bertha'ya sahip olduğumda teneke bir kulübe ve yiyecek pislikten başka bir şeyim olmayabilirdi ve hayatım bir sarayda yaşıyormuşum kadar güzel olurdu."

Morgan onun sözlerini düşündü.

Nedense bu görüntüler ona annesini hatırlatıyordu. Onu çoğu zaman zar zor hatırlayabiliyordu ama onunla ilgili en net hatırladığı şey babasıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafiydi. Annesi piyanoda babasının en sevdiği şarkıyı çalarken birlikte gülüyorlardı. Babası onun hemen arkasında durmuş, elini sevgiyle omzuna koymuştu. O gün o kadar mutlu görünüyorlardı ki, Morgan odada olduğunu fark edene kadar onlara bakmıştı.

Bu asla unutamayacağı bir görüntüydü.

Babasının onun ölümünden duyduğu korkunç üzüntüyü de unutamıyordu. Kimsenin onu duyamayacağını düşündüğü zamanlarda babasının odasında tek başına ağladığını duyduğu yılları. Babasının köstekli saatinin içinde sakladığı siyah saç tutamını.

Şu anda bile babasının ona, servetini ve unvanlarını kaybetmenin, değerli Beatrice'ini kaybetmenin yanında hiçbir şey olduğunu söylediğini duyabiliyordu. Para

yeniden kazanılabilirdi ama insanların yeri doldurulamazdı.

Morgan böyle bir sevgiyi asla tadamayacağını anlayınca iç çekti. Hayatını tek başına, onu teselli edecek kimse olmadan yaşayacaktı. Kimse ona ne olduğunu umursamayacaktı.

Ve o anda, kendisi hakkında şaşırtıcı bir keşifte bulundu - kalbinin uzun zaman önce kapattığı bir parçasının derinliklerinde, bir kişi için yaşamak ve ölmek istemenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

Bir kadının onu sevdiğini fısıldadığını, başka bir erkeği asla istemeyeceğini fısıldadığını duymak nasıl bir şey olurdu?

Bunun için acı çekiyordu.

Ve en derin utancına rağmen, bunu Serenity'den duymak istediğini fark etti.

"Bu da ne?"

"Morgan mı?" Barney kaşlarını kaldırarak sordu. "Sorun ne? Yaratıcınla karşılaşmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Önemli bir şey değil. Sadece kötü bir şey geldi." Korkunç bir düşünce, gerçekten.

Neden, onu boğmak istemedi onunkı aynı odada bulunmaya zar zor dayanabiliyordu.

İki insanın olabileceği kadar birbirlerine uygun değillerdi. Adam gerçekçiydi, kadınsa romantik bir hayalperest. O, kadınların yerlerine dikkat etmeleri gerektiğine inanıyordu, kadın ise istedikleri her yerde yerlerini almaları gerektiğini düşünüyordu.

Çocuklarına ne öğreteceğini bir düşünün! İsyan. Katıksız isyan. Etrafta denizci olmak isteyen ve holiganlar gibi pantolon giyen kızları olurdu.

Elbette, Serenity pantolon içinde çok iyi görünüyordu, diye hatırlattı zihni ona. Pantolon içinde daha da iyi hissediyordu.

Bu düşünce kasıklarına yeni bir acı verdi ve başını ellerine doğru eğip boğazından kısık bir sesle hırladı.

Barney hırıltılı bir kahkaha attı. "Pantolonun alev alev yanıyor, değil mi evlat?"

Şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Alevli ne?"

"Britches." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "O küçük kız gitti ve seni bir gergedan sürüsü kadar azdırdı."

"Saçmalama," diye tersledi, gerçeğin yüksek sesle söylendiğini duymak istemiyordu. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Barney ona bilmiş bir sırıtışla baktı. "Eminim öyledir. Nane şekeri çubuğuna bakan bir bebek gibi ona nasıl baktığını gördüm. Bakışların nasıl da

Yanınızdayken ona ne kadar yakın durduğunuzu. Yaşlı olabilirim ama kör değilim."

Neden inkar etme zahmetine girdi?

Yine de bunu o kadar uzun zamandır yapıyordu ki, kendini durdurmaya bir türlü ikna edemiyordu. "Çok uzun zamandır kadınsızım," dedi, yarı Barney'yi yarı kendini ikna etmek için. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Şu anda etekli bir şeyin peşinden koşmak için can atıyorum."

Gözlerindeki ifadeden Barney'nin tek kelimesine bile inanmadığını anlayabiliyordu.

Barney yüksek sesle, "Şey, Kaptan, meseleyi her zaman kendi ellerinizle halledebilirsiniz," dedi. Pantolonuna yan gözle bir bakış attı. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Morgan boğazını temizledi. Bu düşünce aklına birden fazla kez gelmişti ama bunun onu tatmin etmeyeceğini biliyordu. Hem de hiç. "Meseleyi kendi eline almasını tercih ederim."

Barney'nin kahkahası kulaklarında çınladı. "O zaman Santa Maria'ya gidiyor olmamız iyi bir şey. Eminim acını dindirecek istekli bir kadın bulabilirsin."

Bunu söyledikten sonra Barney kalktı ve gitti.

Morgan sessizce oturup Barney'nin sözlerini düşündü. Santa Maria'da bir sürü çekici kadın vardı. Bazılarını yakından tanıyordu. Ama onları düşünürken, altında kıvrandıklarını hayal ederken bile hiçbir şey hissetmiyordu.

Ta ki Serenity'yi düşünene kadar.

Anında yandı.

Bu, hayatının en uzun yolculuğu olmaya başlamıştı!

Serenity açık pencerelerin önünde durmuş, geminin arkasındaki karanlık denizin girdabını izliyordu. Ay ışığı dalgalardan yansıyarak onlara gizemli bir güzellik havası veriyordu. Yine de onlara gerçekten odaklanamıyordu. Bunun yerine, düşünceleri yaşadıklarının esiri olmuştu.

Morgan'ın ona ne yaptığını bilmiyordu, bir tür büyüydü. Bundan emindi.

Genç hanımların erkeklerle yalnız kalmasının yasak olmasına şaşmamalı. Aman Tanrım, böyle bir zevkin bulunabileceği kimin aklına gelirdi?

Suçlu ve utanmış bir halde, Morgan'la birlikte tepeye hiç çıkmamış olmayı diledi.

şimdi onun hakkında ne düşünecekti? Elbette hiçbir namuslu kadın onun böyle bir özgürlüğe sahip olmasına izin vermezdi.

Yine de onun dokunuşunun anısıyla vücudu karıncalandı ve yanaklarında bir sıcaklık hissetti.

Ne yapacaktı ki? Ondan kaçacaktı!

Evet, yapabileceği tek şey buydu. Kendini bu kulübeye kilitlemek ve bir daha asla onun yanına gitmediğinden emin olmak. Böylece en azından onunla yüzleşmek zorunda kalmayacak ve vahşi terk edilmişliğini, utanmaz mırıltılarını hatırlamasını sağlamayacaktı.

Hiçbir koşulda kapıyı amayacaktı. Gemi alev alıp batsa bile!

Morgan Serenity'yi tekrar görmek için elinden geleni yaparken günler yavaş geçti, ancak kulübesine her yaklaştığında katı bir dirençle karşılaştı.

Ve kilitli bir kapı.

Kilitli kapıdan öfkeyle nefret etmeye başlamıştı.

Onu görememek yeterince kötü değilse, adamlarından temiz kıyafetler ödünç almak zorunda kalmıştı, çünkü bunun için yeterince uzun süre girmesine bile izin vermeyi reddetmişti.

Sadece Kit ve Court'un onu görmesine izin verildi.

"Court!" diye seslendi, elinde bir tepsi yemekle güvertede ilerleyen çocuğu gördü.

ocuk durdu ve yüzünü ona döndü. "Evet, Kaptan?"

"Bunu Bayan James'e mi götürüyorsun?"

"Emredersiniz, efendim."

"O zaman lütfen bu notu almasını sağlayın." Morgan cebinden mühürlü bir mektup çıkardı ve ona uzattı.

Her neyse, denemeye değerdi. Tanrı biliyordu ya, Jake için birden fazla kez işe yaramıştı.

Ayrıca, sonsuza kadar kilitli kalamazdı.

Orada ne ki? Daha fazla perde mi yapıyordu? Bu düşünce onu ürpertti.

Serenity kapının ürkekçe çalındığını fark etti. "Siz misiniz, Court?" diye seslendi zaten bildiği şeyi doğrulamak için.

"Evet, anne."

Kapıyı açtı ve Court'un ıslıl ıslıl gülümsemesiyle karşılaştı. Son birkaç gündür onun hakkında çok şey öğrenmişti; babasının da tıpkı kendisi gibi gürültücü ama yarı hoşgörülü biri olduğu gerçeği de buna dahildi.

Cookie, Morgan'ın tasvir ettiği gibi bir canavar değildi. Herkes gün ışığını görürken o bütün gün güvertenin altında sıkışıp kalmaktan bıkmış iyi bir adamdı. Onu diğerlerine karşı huysuz olmaya iten şey kıskançlığıydı. Bu ve yalnız kalmayı seven utangaç bir adam olduğu gerçeği.

Ama Court değil. İnsanları ve konuşmayı en az Serenity kadar severdi. Onun ziyaretlerini dört gözle beklerdi.

"Nasılsın?" diye sordu Court kulübeye girip tabağını masaya koyarken. "Yanığın hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

"Gayet iyi anne, sorduğun için teşekkürler. Soğan suyu hakkındaki fikrin işe yaradı. Kabarcık neredeyse yok oldu." Yanlışlıkla sıcak bir tavaya dokunduğu yeri göstermek için elini uzattı.

Serenity onun elini kendi elinin içine aldı ve sadece kırmızı bir yerin birkaç gün önce kötü bir yanık olduğunu işaret ettiği noktayı takip etti. "Dr. Williams'ın haklı çıkmasına çok sevindim. Köşesinde o kadar tuhaf şeyler söylemişti ki, doğru mu yanlış mı olduklarından hiç emin olamamıştım. Sanırım artık biliyoruz."

Court gülümsedi. "Babam, sonuçları görene kadar önerdiğiniz şeyin aptalca olduğunu söyledi. Diş ağrısı için herhangi bir tedaviniz olup olmadığını bilmek istiyor. Emin olmak için zor zamanlar geçiriyor. Kaptana bile bağırdı."

Gözleri büyüdü. Cookie'nin asla yüzleşmediği tek kişi buydu. "Yapmadı!"

"Evet, anne, öyle. Kaptanın kellesini alacağını düşündüm, öyle yaptım."

Bu görüntüye gülümsedi. Morgan'ın gururunun kırıldığını görmek için neredeyse orada olmayı diliyordu. Ama bu arayıştan vazgeçmişti. En azından birinin onun yerini aldığını bilmek güzeldi.

"Babanızın gemide küçük bir burneti yoktur, değil mi?"

Court'un kaşları çatıldı. "Ben de hiç duymadım, yani duymadığımız gibi."

"Peki ya papatya?" diye sordu tabağın kapağını kaldırıp yemeğini masaya koyarken. "Ondan hiç var mı?"

"Barney her zaman çayına ve cinine katar. Eminim biraz paylaşma havasında olabilir."

"Oh güzel." Serenity tabağı ve kapağı ona geri uzattı. "Tek yapman gereken çiçeklerden bir yağ yapmak ve dışın üzerine yaklaşık üç damla damlatmak. Bu onu dışıya gidene kadar idare eder."

"Sen bir azizesin, anne. Kutsanmış bir aziz."

Uzandı ve adamın gözlerinin önündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Ben öyle biri değilim."

Ona bakarken gülümsemesi parlaklığını biraz yitirdi. "Bana kendi annemi hatırlatıyorsun. Babam da öyle düşünüyor. Onun da senin gibi gerçek bir hanımefendi olduğunu söylerdi, bizi arazide karşılayıp iyilikleri karşılığında para isteyen tiplerden değil. Nazik tavırları vardı."

Adamın gözlerinde yanan hüznün karşısında boğazı düğümlendi. "Onu çok özölüyor olmalısın."

"Evet," diye cevap verdi, sesi kalındı.

"Ben de annemi özölüyorum. Ben daha küçük bir kızken öldü ama bazı günler sanki daha dünmüş gibi geliyor."

Court burnunu çekti. "Sanırım ikimiz de gözyaşları içinde kalmadan gitsem iyi olacak."

Kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. "Neredeyse unutuyordum anne. Kaptan bu notu senin için gönderdi."

Cebinden bir parça mühürlü parşömen çıkardı ve Onu.

"Papatya çiçeğı yağı. Babama söyleyeceğim," dedi dönmeden önce ve kapıyı açıyor.

Adam kulübeden çıkarken Serenity onun son sözlerini zar zor duydu. Onun yerine dikkatini Morgan'ın hızlı ve temiz yazılarına verdi. Bir korsanın okuryazar olması onu şaşırtmıştı. Özellikle de denize bu kadar genç satılan birinin.

Mührü kırdı.

Kışın ortasında bir ot gibi hissediyorum. Gülümsemenin güneş ışığı günlerimin baharını geri getirecek. Dört gün içinde varacağız. I

Umarım varlığınızla beni tekrar onurlandırabilirsiniz.

*Sevgil
er,
Morgan*

Parmağının ucuyla akan harflerin izini sürdü ve bir gülümsemeyi bastıramadı. Hem de şiirsel bir korsan. Kimin aklına gelirdi ki?

Ondan uzak dur! diye uyardı zihni.

Dinlemesi gerektiğini biliyordu. Yine de, akan senaryoyu gördü ve damarlarında yoğun bir heyecanın dolaştığını hissetti.

Bu kadar küçük bir notta onu nefessiz bırakan şey neydi?

Notu buruşturdu ve açık pencereden dışarı atmaya yeltendi. Kolunu geri çekerek denizi izledi ve duraksadı.

Kışın ortasında bir ot gibi hissediyorum. Gülümsemenin güneş ışığı günlerimin baharını geri getirecek.

Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey yazmamıştı. Asla. Çoğu kadının almak için ömür boyu beklediği türden bir nottu bu.

Nasıl atabilir ki?

Ve kendini durduramadan elini açtı ve kırıksıklıkları düzeltmek için elinden geleni yaptı.

Sonuçta, onda kalmasının ona ne zararı olabilir ki?

Bölüm 12

Morgan notu için bir tür beklerken iki gün geçti.

Kimse gelmedi.

Onu çok fazla zorlamıştı. Şüphesiz tüm bu olay onu utandırmış ve utandırmıştı. Ona asla dokunmamalıydı, bunu biliyordu. Keşke özür dileyebilseydi. Bir tür telafi yapabilseydi.

Hayal kırıklığı içinde içini çekerek, akşam yemeğine kadar bir şeyler atıştırmak için mutfığa yöneldi. Belki Cookie'yle iyi bir karşılaşma onu Serenity'ye karşı duyduğu suçluluk duygusundan uzaklaştırabilirdi.

Kadırgaya yaklaşırken önce Divan'ın konuşmasını, ardından da Kurabiye'nin gürültüsünü duydu. İlk başta kelimeleri seçemedi ama yaklaştıkça tuhaf bir şey oldu. İnanca meydan okuyan bir şey.

"Şimdi bana şu biberiyeyi bir daha anlat."

Morgan kaşlarını çatarak kapının hemen dışında durdu ve hareketsiz kaldı. Bu Cookie'nin sesi miydi?

Elbette, . Sesi neredeyse dostça geliyordu.

"Doktor, şaraba bir dal eklerseniz sindirime yardımcı olacağını ve baş ağrısını iyileştireceğini söyledi." Serenity'nin sesi kulaklarına bir senfoni gibi geliyordu ve kanına sıcak bir akış getirdi. "Benim bulduğum şey, kaynar suda demlendiğinde başınıza en iyi şekilde yardımcı olduğu."

Cookie homurdandı. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Mahkeme mi?" Serenity sesinde şefkatli bir tonla sordu. "Lütfen bana süt getirir misiniz?"

"Evet, anne."

Morgan onları gözetleyebilmek için gölgelerde kalarak ilerledi.

Serenity ocağın önünde durmuş, büyük demir bir çaydanlığın içinde bir şeyler karıştırırken, Cookie masanın üzerine eğilmiş hamur açıyordu. Pembe beyaz çizgili bir elbise giymişti, saçları başının etrafında düzgünce toplanmıştı. Kaşığı tencerenin kenarına vururken ve ellerini eteğine tutturulmuş beyaz önlüğe silerken sessiz bir zarafeti vardı.

Zengin, tatlı bir aroma havayı doldurdu ve midesinin guruldamasına neden oldu.

Court ona sütü uzattı. "Patatesleri şimdi ister misiniz?" "Evet, lütfen."

Gülümsemesi Morgan'ın göğsünde bir zevk dalgası yarattı ama yine de ne yapacağını bilemeyecek kadar şaşkındı. Cookie daha önce hiç mutfağında Court'tan başka birine tahammül etmemişti. Mutfakta *yemek pişirmesine* gerçekten yardım edecek birini ise hiç.

"Şimdi, Bay Rodale," dedi Serenity ve Morgan'ın bunun Cookie'nin gerçek adı olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Patatesleri ve sütü tencereye ekledi, kaynayan suyun bir kısmı dışarı sıçrayınca hafifçe geri çekildi. "Bana hikayeni anlatmayı hiç bitirmedin."

Cookie hamurdan bisküviler kesip bir tepsiye yerleştirirken kıkırdadı. "Doğru ya, nerede kalmıştım?"

Serenity tenceresini karıştırmaya devam ederken, "Tavernada genç bir korsan vardı," diye onun yerine cevap verdi.

"Evet," dedi Cookie gülerek, hamuru tekrar toparlayıp yoğurmaya ve unlamaya başlarken. "Yirmi yaşlarında genç bir delikanlı tam oturmuş birasını içiyordu ki, bu yaşlı korsan tahta bacağı, sağ elinde bir kanca ve tek gözünde bir bantla topallayarak çıkageldi."

Oklavayı eline alıp unla kapladıktan sonra hamuru unlanmış masanın üzerinde bir kez daha açarken durakladı. "Bu genç adam, genç bir adamın yapacağı gibi onu baştan aşağı süzer ve gördüklerinden etkilenir. "Bacağını nasıl kaybettin ihtiyar?" diye sorar çocuk. Yaşlı korsan onun küstahlığına homurdanır. "Mürettebatımla Portekiz'in en büyük limanına saldırdığımız gün bu bacağımı kaybettim. Yelken açtık ve şeytanın kendisi gibi savaştık ve biz savaşırken amiral gemisinin kaptanı gemime atladı ve onunla da savaştım. Ama biz dövüşürken ayağım bir halata dolandı ve kurtulmaya çalışırken kılıcını savurdu ve bacağımı dizimden kopardı. Ben de küpeşteden bir kalas kaptım, kanlı bacağıma saptırdım ve bu şekilde takma bacağıma kavuştum."

"Ne kadar korkunç!" Serenity soluk soluğa masadaki yedek hamurları topladı. Küçük parçalar kopardı ve tencereye ekledi. "Zavallı adam."

"Ama bekleyin," dedi Court, yüzü coşkuyla parlayarak. "Babam işin iyi kısmına geliyor."

"İşine bak evlat," diye tersledi Cookie her zamanki hiddetiyle. "Şimdi, nerede kalmıştım?"

Serenity hamuru tencereye karıştırırken, "Korsan tahta bacağını açıklamıştı," dedi.

"Oh, evet. Şimdi, genç korsan emin olmak için dehşete kapıldı ve sonra sordu, 'Peki ya kanca?' 'Arrrrr,' dedi yaşlı korsan, 'kanca St. Augustine'deki kalede toplarımızı ateşlerken geldi. Tam bir gülle doldurmuş ve fitili ateşlemiştim ki bir patlama gemimi sarstı ve top gövdemize doğru savruldu. Hiç düşünmeden uzandım ve topu kendime çektim; gemiyi kurtardım ama top patladı ve elimi de beraberinde götürdü. Ben de güverteden bir kanca aldım ve onu kanlı kütüğüme sapladım, işte kancam böyle oldu."

Serenity gözle görülür bir şekilde irkildi ve korkunç bir yüz ifadesi takındı. Morgan gülmek için dudağını ısırdı. Çok sevimli bir görüntüsü vardı. Morgan'ın ağzını, karıştırdığı tencereden gelen lezzetli kokulardan bile daha fazla sulandıran bir görüntü.

Court bir süpürge aldı ve ocağın ve masanın etrafındaki zemini süpürmeye başladı.

Cookie devam etti, "'İnanılmaz!' dedi genç adam. 'Peki yamayı nasıl aldınız?' 'Bu hepsinden daha korkunçtu, evlat,' dedi korsan. 'Savaştan sonraydı, aynı günün ilerleyen saatlerinde, limanı yağmalarken. Cesur bir kadını yakalamıştım, omzumda bir torba altın vardı ve gemime dönüyordum ki tepemde garip bir ses duydum. Kafamı kaldırdım ve kocaman bir martının uçtuğunu gördüm."

"Bir martı mı?" Serenity sordu.

"Evet," dedi Cookie nadir görülen bir gülümsemeyle. "Yaşlı korsan ona baktı ve tam gözüne isabet etti."

Kaşlarını çattı. "Kapattı mı?"

"Şey, Bayan James, kendi kendini boşalttı, ne demek istediğimi anlıyorsunuz." Morgan, kızın yüzünün kızarmasından anladığını anlamıştı.

"Genç delikanlı yaşlı korsana baktı ve 'Ama bu yamayı açıklamıyor' dedi. 'Evet, dostum,' demiş. 'Bu benim kancayla ilk günümdü."

Morgan kahkahasını bastırmak için dudağını ısırdı. Ancak Serenity kulaklarını müzikle dolduran keyifli, içten bir kahkaha attı.

"Bu çok korkunç!" diye sahte bir ürpertiyle soludu. "Nereden duydun böyle bir şeyi?"

Cookie masayı silmeye başladı. "Yemek yerken pek çok şaka duyarsınız." Alnına bir kaş çatma yerleşti ve

Belli ki bu konu onu bir şekilde rahatsız etmişti.

Serenity, Cookie'nin omzuna bir el koydu ve bunun saçmalığına rağmen Morgan'ın içine bir kıskançlık saplandı. Bir erkeği teselli etmemesi gerekiyordu.

Bir düşünsenize, neden buraya onun emirlerine karşı gelerek gelmiş!

"Kaptana nasıl hissettiğinizi söylemelisiniz Bay Rodale," dedi sessizce. "Ona daha fazla yardım almak istediğinizi söyleyin, böylece gün boyunca üst tarafa çıkabilirsiniz."

Cookie alay etti. "Ne yani, o huysuz sersemberi bensiz mutfağında serbest mi bırakayım? Neler yapabileceklerini düşündükçe ürperiyorum. Şansıma, biber yerine barut kullanırlar ve o zaman hepimizin başı belaya girer."

Gülümseyerek gözlerini devirdi ve tenceresini kontrol etmek için geri döndü.

Court süpürme işlemini durdurdu, yüzü gülümsemeyle parlıyordu. "Bir şakam var, Bayan James!"

Serenity kaşığı tencereye iki kez vurdu ve kapağı kapattı. "Pekâlâ, Bay Court, sizinkini dinleyelim." Cookie'nin bisküvileri fırının içine yerleştirmesine izin vermek için kenara çekildi.

Court süpürme işine geri döndü. "Bir zamanlar gemisi korsanlar tarafından ele geçirilme tehlikesiyle karşı karşıya olan cesur bir kaptan varmış. Bunun üzerine iyi kalpli kaptan kamarotuna bakmış ve 'Bana kırmızı gömleğimi getir!' diye bağırması. Kamarot hemen kamarasına koşmuş ve kaptanın kırmızı gömleğini getirmiş, kaptan da hemen giymiş. Savaş bütün gün devam etmiş ama sonunda galip gelmişler ve korsanlar cezalandırılmış."

Devam etmeden önce süpürgeyi kolunun kıvrımına sıkıştırmak ve burnunu kaşımak için durakladı. "İki gün sonra üç korsan gemisi tespit ettiler ve kaptan yine her zamanki gibi sakın bir şekilde kamarotunu kırmızı gömleğini getirmesi için çağırdı. Savaş yine bütün gün sürmüş ve kaptan yine galip gelmiş. O gecenin ilerleyen saatlerinde mürettebat korsanlarla ilgili savaş hikâyelerini anlatırken levazım subayı kaptana neden savaş sırasında giymek için hep kırmızı gömlek istediğini sormuş. Bunun üzerine kaptan, levazım subayına sadece bir kaptanın yapabileceği o bakışlardan birini atarak, "Savaşta yaralanırsam diye kırmızı gömlek giyiyorum. Böylece kimse yaralandığımı anlamayacak ve sizler de benim için endişelenmeden savaşmaya devam edeceksiniz. Mürettebatı onun bu sözlerinden çok etkilendi." Court süpürmeyi bıraktı ve ona başını salladı. "Yaralı olup da bunu belli etmemek cesurca bir şey."

Serenity başıyla onayladı, yüzü gururlu bir anneninki gibi tatlı ve hoşgörölüydü. "Devam et."

"Şey," dedi Court, "Yaklaşık bir hafta sonra, gözcü kaptana, kendilerine gelen *on* korsan gemisi olduğunu söyledi. Gemideki herkes tir tir titriyordu ve hepsi de yol göstermesi için kaptana bakıyordu. Kaptan her zamanki gibi gururla durdu ve sakince kamarotuna seslendi: 'Oğlum, bana... kahverengi pantolonumu getir.'"

Serenity'nin gözleri büyüdü.

Cookie öfkeyle böğürdü. "Bir bayana böyle bir şaka yapılır mı? Seni bundan daha iyi yetiştirdim, evlat!"

Ve tam Cookie Court'a uzanırken, Serenity onun elini tuttu. "Sorun yok Bay Rodale. Kötü bir niyeti yoktu."

Court çoktan vurulmuş gibi . "Özür dilerim baba. Ben de onu güldürmek istemiştim."

Serenity, Court'a güven verici bir şekilde sarıldı. "Diğer çocuklara anlatmak için güzel bir hikâyeydi ama baban haklı. Karışık ortamlarda böyle şakalar yapmamalısın."

Başını eğdi ve süpürge yere düştü. "Özür dilerim, Bayan James."

Süpürgeyi geri almadan önce onu bir kez daha sıktı ve ellerine geri verdi. "Özür dileyecek bir şey yok. Sadece beni mutlu etmeye çalışıyordunuz ve bu harika bir şey. Öyle değil mi Bay Rodale?"

Cookie'nin gözleri kısıldı. "Benim onun kışını böyle bronzlaştırmam kadar iyi değil."

"Bay Rodale," dedi sesinde bir uyarı notuyla.

Tanıdığı en kötü huylu adamlardan birini azarlarken Court'u teselli edişini izlerken Morgan'a bir şeyler oldu. Korkutucu ve alışılmadık bir şey.

Ona karşı bir şefkat duymaya başladı.

Tıpkı onların yaptığı gibi onu güldürmek için güçlü bir arzu. Ona sınımsız sarılma ve onu izleme arzusu.

Neyi izleyeyim?

Kendi çocuklarını rahatlatmak mı?

Oradaydı, sadece bir fikir kıvılcımı. Aquick, varlığını unuttuğu, içinde derinlere gömülü bir özlemi anımsadı. Ama evet, uzun zaman önce, Teresa'evlenme hatasını yapmadan önce

çocuklar ve bir aile istiyordu. Onun yanında duracak bir eş. Onu kendisi için sevecek ve asla gitmesine izin vermeyecek biri. Ama o gelin hakkındaki hayali, onu kendi odasından dışarı attıran, dik başlı, sinir bozucu bir kadın değildi. Ona meydan okuyan bir kadın.

sahip olduğu her fikir.

Bu tuhaf duygulardan kaçmak, güvenli bir sığınak bulmak ve onları bir daha asla düşünmemek istedi. Ama yapamadı. Korkaklık asla işlemediği bir suçtu ve kuyruğunu kısıtıp kaçmak her parçasına ters düşüyordu.

Özellikle de ondan.

"Bayan James?" dedi, ışığa doğru ilerleyerek.

Başını kaldırdı ve yüzündeki renk soldu. "Kaptan," dedi soğuk bir sesle.

Cookie onunla birlikte yakalandığı için biraz utanmış görünüyordu.

Court hızla odadan çıktı, süpürgesi de arkasından geliyordu.

Morgan çocuğun koşuşturmasını izledi ve sonra Serenity'ye döndü. "Sizinle konuşmak istiyorum, Bayan James."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi tencerenin kapağını kaldırıp içindekileri karıştırırken. "Bay Rodale'ye yardım etmenin tam ortasındayım-"

"Cookie sizi birkaç dakikalığına bağışlamakta sakınca görmeyecektir." Tencerenin kapağını geri kapattı.

Sonra inanılmaz bir şey oldu, Cookie aralarına girdi ve Morgan'a uyarıcı bir bakış yöneltti. "Görünüşe göre hanımefendi sizinle yalnız kalmak istemiyor, Kaptan."

Şaşkına dönen Morgan adama bakakaldı. Yetişkin hayatı boyunca hiç kimse ona karşı gelmemişti, özellikle de kendi mürettebatından biri.

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Morgan sordu, sesi ölümcüldü.

"Evet, Kaptan. Ben kızı koruyorum. Sizinle yalnız kalması uygun değil ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz."

Serenity Morgan'dan akan öfkeyi hissetti. Yeni arkadaşının zarar görmesine izin vermek istemediğinden hızla ilerledi. "Sorun yok, Bay Rodale. I

-Onunla konuşabilirim."

Cookie'nin gözleri Morgan'a dikilmiş, korkunç bir uyarıyla parlıyordu. "Terbiyeli olacağına güvenebilir miyim?"

Morgan kaskatı kesildi ve burun delikleri açıldı.

Bay Rodale, üzerinde ölüm kalım kontrolü olan kaptanından korkmak yerine baktı. "Eğer seni kızdırırsa, genç kız, izin ver

Bana haber verirseniz, akşam yemeği için ona arındırıcı bir karışım sunacağım." Bay Rodale'nin tehdidine gülümsedi.

Ta ki Morgan'la yüzleşene kadar ve sonra gülümsemesi dudaklarında kaybolana kadar. "Önden buyurun, Kaptan."

Morgan onu kulübesine ve sunduğu mahremiyete geri götürürken isteksizliği içini yakıyordu.

Ona karşı nazik ol, diye hatırlattı kendine. Acele etmeyin. Hala utangaç ve mahcup olduğunu unutmayın. Size alışması için ona zaman tanıyın.

Ama asıl yapmak istediği şey, mürettebatını kendisine karşı kıskırttığı için onu boğmaktı.

Bunu nasıl yaptı? Başka hiç kimse adamdan bir "nasılsın" bile alamamışken, o huysuz aşçıya nasıl yaklaşabilmişti?

Yüzleşerek hiçbir yere varamazsınız. Bunu biliyorsun.

Sakin ol, Morgan.

Kamarasının ortasında durmak için hareket ederek ona doğru döndü. Kapıyı kapatmaya başladı ama sonra vazgeçti.

Sakin ol.

"Ne zamandır Cookie'yle birlikte olmak için mutfağa gizlice giriyorsun?" sordu kendini durduramadan.

Kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "Sesinde duyduğum şey kıskançlık mı?"

Onun alayını dikkate almadı. "Mutfağa yalnız gitmemen gerektiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Ayrıca sana güvenebileceğimi açıkça belirtmiştin ve sen bu güveni ihlal ettin. Söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?"

Kadının sesindeki öfke ve sözlerindeki gerçeklik karşısında irkildi. "Sen bana güvenebilirsiniz."

"Ha! Başından beri bana yalan söyledin. Benim iyiliğimi düşünen asil bir beyefendi olduğuına inanmama izin verdin ve bunun yerine yalnız kaldığımız ilk anda ellerini serbest bıraktın."

Onun öfkelenmesini değil, utanmasını beklemişti. Rahatlatmasını beklediği korkulu, narin çiçek yerine, ona tüküren ve tıslayan bir cehennem kedisiydi. Bütün suçu ona yüklüyordu.

Bu sadece onun hatası değildi! Kendini ne sanıyordu ki, bu kadar nefis görünüyor, erkek kıyafetleri giyiyor ve onun nefesini çalıyordu.

En başta onunla güverteye çıkmayı asla kabul etmemeliydi. Daha iyi bilmeliydi.

Evet, bir kadın bir erkeğin onu yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu! Bu onun olduğu kadar kadının da hatasıydı.

Öfkeden deliye dönen adam kadının önünde durmak için hareket etti. "Dokunuşumdan rahatsız olmuşa benzemiyorsun."

Gözleri kısıldı ve hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru ilerledi.

Düşünemeyecek kadar sersemlemiş olan adam geriye doğru birkaç adım attı.

"Alçaksın," diye suçladı parmağını onun göğsüne sokarak.

Birkaç adım daha geri çekildi.

"Alçak!" diye devam etti. "Sadece bir alçak böyle söyler. Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz, efendim? Hayır, durun, ben cevap vereyim. Sen istediğini alan kara yürekli bir korsansın."

Kadının hakaretlerine cevap vermek istedi ama akli uygun bir yanıt bulamayacak kadar şaşkıındı. Daha önce hiç kimse onunla bu şekilde yüzleşmemişti.

Adamın önünde dururken, bacaklarını iki yana açmış, bir eli kalçasında, avını parçalara ayırmak üzere olan vahşi bir dişi aslana benziyordu.

Duvar daha fazla geri çekilmesini engelleyene kadar geri çekildi.

"Şey, efendim," dedi, sözlerini vurgulamak için parmağını tekrar göğsüne sokarak. "Kendinizi meşgul edecek başka bir yol bulmanızı öneririm, çünkü bu bayan sizin gibilere göre değil."

Kapana kısıldığı için gözleri kısılan Morgan, kızla duvarın arasından kaydı.

Yine ona doğru ilerledi, söylenirken onu destekliyordu. "Santa Maria'ya varmamıza iki gün daha var ve Bay Rodale bana oraya yanaşan ve kaptanları yolcu almak isteyen birkaç ticaret gemisi olduğunu söyledi. Ben de o yolculardan biri olmaya niyetliyim. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve o zamana kadar benden uzak dur."

Ancak o zaman kadının onu kulübesinden çıkardığını fark etti.

Adamın gözünü kırpmasına fırsat vermeden odaya geri döndü ve kapıyı yüzüne çarptı.

Kilidin yerine oturduğunu duyunca "Kadın!" diye bağırdı.

Kırmızıyı gördü. İçgüdüsel olarak kolu denedi.

Oh, kilitliydi. İşte burasıydı!

Yeterince içmişti.

Öfkesi damarlarında ateş gibi dolaştı ve hiç düşünmeden koridorun sonundaki aletlerin saklandığı depoya doğru yürüdü.

Oda derli toplu ve düzenliydi, uzak duvara birkaç balta sabitlenmişti. Kendisine en yakın olanı kaparak adımlarını geri geri kulübesine doğru attı.

Baltayı iki eliyle sıkıca kavrarken tahta sap avuçlarının etini yıprattı. Bayan Serenity James'in, onun emir vereceği bir fino köpeği olmadığını öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Kimse Morgan Nathaniel Drake'e ne yapacağını ya da nereye gideceğini söylemedi. Hiç kimse!

Kapının önünde durdu ve diğer taraftaki kadının tiradını dinledi. "Ooo, beni çok kızdırıyor. *Sana mutfağa gitmemeni söylediğimi sanıyordum. yalnız,*" dediğini duydu alaycı bir sesle. "Gerçekten mi! Sanki yaptıklarından sonra iyi bir adamın itibarımı zedeleyeceğinden korkuyor."

Sanki onun diğer tarafta olduğunu biliyormuş gibi daha yüksek sesle konuştu. "Keşke bir erkek olsaydım da seni toza çevirebilseydim Kaptan Drake. Hak ettiğin şey sağlam bir dayak."

Bir dayak! Zihni hırladı.

Evet, bu ona iyi bir fikir gibi geldi. Küçük cadaloza haddini bildirmek. Ona kimin yetkili olduğunu göster!

Adam ikinci kez düşünmeden baltayı kaldırdı ve kapıya indirdi.

Tam soyunmaya başlamıştı ki Serenity tahtanın parçalanma sesini duydu. Kalbi küt küt atarken, kapının parçalarının kopmasını ve bir baltanın parlak gümüş başının ahşabı parçalamasını izledi.

Kilit açıldı ve kapı menteşeleri üzerinde gürleyerek geri döndü. Morgan kapının girişinde durdu, baltayı yanında tutarken alnında karanlık ve uğursuz bir ifade vardı. "Sakın bana karşı başka bir kapıyı kilitleme."

Dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu. Yine de yüzüne ölümün kendisi kazanmış bir şekilde orada duruyor, baltayı büyük bir ormancı gibi tutarak öfkesini ona yöneltiyordu.

Vücudunun her zerresi gergindi ve yırtık pırtık kapı geminin ritmiyle ileri geri sallanıyordu.

Gülünç bir manzaraydı.

Bütün bunlar kapıyı kilitlediği için mi?

Kendine güldü. Derin ve yüksek sesle. Duramadı.

Ta ki ne giydiğini hatırlayana kadar. Ya da daha doğrusu ne giymediğini. Bir alarm çığılığıyla yatağa koştu ve yorganı omuzlarına sarmak için çekti.

Morgan hareket edemiyordu. Üzerinde sadece sahip olduğu her tatlı kadınsı kıvrımı vurgulayan ince kaşkolu varken yatağına doğru koşmasını izlerken kulakları hâlâ onun kahkahalarıyla çınılıyordu.

"Ne halt ediyordun sen?" diye sordu, onu soyunurken yakalamış olmanın şaşkınlığıyla.

"Bu seni ."

Ve sonra onu gördü. Kadının çamaşırları bir kez daha kulübesine serilmişti.

"Çamaşır mı?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla düğümlenmişti. "Çamaşır mı yıkıyordun?"

Omurgasını sertleştirdi. "İlle de bilmen gerekiyorsa, banyo yapmak üzereydim," diye tersledi. "Öfkemi boşaltmak için iyi bir yol gibi geldi. En azından kapıları yok etmekten daha pratik."

Baltanın sapını sıkıca kavradı, kavradığı şeyin onun boynu olmasını diledi. "Sana suyun az olduğunu söylediğimi sanıyordum."

"Evet, ama Bay Rodale ve Court bu sabah banyo yapabilmem ve giysilerimi yıkayabilmem için bana bir varil yağmur suyu getirdiler. Onlara hakaret etmek yerine, nezaketlerine saygı göstereceğimi düşündüm. Ama öfke nöbeti geçireceğinizi bilseydim, sizi temin ederim beklerdim."

Şimdi mizahı görme sırası ondaydı.

Sinir krizi geçirmişti. Yaptığı şeyi tarif edecek başka bir kelime yoktu.

Hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Duygularını bu kadar değişken yapan şey neydi bu kadınla ilgili?

Dengeli ruh haliyle her zaman gurur duymuştur.

En zor durumları bile sakin bir vakar ve akılcılıkla ele alma becerisi üzerine.

Ama söz konusu kız olduğunda, demir kontrolü tereyağı gibi eriyordu.

Bu fiyaskodan zarif bir çıkış yapmanın bir yolu var mıydı? Etrafına, yere saçılmış kapı kalıntılarına ve Serenity'ye baktı

ranzasının yanında, yorganına sarınmış bir şekilde duruyordu.

Zarif bir çıkış yapmanın kesinlikle bir yolu yoktu.

"Giysilerinizi toplayın," dedi alçak bir sesle. "Santa Maria'ya varana kadar kapıyı tamir edemeyeceğim. Sen Barney'nin odasında giyinebilirsin, ben de..."

"Odayı temizleyelim mi?" Başını salladı.

Kıyafetlerini topladı ve onun yanında durdu. Tekrar yüzüne bakmadan önce bakışları kapının parçaları üzerinde gezindi. "Sanırım bu gece kapıyı kilitlemeyeceğim, değil mi Kaptan?"

Boğazından alçak sesle bir uyarı homurdandı.

Serenity aceleyle geri çekilmenin en iyisi olacağına karar verdi. Barney'nin odasına varıp kapıyı çalıncaya kadar koridorda adeta koştu.

"Kim o?" Pesty sordu.

"Ben Serenity. Barney içeride mi?" diye sordu, bir kuşla konuşmanın ne kadar aptalca olduğunu fark etmeden önce. Birkaç dakika bekledi ve kimse bir şey söylemeyince kapıyı hafifçe araladı. Pesty dışında oda boştu.

Rahat bir nefes alarak içeri girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Ancak o zaman az önce olanların dehşetinin üzerine izin verdi.

Adam delirmişti! Onun peşinden baltayla gelmişti!

Hayır, diye sessizce söylendi aklı. Kapının ardından bir baltayla gelmişti.

Hayatımda bir erkeği aklının sınırlarına kadar zorlayabilecek bir kız tanımadım, diye babasının sesini duydu kafasının içinde. Ama sen, kızım, sen hepsini alıyorsun. Tatlı annenin sana Serenity adını verirken ne düşündüğünü asla bilemeyeceğim. Onun açısından hüsnükuruntu olmalı. Bana kalsa, sana Tütsü adını verirdim!

Gerçekten Serenity, demişti kardeşi bir keresinde, seni öldürmeye hazır olduklarını açıkça gördüğün halde insanları itmek zorunda olmanın sebebi ne?

Bu onun kişiliğindeki korkunç bir kusurdu. Hiç anlamadığı bir şeydi ama doğrudu. İnsanları kızdırmayı çok severdi. Özellikle de kibirli erkekleri.

Morgan'ın elinde baltayla odada dikildiğini, yüzünün öfkeyle kazınmış olduğunu bir kez daha hayal ederken dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. Komik bir manzaraydı.

Ama kesinlikle bir daha görmek istemediği bir şeydi.

"Sadece iki gün daha ve sonra ," dedi kendi kendine giyinmeye başlarken.
"İki gün daha," diye tekrarladı Pesty. "İki gün daha."
Yine de tüm güvenliğine rağmen, küçük bir parçası o iki günün sonunun
asla gelmeyeceğini umuyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Serenity yaklaşan ayak seslerini duyduğunda
tam yatmaya hazırdı.

Morgan'ın yaklaştığını müjdeleyen ayak sesleri.

Söz verdiği gibi, kamarasındaki kapı kalıntılarını temizlemişti. Günün geri
kalanını Bay Rodale ve Court ile birlikte mutfakta geçirmişti.

Söylenmemiş, karşılıklı bir anlaşmayla o ve Morgan bütün gün
birbirlerinden uzak durmuşlardı. Özellikle de aralarında geçenler mürettebat
arasında duyulduktan sonra.

İlk başta Bay Rodale'in Morgan'ın aklını alacağını düşünmüştü ama
sonunda Court'la birlikte onun aklını başına getirmişlerdi.

Şimdi Morgan sol elinde asılı bir yatak tomarıyla kapının girişinde
duruyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu, ranzadan uzaklaşırken sesi buz
gibiydi.

Başını salladı ve ona tek kelime etmeden battaniyesini ve yastığını açmaya
başladı. Kapının hemen dışında yere uzandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Serenity ona yaklaşırken kollarını iki yana
açarak sordu.

Morgan battaniyeyi göğsüne kadar çekti ve ona baktı. "Sakıncası yoksa bu
gece uyumak üzereyim."

"Benim odamda uyumanı kesinlikle önemsiyorum."

Bakışları kapı çerçevesinin dış hatlarını izledi, sonra doğrudan kadının
yüzüne baktı. "Sanırım kulübenin dışındayım."

"İçeride ya da dışarıda, yatağıma girmeni engellemenin bir yolu
olmadığına göre artık ne fark eder? Sen bu kadar uyuyacak kadar aptal
olduğumu mu düşünüyorsunuz? Unutuyorsunuz, Kaptan. Sizin nasıl bir adam
olduğunuzu biliyorum."

Yorgun bir iç çekiş yaptı. "Kavga edecek havada değilim, Serenity. Sen
yatağına git. Ben sadece kimsenin seni rahatsız etmediğinden emin olmak için
buradayım."

Buna inanmaya cesaret edebilir miydi?
Sanki onun kuşkusunu sezmiş gibi yuvarlandı ve sırtını ona verdi.
"Uyuyun, Bayan James."
Tereddütle yatağına döndü ve dikkatlice içeri girdi, bu sırada gözlerini ondan ayırmamaya özen gösterdi.
Hiç kımıldamadı.

Morgan bütün gece Serenity'nin yatağında dönüp durmasını dinledi. Serenity her hareket ettiğinde, vücudu tepki veriyor, onunkini arzuluyordu. Ona sarılıştaki tutkuyu, kendinden geçme sesini çok kolay hatırlıyordu.

Beni öldürüyor, diye düşündü ekşiyerek.
Yavaş ama emin adımlarla onu arzuyla öldürüyordu.
İç geçirerek, bu gece hiç uyuyamayacağını fark etti ve bakılırsa, o da uyuyamayacaktı.

Vücuduna boyun eğmemeye kararlı olan Morgan sessizce, "Kapı için özür dilerim. Aşırı tepki vermemeliydim."

Özrüne karşılık vermeden önce birkaç saniye sessizlik oldu. "Seni böyle bir öfkeye sürüklediğim için özür dilerim."

Bu da bir başlangıç, diye düşündü. En azından onun aptallığında kendi payını görebiliyordu. "Bunu yapmanın kesinlikle bir yolu var."

"Bana öyle söylendi. Babam bunun benim en büyük yeteneğim olduğunu iddia ediyor." Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar.

Serenity, Santa Maria'ya vardıklarında onu bir daha asla göremeyeceği gerçeğini düşündü.

Bu düşünce neden göğsünde böyle bir acı dalgası yaratmıştı? Eve döndüğü için çok mutlu olmalıydı ama yine de her gün onun yüzünü göremeyeceği düşüncesine dayanamıyordu.

Ama böyle olması gerekiyordu. Bir gün eve dönmek zorundaydı ve şüphesiz ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Morgan?" diye sordu.

"Evet?"

"Siz gelmeden hemen önce, annemin ölümünden sonra ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlıyordum. Babam o kadar kederliydi ki bizi neredeyse tamamen unutmuştu."

Hüzünlü bir yarım kahkaha attı. "Muhtemelen annemi pek sevmezsiniz. Bana isyankâr fikirlerimi öğreten oydu."

"Baban onun görüşleri hakkında ne söyledi?"

"Hayattayken ona karşı çok destekleyiciydi. Birkaç unutulmaz kavgaları oldu, ama sonuçta onun alışılmışın dışındaki görüşlerini... katlanılabilir buluyordu."

Katlanılabilir, diye düşündü Morgan gülümseyerek. İşte bu uygun bir sözcüktü. Özellikle de kadın kızına benziyorsa.

Elbette, Serenity'yi tahammül edilebilirden daha fazla buldu.

Onu öfkelenmediği zamanlarda, aslında ondan hoşlanıyordu. Bazen düpedüz karşı konulmaz oluyordu.

"Yazar olmak istiyor muydu?" diye sordu, Serenity'nin babasının gazetesinde çalışmak istemesinin nedeninin bu olmadığını merak ediyordu.

"Hayır, o aslında bir kaşif olmak istiyordu."

Bir an için afallamıştı. "İstemedi!"

"Evet, söyledi. Bunun düşünebildiği en büyük meydan okuma olacağını söyledi. Sacajawea gibi olmak ve Fransız Toprakları boyunca batıya gitmek istiyordu."

"Hiç ulaşabildi mi?" diye sordu, Serenity böyle bir şey isterse ne olursa olsun yapacağını biliyordu. Aklına koyduğu her saçmalığı yapmaktan onu hiçbir şeyin alıkoyabileceğinden kuşkuluydu.

"Hayır," dedi iç çekerek. "Charleston ve Marthasville'den öteye hiç seyahat edemedi."

"Hayallerinden vazgeçmeye karar vermesine ne sebep oldu?"

"Babam. Onunla yaşamının ve çocuklarının peşinden koşmanın kendisi için yeterli bir macera olduğunu söyledi. Bundan daha fazlasına ihtiyacı yokmuş."

Morgan, Serenity'nin küçük bir çocuk olarak aklına gelen görüntüsüne güldü. Gerçekten de ele avuca sığmaz bir çocuk olduğuna bahse girerdi.

"Annem asla sesini yükseltmeyen bir kadındı," dedi sessizce. "Babamın ona vermediği bir fikri olduğunu hiç sanmıyorum."

"Sanırım her erkeğin sahip olmayı hayal ettiği şey bu," dedi ve sesindeki acı hayal kırıklığını duyabiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi onun melankolisini neşelendirmeye çalışarak. "Bence bazı erkekler, baban gibi, meydan okumayı sever."

Sessizlik çöktü ve adam onun uyuduğunu düşünene kadar aralarında asılı kaldı.

Sonunda konuştu: "Peki sen nasıl bir adamsın Morgan?"

Bölüm 13

Morgan onun sorusuna hiç cevap vermemişti. Ne o gece, ne de ertesi gece. Serenity bekledi, bekledi ama hiç konuşmadı.

Sessizlik dayanamayacağı kadar uzamıştı ve bir cevap vermesi için onu dürtüklediğinde, sözleri kesilmişti. "İyi geceler, Serenity."

Şu anda bile bu reddediş ona acı veriyordu. Ya meydan okumayı seven bir adamdı ve onu cesaretlendirmek istemiyordu ya da ondan hiç hoşlanmıyordu ve nazik olmaya çalışıyordu.

Her iki şekilde de kaybetti.

Her iki durumda da ona ihtiyacı yoktu ve bu onu hiç düşünmediği kadar incitmişti. Göğsünün ve ruhunun derinliklerine kadar acıtıyordu.

Serenity bunu daha fazla düşünmeyeceğine dair kendine söz verdi. Yakında ayrılacaklardı ve hepsi bu olacaktı. Ne olursa olsun hayatına devam edecekti. Ve güçlü olacaktı. Kimsenin, özellikle de Morgan'ın acısını görmesine asla izin vermeyecekti.

İradesini yeniden teyit ederek güvertede tek başına durdu ve yaklaştıkları egzotik Santa Maria adasına baktı. Doğrusu, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Kara okyanustan yükseliyor ve ince bir sis onu gizem ve yumuşaklık katan baştan çıkarıcı bir örtüyle kaplıyordu.

"Azor Adaları'nda mıyız?" diye sordu Kit ona yaklaşırken.

"Hayır, Bayan James," dedi, elinde tuttuğu ipi yere bırakarak. "Burası nispeten bilinmeyen bir ada ve..." Boynunun arkasını ovuşturdu ve onun bakışlarından kaçındı. "Eminim yalnız kalmak istemeyeceğiniz türden insanlar."

Adamın sözleri onu duraksattı. "Ama Bay Rodale bana buradaki bir ticaret gemisinden geçiş satın alabileceğimi söyledi."

"Ve o oldukça haklı. Ticaret gemileri sık sık uğrar, bilgi ve daha az saygıdeğer başka şeyler ararlar."

Kit onu bıraktı ve yelkenleri indirmekte olan bir grup adamın yanına gitti.

Serenity kıyı şeridinin yaklaşmasını izledi. Neredeyse Savannah'ya geri dönmek üzereydi.

Bu düşünce onu heyecanlandırmalıydı, ama yine de...

Olabilecekleri dilemenin ne faydası vardı?

Elbette, Morgan'la birkaç gece sessiz sakin sohbet etmişti. Ailesi ve kız kardeşi hakkında çok şey öğrenmişti. Hatta Morgan ona korsanlık maceralarından bile bahsetmişti ve Morgan onun geçmişinin bu kısmından nefret etmesi gerektiğini bilmesine rağmen, bu duyguyu tam olarak toparlayamamıştı.

Belki de sadece çok meraklıydı.

Ama hiç bahsetmediği tek şey İngiliz donanmasında geçirdiği yıllardı. Kadın sorusunu nasıl ifade ederse etsin, adam tartışmayı ustalıkla başka bir konuya çevirirdi.

Onun dümenin yanında durduğu yere bakarken kalbinde bir çarpıntı hissetti. O kadar yakışıklı bir adamdı ki.

Düşünceli bir adam olduğunu fark etti. Görüşleri her zaman kendisinininkilerle örtüşmese de, en azından bunları düşünmüş ve ideallerini ateş altında savunabilmişti.

Ve içten içe, bu fikirler üzerine onunla sözlü olarak tartışmayı sevdiğini itiraf etti. Kendi fikirleri onunkilerle çelişmese bile, onu kızdırma ve kendi görüşlerine döndürmek için mücadele etme dürtüsünü bastıramıyordu.

Ama bu yakında sona
erecekti. Birkaç saat daha
ve... İç çekti.

Gemi devasa bir dağın etrafından dolandı ve diğer tarafta Serenity'nin o güne kadar gördüğü en güzel manzara vardı. Güneş ışığı, kar kadar beyaz kumlara vuran dalgaların üzerinde dans ediyordu. Kıyıdan hemen açıkta üç gemi demir atmıştı ve Serenity kıyı şeridinden çok uzakta olmayan küçük bir ev yerleşimi görebiliyordu.

Büyük bir iskele okyanusa uzanıyordu ve birkaç çocuk iskelenin kenarında koşuşturuyor, iki tavukla bir çeşit kaçma oyunu oynuyordu. Etrafta sayısız çiçek ve bitki açmıştı. Cennet gibi görünüyordu.

"Nefes kesici, değil mi?" Morgan onun kulağına söyledi.

O etrafı incelerken arkasından yaklaşmış olmalı.

Onun sesini duymak bile nasıl ürpermesine neden olabilirdi? Bu düşünceyi aklından kovan Serenity başını salladı. "Neden buraya Santa Maria diyorlar?" diye sordu.

Bacaklarını lapa haline getirmekte asla başarısız olmayan o gülümsemeye gülümsedi. "Bu bir şaka, gerçekten. Adını Azor Adaları'ndaki bir adadan alıyor.

İspanyol Armadası'na ait çok sayıda gemi muhafaza edilmektedir. Bu ada kurulduğunda, gerçek Santa Maria'nın korsanlardaki eşdeğeri idi."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi, yetkililer onları bulmadan önce geçmişlerinden kaçmak isteyen pek çok emekli korsan bulacaksınız. Burada huzur içinde yaşayabilir ve korsanların denizlere hükmettiği ve hala gençliklerini korudukları eski günler hakkında konuşabilirler." Adam dönüp ona baktı. "Robert Dreck sayesinde bugünlerde burada çok fazla ticaret yapılıyor."

"Kim o?"

"Eski bir arkadaşım." Başının üzerinden Barney'nin dümende durduğu yere baktı. "Gemiye yanaştırın Bay Pitkern ve demir alın."

"Baş üstüne, Kaptan."

Ona bakarken Morgan'ın gözlerinde ham duygular dolaşıyordu. "Sanırım eşyalarını kamaramdan istiyorsundur... şimdi."

Onun sesindeki hüznü notasını gerçekten duymuş muydu? Başını kaldırıp ona baktığında, gerçekten ayrılıp ayrılamayacağını merak etti.

Yapmak zorundasın!

Başını salladı. "Evet, gidip eşyalarımı alsam iyi olacak."

Morgan onun güverteden geçişini izledi, kalbi ağırlaşmıştı. Onu geri çağırmak, kendisini eve götürmesine izin vermesi için yalvarmak istiyordu.

Neden?

Nedenini düşünmek istemiyordu. Bunu düşünmek onu korkutuyordu. Tek bildiği, onunla bir hafta daha geçirebilmek için geriye kalan küçük ruhunu verebileceğiydi.

Bırak onu Drake, diye mırıldandı kendi kendine. Gitmesine izin vermeli.

Kit onu ve mürettebatın diğer birkaç üyesini kıyıya doğru kürek çekerken Serenity sandalda sessizce oturuyordu. Morgan önlerindeydi ve kıyıya önce ulaşacaktı.

Mürettebatın yarısı gemide bırakılmıştı, diğer yarısı ise ada gezisinin coşkusuyla bağırıp şarkı söylüyordu. Onları suçlayamazdı. Burası büyüleyici bir yerdi.

Aralarında dekolteli kolsuz bluzları ve yukarı kaldırılmış etekleriyle ne iş yaptıklarına dair çok az şüphe bırakan bir grup hanımın da bulunduğu Adalılar onları karşılamaya gelmişti.

Ama aslında onların giysilerini kıskanıyordu. Buranın sıcağı Savannah'nın Ağustos havasına her gün rakip olabilirdi. Terden ıslanmış saçlarını okşadı ve elbiselerini gevşetebilmeyi diledi.

Kit küreği kıyıya olabildiğince yaklaştırdı. Denizciler hemen denize atlamaya başladılar ve en sevdikleri oyuncağın peşinden koşan heyecanlı çocuklar gibi kıyıya doğru sıçrarken tekneyi salladılar.

Kit özür dileyen bir sesle, "Korkarım ıslanacaksınız Bayan James," dedi.

Ona gülümsedi. "Endişelenecek bir şey yok. Bu sıcakta kısa sürede kuruyacağıma eminim."

Ayağa kalktı ve tam dışarı çıkmaya hazırlanırken, suyun içinde dizlerinin üzerinde duran Morgan'la karşılaştı. "Size yardım edebilir miyim, Bayan James?"

Serenity tereddüt etti. *O* gecedan beri birbirlerine dokunmamışlardı, bunu düşünmek bile yanaklarına korkunç bir sıcaklık veriyordu. "BEN..."

Ve sonra iradesi dışında vücudu öne doğru eğildi.

Morgan onu kollarının arasına aldı ve sıkıca göğsüne bastırdı. Ona bu kadar yakın olmak, teninin çiğ kokusunu duymak, ellerinin koruyucu bir tavırla vücudunu kavradığını hissetmek günahkârca iyi hissettiriyordu.

"Artık yürüyebileceğime inanıyorum," diye fısıldadı, kalbi küt küt atıyordu.

"Elbiseni mahvetmene gerek yok," dedi adam, sesi biraz kısaktı ve kadın onun da kendisiyle aynı çaresiz özlemi duyup duymadığını merak etti.

Bu çok yanılttı ama yine de bir öpücük daha istemekten kendini alıkoyamıyordu.

İstemekten...

Daha fazla değil, diye kendine çıkıştı. Bir erkeğin bir kadına böyle dokunmaması gerekiyordu. Evlilik yeminleri olmadan olmazdı ve o zaman bile adamın o gece ona yaptığı şeyi yapmaları gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Yine de, eteğinin sadece küçük bir kenarı dalgalara sürtünerek kendisini kıyıya taşımasına izin verdi.

Sonunda durup onu yere bıraktığında, kendi ağırlığını taşıyabileceğinden emin değildi. Adamın dokunuşundaki bir şey onu nefessiz ve güçsüz bırakmıştı.

"Morgan!" diye sert bir ses.

Döndüğünde elli yaşlarında bir adamın onlara doğru koştuğunu gördü. Yıllarca adanın güneşine karşı gözlerini kısmak gözlerinin etrafında derin çizgiler oluşturmuştu ama yine de çok yakışıklı ve seçkin bir görünümü vardı. Onun

Beyaz saçlarında eskiden siyah olan bir iki tel hâlâ duruyordu. Boynu açık, dökümlü beyaz bir gömlek ve uzun, açık mavi bir yelek giymişti. Taba rengi pantolonu ve beyaz çorapları bu sıcakta gevrek ve dayanılmaz görünüyordu.

"Seni görmek çok güzel." Adam Morgan'ın elini tuttu ve baş döndürücü bir şekilde sıktı. "Yoksa hâlâ Marshall mı diyorsun? Kahretsin evlat, sana nasıl hitap edeceğimi bir bilsem."

Morgan gülümsedi. "Uzun zaman oldu, Robert."

Robert adındaki adam o sırada Serenity'ye döndü ve görünüşünden daha fazlasını ölçtüğünden emin olduğu bir bakış attı. Adamda, Serenity'ruhunu ölçebildiğine inanmasına neden olan bir samimiyet vardı.

"Serenity James'i takdim etmeme izin verin. Bayan James, bu Robert Dreck, adanın valisi."

Robert güldü. "Gerçekten de vali. Size söylemediği şey, Bayan James, bu adayı bir kart oyununda kazandığım." Elini kaldırdı, gerçek bir soylu lord gibi önünde eğildi ve parmaklarının arkasına nazik bir öpücük kondurdu. "Sizinle tanışmak benim için bir onurdur."

Morgan boğazını temizledi ve Robert'a yönelttiği uyarı bakışını kaçırmadı.

Robert'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Bana böyle bir hanımefendinin senin huysuz huzuruna nasıl çıktığını anlat, Drake."

Serenity onun yerine cevap verdi. "Kader ve talihsizlik beni onun kapısına bıraktı." Robert cevap vermeye başladı ama sonra bakışları Serenity'nin ötesine kaydı ve

Jake kıyıya doğru ilerliyor.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. "Bu Jack. Gözlerime inanamıyorum!" Jake'i selamlamak için öne atıldı.

"Jake bir keresinde Robert'ın hayatını kurtarmıştı," diye açıkladı Morgan. "Robert'ın seni bu kadar kaba bir şekilde terk etmek istemediğini biliyorum ama Jake'i uzun zamandır görmedi."

"Açıklamaya gerek yok. Robert'ı nereden tanıyorsun?"

Çenesi büküldü ve kesildi. İlk başta cevap vermeyeceğini düşündü ve sonra hamile bir duraksamadan sonra, "Onun kızıyla evlendim," dedi.

Robert, Jake'i selamladıktan sonra onları Morgan, Serenity, Jake ve Barney'i Grek tarzı çiftliğine götüren bekleme arabalarına götürdü

La Grande Maison adlı ev. Robert, erkekler çalışma odasına çekilmeden önce onu karısı Martha ve en küçük kızı Kristen ile tanıştırmıştı.

Muhtemelen Robert'tan on yaş daha genç olan Martha'nın gülen mavi gözleri ve açık kumral saçları vardı. Kısa boylu, tombul ve hayat doluydu. Ama bundan daha fazlası vardı, Martha'nın kişiliğinde o kadar derinlere işleyen neşeli bir mutluluk vardı ki, bir insanın mutlu hissetmesi için ona bakması yeterliydi.

Ve Martha'nın insanları okumak konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Serenity'yle daha yeni tanışmıştı ki banyo yapılmasını emretti ve Serenity'yi dinlenmesi için üst kata çağırdı.

Şimdi Serenity üst kattaki yatak odasında durmuş, yolu kaplayan salkım söğütleri ve İspanyol yosunlarını seyrediyordu.

Serenity'nin yaşlarında olan Kristen, askeri bir talim eğitmeni gibi hizmetlilere küveti doldurmalarını ve banyosunu hazırlamalarını söyledi. Annesi gibi kısa boylu ve kırılgan bir porselen bebek görünümünde olsa da Kristen hafife alınacak bir kadın değildi. Komutan şapkasını giydiğinde, Serenity kimsenin ona karşı koyacak omurgaya sahip olduğundan şüphe duymadı.

Serenity, Morgan'ın Robert'ın büyük kızı Teresa ile evli olduğunu açıklamasını düşünürken Kristen'in komutlarını duymazdan geldi.

Burası bir zamanlar Morgan'ın karısının eviydi ve Serenity onun Teresa'yı ne kadar sevdiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Neler paylaşmışlardı ve bu ev onun içinde hangi anıları canlandırmıştı.

"Bayan James," diye seslendi Kristen, "banyonuz hazır ve soyunmanıza yardım etmek için bekliyoruz."

Serenity kendini düşüncelerinden uzaklaştırarak, "Teşekkür ederim," dedi. Açık mavi kambrik bir elbise fırçalanmıştı ve yatağın üzerinde duruyordu. Kristen, "Bu rengin gözlerini ortaya çıkaracağını düşündüm," diye açıkladı. "Bu

Babamın geçen hafta satın aldığı bir sevkiyatın parçasıydı."

"Çok güzel. Teşekkür ederim."

"Bayan James?" Kristen ona yaklaşırken sordu. "Bana Serenity deyin lütfen."

Kristen başıyla onayladı. "Serenity, daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama bir sorun olduğunu fark etmeden edemiyorum. Biraz anlayışlı bir kulak ister misin?"

Bu konuyu Kristen'a nasıl açabilirdi ki? "Kız kardeşim ve Morgan hakkında, değil mi?"

Serenity dudağını çiğnedi, bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordu. Yine de konuşması gerekiyordu. "Kız kardeşini çok severdi, değil mi?"

Kristen onu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Gerçeği öğrenmek istiyor musun?" "Lütfen."

Kristen hizmetçileri kovdu ve Serenity ile yüzleşmek için geri dönmeden önce sessizce kapıyı kapattı. "Teresa başka bir adama aşıktı," diye itiraf etti alçak sesle. "Adam yerel bir çiftçinin oğluydu ve Teresa her gece gizlice onunla buluşmaya giderdi."

Serenity'nin nefesi kesildi. Kristen'in söylemesini beklediği son şey buydu.

Kristen'in gözleri karardı ve hüznüldü, gözlerinden yaşlar süzöldü. "O sırada ailemin haberi yoktu ve ona söylemeyeceğime dair söz vermiştim.

Ölümünden bu yana kaç kez Tanrı'ya onlara söylemiş olmayı dilediğimi bilemezsin. Onu bu kadar aptalca bir şey yapmaktan alıkoymuş olmayı."

Kristen gözlerini ondan kaçırdı. "Birbirlerini birkaç ay gördüler ve sonra Teresa öğrendi ki... şey, o aile yolundaydı."

Serenity kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

Kristen bir şeyi tartışıyormuş gibi dudağını ısırdı. Sonunda devam etti, "Sanırım her şeyi en başından açıklamalıyım. Bütün bu karmaşa Morgan'la başladı."

"Morgan'la mı?"

"Evet. Morgan kız kardeşini bulduğunda onu nereye götüreceğini bilemedi. Penelope korkunç bir hastalığa yakalanmıştı ve öfke nöbetleri geçiriyordu. Morgan onu buraya getirdi çünkü annem onun gibi insanlarla başa çıkma tecrübesi olan tanıdığı tek kişiydi. Ama artık çok geçti. Hastalığın tedavisi yoktu ve bu yüzden annem ve Teresa onu rahat ettirmek için ellerinden geleni yaptılar."

Kristen yutkundu. "Teresa onunla arkadaş oldu, onu bir kız kardeş gibi sevdi ve Penelope'nin son günlerini sakın bir şekilde yaşamasına yardım etti. Daha sonra Morgan, Teresa'ya ne olduğunu ve bunu yapan adamın denize kaçıp onu terk ettiğini öğrendiğinde, Morgan onunla evlenmesi için ısrar etti."

Serenity'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Teresa'nın ne kadar üzgün olduğunu hayal bile edemezsin. Morgan'ın onu sevmediğini, kendisinin de onu sevmediğini biliyordu ama bebeğin iyiliği için kabul etti."

Yüzü üzgün olan Kristen ellerini önünde kavuşturdu. Açık pencerelerin önünde durdu ve çimenlerin üzerinden dışarı baktı. "Morgan, sağ olsun, onunla birlikte buraya yerleşmeye çalıştı. Eskiden dışarıda otururdu.

gün batımında saatlerce gelgitin gelişini izlerdi. Denizi ne kadar özlediğini yüzünden okuyabilirdiniz. Ona dönmeyi ne kadar çok istediğini. Ama Teresa onun için endişelenmemesi için yalvarana kadar burada, Teresa'nın yanında kaldı. Ona iyi olacağını ve yelkene geri dönmesi gerektiğini söyledi. İlk başta istemedi ama babam da onu cesaretlendirdi. Ayrılırken Teresa'ya bebeğin doğumu için zamanında döneceğine dair söz verdi."

Serenity için her şey anlam kazanmaya başlamıştı. "O ."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Doğum yaptıktan kısa bir süre sonra öldü."

"Peki ya bebek?"

"Ölü doğdu."

"Oh, Kristen, çok üzgünüm." Serenity onun yanına gitti ve ona sıkıca sarıldı.

Kristen onun sırtını sıvazladı. "Her şey yolunda. Teresa'nın sonunda huzuru bulunduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Son birkaç aydır çok mutsuzdu. Her gece uyuyana kadar ağlıyordu ve Morgan'ın odalarının dışında volta attığını duyabiliyordum. Teresa'nın nasıl daha iyi hissedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kırık kalpleri iyileştirmek zordur.

"Keşke Morgan da huzur bulabilse," diye fısıldadı Kristen. "Öldüğünde yanında olamadığı için kendini suçluyordu."

Kristen geri çekildi ve küvetin etrafına havlu yerleştirmeye gitti. "Ama onu seninle mutlu gördüğüme sevindim," dedi başını kaldırarak, gözleri samimiydi. "Söyle bakalım, ikiniz ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz?"

Serenity o kadar şaşırmıştı ki birkaç saniye konuşamadı bile.

Sonunda sesini bulduğunda, küçük bir vıraklama olarak çıktı. "Affedersiniz?"

Kristen gülümsedi. "O kadar telaşlanmayın. Teresa'yı sevdim ama Morgan'ı da seviyorum ve tek istediğim onun mutlu olması. Seni bulduğuna sevindim."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Serenity aceleyle, neden böyle bir sonuca vardığını merak ederek. "Evlenmeyi planlamıyoruz. Aslında, o yoluna devam ederken ben de bu adadan eve dönüş yolculuğu satın almayı planlıyorum."

Kristen kaşlarını çatarak küvetten doğruldu. "Ama ben-"

Serenity telaşla, "Morgan'la çok az," dedi. "Her şey için kavga ediyoruz." bir gülümseme dudaklarını büktü. "Seni delirtiyor, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ve onu kızdırmayı seviyorsun? Hatta bunun için mi yaşıyorsun?"

Şimdi Serenity kaşlarını çatı. Kristen'in ikinci bir görüşü mü vardı?
"Nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi genişledi ve hafif bir kahkaha attı. "Ben de kocam için aynı şeyi hissediyorum."

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Altı yıldır," dedi. "İlk görüşte aşktı. George'u gördüğüm an onun benim için doğru kişi olduğunu anladım. Sen de Morgan için aynı şeyi hissediyorsun. Aşağıya indiğinde bunu yüzünde gördüm."

"Hayır, gerçekten, Morgan'ı sevemezdin. O bir korsan."

Kristen sanki bu konu tamamen önemsizmiş gibi omuz silkti. "George da öyleydi. Babam da öyleydi. Erkekler sonradan pişman olacakları pek çok şey yaparlar. Morgan en kötü zamanlarında bile tanıdığım diğerleri kadar kötü değildi. Aslında, Jake'ten bile çok daha zalim olan sözde korsanlar ve deniz subayları tanıdım. Ve inanın bana, Jacob Dudley'nin şeytana bile pabucunu ters giydirdiği zamanlar olmuştur."

Bu Serenity'nin şüphe duymadığı bir ifadeydi.

Kristen kalacağı yere doğru ilerledi ve Serenity'nin elbisesinin bağcıklarını çözmeye başladı. "Bir erkeğin geçmişinde ne olduğu, bugününde ne olduğu ve en önemlisi kalbinde ne olduğu kadar önemli değildir. Morgan seni seviyor," dedi, Serenity'nin bakışlarındaki parlak ciddiyeti görebileceği bir yere doğru adım atarak. "Onun bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim. Hatta sen beni buraya kadar takip etmeden önce eli belindeydi."

Serenity güldü. "Hiçbir şeyi , değil mi?"

"Fazla değil. Annem buna benim özel lanetim diyor." Serenity'nin etrafında döndü. "Söyle bana, eğer hiç korsan olmasaydı, onun hakkında ne hissederdin?"

Serenity konuyu düşünürken dudağını ısırıldı. "Yakışıklı, değil mi?"

"Günahın kendisi gibi."

"Büyüleyici," dedi hüzünlü bir iç çekişle.

"Kesinlikle. Debonnaire'i unutma, nazik."

Serenity, Morgan'ın ince noktalarını saymaya devam ederken kelimeleri zar zor duydu. "Ona kızgın olmadığım zamanlarda beni güldürüyor."

Kristen *tsked*. "Oh, tatlım. Senin için çok geç. Gördüğüm en gerçek aşk bu."

Serenity kararlı bir inkârla başını salladı. "Ah, artık gerçek aşka inanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedi iç çekerek. "Bir zamanlar, aslında çok da uzun olmayan bir süre önce, romantik peri masallarına inanırdım, ama son birkaç haftadır hayatın, yani insanların benim istediğim gibi olmadığını öğrendim. Onlar oldukları gibiler ve hiçbir dilek bunu değiştiremez."

"Evet," dedi Kristen kaşlarını kaldırarak, "ama kimi seveceğimizi kafamızla seçmeyiz, kalbimizle seçeriz." Serenity'nin göğsünde, inkâr etmesine rağmen kalbinin çarptığı bölgeye hafifçe dokundu. "Hatalara rağmen ve bazen de onlar yüzünden severiz. Yanılıyorsam beni düzelt Serenity, ama Morgan'ın yanındayken nefessiz kaldığını hissediyor musun?"

"Oh, evet."

"Gergin
misin?"

"Bazen."

"Kendinizi onun sadece dokunuşu için yalvarırken buluyor musunuz?"

Serenity'nin yüzü ateşle doldu. *Bunu* yüksek sesle nasıl itiraf edebilirdi ki?

"Demek öyle."

"Peki, bunun ne ilgisi var-"

"Bu aşık olduğunuz anlamına geliyor, Bayan James. Sıradaki soru, bu konuda ne yapmayı planladığınız?"

Bölüm 14

Bu konuda ne yapacaktı? Serenity'nin banyosu boyunca aklından çıkmayan soru buydu.

Kristen, sanrıları ayıklama ve gerçeği ortaya çıkarma becerisiyle bir sorgucu ya da avukat olmalıydı.

Ne söyleyebilirdi ki? Kadın inanılmaz derecede keskin zekâlıydı. Ve Serenity'nin huzura kavuşmasının tek yolu baş ağrısını öne sürmesiydi.

Şimdi odada tek başına, mavi kamuflajını giymiş ve açık pencerelerin önündeki bayılma koltuğuna oturmuş olan Serenity düşüncelerini serbest bıraktı.

O aşıktı.

Gerçekler onu derinden etkilemişti ama yine de bunca zaman gerçeklere nasıl bu kadar kör kalabildiğini merak ediyordu.

Yoksa neden onun geçmişiyle ilgilensin ki?

Bunun nedeni kesinlikle eski ve aptalca bir efsane yazmış olması ve bu efsanenin bir erkek olduğunu öğrenmesi değildi.

Çünkü kalbini adam tarafından aldatıldığını hissediyordu. "Ne yapacağım ben?" diye mırıldandı kendi kendine.

Kucağında duran para kesesiyle oynadı. Bay Rodale bunu ona eve güvenli bir şekilde gidebilmesi için vermişti. Soluk kahverengi deri kesenin kenarları yıpranmış ve yırtık pırtıktı. Ona verdiği andan itibaren kendini suçlu hissetmişti. Ama o sırada gitmek için yanıp tutuşuyordu. Ve eve döner dönmez parayı ona ulaştıracağına söz vermişti. Tabii ki bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, çünkü adam denizde olacaktı.

Ama evde olacaktı. Evinde.

Bu kelime çok tatlıydı. Honor'u, Jonathan'ı ve babasını görecekti. Douglas'ı.

Gülümsedi.

Ama Morgan'ı bir daha asla göremeyecekti.

Gözlerini kapatarak, o gün dükkânda yaşadığı duyguyu hatırladı; adam, kitabında bahsettiği hayalet gibi hayatına girmişti.

Hikaye.

Adamın onu aramak için partisine geldiği gece hissettiği duygu.

Ama en önemlisi, o gece onu kütüphanede bıraktıktan sonra hissettiği duyguyu hatırladı - tür fırsatın kapısını çarpmış olduğunu.

Morgan.

Onun parlak zırhlı şövalyesiydi. Onun aşkını reddederek kalbini kırabilecek gösterişli korsan prensi.

Kolay olmalıydı! diye yakındı kendi kendine. Şu anda aşağı inip şöyle diyebilmeliydi: Morgan Drake, korsan ya da değil, seni seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.

Ama o kadar basit değildi.

Hayatta hiçbir şey bu kadar basit değildi.

"Yüce Tanrım, ya yüzüme gülerse?" diye fısıldadı.

Olabilir. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? İşte karşısındaydı, okumak için gözlüğe ihtiyaç duyan ve sosyal reform sözleri söyleyen çocuksu çerçeveli bir bayan. Onu kendi kapısını kesecek kadar kızdıran bir kadın.

Muhtemelen bir sürü kadın kendini ona atmıştır. Bir sürü güzel kadın. Sofistike, yerini bilen kadınlar.

Ve hiçbiri ona tutunmayı başaramamıştı. Onların başarısızlığı ona çok az umut veriyordu.

"Ah, Morgan," diye fısıldadı kendi kendine. "Keşke gerçekten nasıl hissettiğini bilseydim."

La Grande Maison, Robert'ın gençliğinde hayran olduğu Virginia'daki büyük evlerden esinlenerek tasarlanmıştı. Yıllarca süren verimli korsanlık faaliyetlerinden ve pokerde kazandığı ellerden sonra Robert, Santa Maria'ya yerleşmeye karar vermiş ve gözünü yerel bir memurun kızına dikmişti.

Martha'nın babası Robert'ın inşa etmekte olduğu evi görür görmez, Robert'ın servetinden yüklü bir pay karşılığında kızını hemen ona vermişti. Martha babasının koca seçiminden pek memnun olmamıştı.

Neyse ki Martha'nın babasına olan kızgınlığı uzun sürmemişti. Robert kısa sürede yeni gelinini kazanmıştı.

Morgan'ın onları tanıdığı onca yıl boyunca birbirleriyle hep mutlu olmuşlardı.

Robert'ın bu evden ve karısından daha çok değer tek şey iki kızındı.

Morgan Teresa'yı hatırlayınca iç çekti. Uzun sarı saçları ve tatlı, uysal bir mizacı olan güzel bir kızdı. Annesi gibi o da asla ters bir söz söylemezdi ve büyüleyici bir gülümsemesi vardı.

Ama gülümsemesi onu hiçbir zaman Serenity'ninki gibi .

Teresa'ya karşı tüm iyi niyetine rağmen Morgan onu hiç sevmemişti. Bu gerçek onu derinden yaralamıştı.

Tüm kalbine rağmen ona iyi bir koca olmaya çalışmıştı ama denizin cazibesi çok fazlaydı.

Şimdi aynı evde durmuş, kadınsı bir etek hıştırtısının, görmeyi çok istediği bir kadının yaklaştığını müjdelemesini bekliyordu. On iki yıl önce Teresa'ya evlenme teklif edeceği için gergindi. Hatta kelimeler boğazında düğümlenmişti. Sonunda sadece kendi iradesiyle o sözleri söyleyebilmişti.

Şimdi Serenity'yi görmek istiyordu.

Morgan milyonuncu kez merdivenlerden yukarı baktı. Yarım saattir geniş, açık fuayede bekliyordu. Bölünmüş bir merdiven kıvrıla kıvrıla bir sonraki kata çıkıyordu. Onun beklediği kata.

Serenity neredeydi?

İstmeden yaptığı çifte gönderme karşısında homurdandı. *Onunla* tanıştığı anda huzuru kaçmıştı. Ona huzurdan başka her şeyi getiren bir kadın için "Huzur" nasıl bir isim olabilirdi ki?

Kader kesinlikle ona gülüyordu.

"Morgan? İyi misin?"

Bahçeye açılan Fransız kapılarından fuayeye giren Kristen'ın sesiyle döndü.

"Ben iyiyim."

"O zaman neden volta atıyorsun?"

"Volta

atmıyorum."

Eğlenen bir kaşını kaldırdı.

Kendini durmaya zorlayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Beni gözetlemekten daha önemli bir işin yok mu senin?"

Hesapçı bir bakış gözlerini kararttı. "Aslına bakarsanız, biliyorum. Aslında Bayan James'e az önce bir ticaret gemisinin geldiğini söylemeye gidiyordum.

Kolonilere giden liman."

Yüzünün kızardığını hissetti ve eğer bilmeseydi Kristen'ın bunu görmekten hoşlandığına yemin edebilirdi.

"İzninizle..." Elbisesinin eteklerini topladı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı kendini durduramadan.

Arkasını döndü, gözleri masum bir sorgulamayla irileşmişti. "Evet?"

Morgan ne söyleyeceğini tartıştı. Yukarı çıkıp Serenity'ye gitmemesi için yalvarmak istedi. Onunla kalmasını istiyordu.

Zihni aceleyle böyle hissetmesi için mantıklı bir neden aradı. Kabul edebileceği bir neden. Birlikte yaşayabileceği bir neden. Ve sonunda sebebin ne olması gerektiğini anladı.

Onu sağ salım eve götürmek onun

göreviydi. Evet, buydu.

Bu onun göreviydi!

Onu bedavaya götürebilecekken neden bir bilet satın alsın ki?

Sonra başka bir düşünce geldi. "Yolculuk için parayı nereden buldu?"

Kristen omuz silkti. "Belki de korsan

almıştır." "Hiç komik değilsin, Kristen."

"Bu tartışmaya açık bir konu. Şimdi müsaade , haberlerimi iletmem gerekiyor. Tabii..."

"Neye kadar?" Hissettiği umutsuz umudun yüzüne kazınmaması dua etti.

"Ah, boş ver." Ve arkasını dönüp merdivenlerden yukarı fırladı.

Kristen ikinci katta durdu ve Morgan'ı bıraktığı yere doğru baktı. O kadar kızgın görünüyordu ki, bir an için gerçekten peşinden gelebileceğini düşündü.

"Sen inatçı, inatçı bir adamsın Morgan Drake," diye fısıldadı. "Ve sana katlanmak zorunda kaldığı için zavallı Serenity'ye acıyorum."

Elbette, George'la evlendiğinde kendi kayınvalidesi de ona aynı şeyi söylemişti.

Erkekler hiçbir zaman kolay değildi, özellikle de birini severken. Annesinin düğün gecesinde ona söylediği gibi, evliliğin ilk iki yılında bir kadın kocasını yutmak isteyecektir. Ondan sonra, keşke yapsaydım diyecek.

Kristen kıs kıs güldü. Bunun kesinlikle doğru olduğu zamanlar vardı, ama sevdiğin birini bırakmanın acısını ve onu bir daha asla bulamama korkusunu da biliyordu.

On altı yaşında George'la ilk tanıştığında onu sevmiştir. Onsuz mutluluğu asla tadamayacağını o zaman anlamıştı. Ve onun da kendisini sevdiğini bilmesine rağmen, bunu kabul etmeyi reddetmişti.

"Baban diğer şeylerin yanı sıra benim de kellemi alırdı," demiştir ona. "Ben senin için uygun bir koca değilim." Ve onu adada bıraktı.

Onu mihraba götürmek için dört yıl boyunca onu araması gerekmişti ve o zamandan beri ikisi de pişman olmamıştı.

Serenity ve Morgan'ın, kendisinin ve George'un diğerinin nerede olduğunu... kiminle olabileceğini merak ettikleri korkunç geceleri yaşadıklarını görmek istemiyordu.

Ve daha da kötüsü, asla getirilemeyecek o kayıp yıllar için duyulan pişmanlık. Birlikte olmaları gereken yıllar.

Hayır, onların acı çektiğini görmek istemezdi.

Aklındaki en önemli düşünceyle, tahribatını yaratmaya gitti.

Serenity kapısının hafifçe çalınmasıyla sıçradı. "Evet?" diye .

Kristen parlak bir gülümsemeyle içeri girdi. "Başın daha iyi mi?"

Kristen'in endişesi karşısında kızardı, özellikle de baş ağrısı konusunda yalan söylediği için. "Evet ve hayır."

"Yardımcı olabilecek bazı haberlerim var," dedi Kristen, kanepede oturarak. "Rıhtımda Kolonilere doğru giden bir gemi var."

"Ah," diye fısıldadı Serenity, kalbi ağırlaşmıştı. "Sanırım Kaptan'ı çağırmalıyım."

"Gerek yok," diye hemen güvence verdi Kristen. "Babam ona senden çoktan bahsetti ve kaptan seni eve gönderirken herhangi bir sorun çıkmayacağını söyledi."

Kristen bir parmağıyla saçını döndürdü ve masum bir tavırla, "Herhangi bir sorun yok, değil mi Serenity?" diye sordu.

Evet, söylemek istedi. Büyük bir sorun vardı.

Morgan'ı nasıl geride bırakacaktı.

"Sorun değil," diye tekrar yalan söyledi, vicdanı onu bu aldatmacadan dolayı ısıırıyordu. "Ne zaman gitmeyi planladıklarını biliyor musun?"

"Üç gün içinde."

Üç gün! Yüreği parçalandı. Sadece üç gün daha ve sonra Morgan'ı bir daha asla göremeyecekti.

Kristen eğildi ve usulca fısıldadı. "Ama biliyorsun, sadece üç gün içinde çok şey olabilir."

"Evet," dedi Serenity iç çekerek. "Dünyanın sonu gelebilir. Aklım başımdan gidebilir ya da-"

"Ya da Morgan'ı kendine aşık edip evlenme teklif edebilirsin."

Serenity kahkahayı patlattı. Bunu yapmak istememişti ama bu fikir o kadar gülünçtü ki kendini tutamadı.

Kristen kollarını yavaşça göğsünde kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. "Bana inanmıyor musun?"

Serenity hüznle başını salladı. "Morgan evliliğin istediği son şey olduğunu açıkça belirtti."

Kristen başını eğdi. "Bir erkeğin söyledikleriyle gerçekte istedikleri nadiren aynıdır. Bana güvenin. Konu erkekleri manipüle etmek olduğunda, Truvalı Helen'in beni geçebileceğinden şüpheliyim."

Kristen yaklaştı. "Bir düşün Serenity. Morgan seninle evlenirse, memleketindeki dedikoduları dinlemek zorunda kalmazsın. Elbette, gerçek aşkıyla *evlenmek* için denize kaçan Serenity James hakkında konuşacaklar. Ama eve yalnız dönersen senin hakkında söyleyecekleri kötü şeyleri asla söylemeyecekler."

Kristen o kadar yakın eğildi ki dudakları neredeyse Serenity'nin kulağına değecekti. "Bunu bir düşün," diye fısıldadıktan sonra odayı geçip açık pencerelerin durarak denize baktı.

Serenity yaptı.

Bu kesinlikle bir çözüm olurdu. "Ama ya tek yapmak istediği denize açılaksa?"

Arkasını döndüğünde Kristen'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Bırak gitsin. Sadece bir kez gidecek ve bu da uzun sürmeyecek."

Serenity şüpheyi kaşlarını kaldırdı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "George'u burada görüyor musun?" diye sordu.

"Kocan mı?"

"Evet. Denizi Morgan kadar, hatta ondan daha çok severdi. Onu asla kuru havuzda tutmayacağıma yemin etti." Kristen kendinden çok memnun görünüyordu. "Evlendikten üç ay sonra yola çıktı. Ne kadar süre için?"

Serenity başını salladı.

"İki gün." Kristen sözlerini vurgulamak için iki parmağını havaya kaldırdı. "İki gün ve beni bir daha asla terk etmeyeceğine yemin ederek geri döndü."

"Ama şu anda burada değil."

"Doğru," diye itiraf etti Kristen. "Ama alt dudağımı birazcık aralamış olsaydım, . Hatta gitmesi için ona yalvarmam ve tehdit etmem ."

Tüm bunlar Serenity'nin kulağına hoş geliyordu. Bir korsanı evcilleştirdiğini düşünsene! Morgan'ı parmağına o kadar sıkı saracaktı ki, onu asla bırakmak istemeyecekti. Bu kesinlikle kulağına hoş geliyordu.

Ama gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Kristen'a güvenmeye cesaret edebilir miydi?

Öte yandan Kristen Morgan'ı uzun zamandır tanıyordu ve Serenity'nin genç kadını tanıdığı kısa süre içinde Kristen onun hakkında onu hayrete düşüren gerçekleri fark etmişti. Kristen kesinlikle gözlemciydi. Ve insanları nasıl okuyacağını biliyordu.

Morgan hakkında Morgan'dan başka haklı olabilecek biri varsa, o da muhtemelen Kristen olurdu.

Tanrım, ya başarısız olursa? "Bilmiyorum, Kristen."

Kristen omuz silkti. ". O zaman bunu düşün. Ama çabuk yap. Zaman sizin değil."

Bölüm 15

Serenity, Kristen'ı dinlemenin yapılacak en akıllıca şey olup **olmadığını merak etti.** Kristen ve hizmetçisi yaklaşık bir saat boyunca Serenity'nin görünüşünü nihayet onaylayana kadar çimdiklemiş, çekmiş ve yolmuşlardı. Kendini bir kadından çok Noel kazı gibi hissediyordu.

Yine de sonuçlardan memnundu. Gerçekten de ona yüzünün ve omuzlarının etrafında kıvrılan ve saçlarını ortaya çıkaran bir saç modeli vermeyi başarmışlardı. Açık mavi elbise Kristen'ın tahmin ettiği gibi göz rengine çok yakışmıştı.

Merdivenlerden inmeden önce Kristen onun kulağına, "Morgan sana bir göz atana kadar bekle," diye fısıldamıştı.

Yine de, dolambaçlı merdivenden aşağı inerken kalbi boğazına düğümlenmişti.

Misafir odasının kapısında duraklayınca önce Jake'i gördü. Robert'la konuşuyordu. Morgan ona arkasını dönmüştü.

Biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde Kristen'ı takip ederek annesinin onları doldurulmuş kanepede beklediği yere gitti. "Bayan James, ne kadar da çekici bir kadınsınız," dedi Martha. "Robert," diye seslendi kocasına. "Sanırım Bayan James'i kasabalılardan mümkün olduğunca uzak tutmamız gerekecek."

Serenity onun nazik sözleri karşısında kızardı.

Morgan her zamanki soğukkanlılığıyla ona doğru döndü. Ama gözleri ona odaklandığında önce , sonra da dudaklarında yavaş, minnettar bir gülümseme belirirken baştan çıkarıcı bir hal aldı. Tüyleri diken diken olmuştu. Hayatında hiç bu kadar harika bir iltifat almamıştı.

"Peki o zaman," diye açıkladı Martha. "Sanırım hepimiz yemeğe hazırız."

Ve Serenity onun gözlerindeki ifadeden Morgan'ın neyle ziyafet çekmek istediğini çoktan anlamıştı. Bu düşünce onu daha da heyecanlandırdı.

Belki Kristen haklıydı.

Belki, sadece belki, yeni bulduğu arkadaşını dinlerdi. Çünkü Kristen erkekler hakkında bir şey biliyorsa, Serenity'nin bildiklerinin yüz katını biliyordu.

Akşam yemeği çok güzeldi. Yemek odası da evin geri kalanı gibi görkemliydi. Uzun maun masanın üzerinde, şık giyimli bir hizmetkâr tarafından çekilen bir zincirle harekete geçirilen devasa bir vantilatörün her iki yanında iki kristal ve altın avize asılıydı.

Martha en iyi porselenlerini, gümüşlerini ve kristal kadehlerini çıkarmıştı. Serenity hayatında hiç böyle bir ihtişam görmemişti. Ve yemek; Noel cömertliği bile önündeki yemekle kıyaslanamazdı.

Kaz dolması, kavrulmuş domuz eti, şekerlenmiş meyveler ve etli hamur işleri büyük bir ustalıkla servis edildi.

Adamlar deniz hikâyelerini anlatırken sessizce dinledi. Morgan masanın karşı ucunda, Robert'ın sağında, Jake ise solunda, Barney'nin yanında oturuyordu. İki koltuk boştu ve sonra o, Martha ve Kristen diğer uca oturdular.

"Oturma düzeninin biraz alışılmışın dışında olduğunu biliyorum," dedi Martha tabağına sos dolu bir servis kaşığı koyarken. "Ama erkeklerin anılarını tazelemek için birlikte daha fazla zaman geçirmekten hoşlanabileceklerini düşündüm."

Serenity düşüncelerinin bu kadar açık olmasından utanarak kucağındaki peçeteyle oynadı. "Bana açıklama yapmana gerek yok."

Hizmetçi tabağı onun yanına getirirken Kristen, "Kazı dene, Serenity," diye önerdi. "Carmen'in en iyi yemeğidir. Onunkini yemeden kazın tadına bakmış sayılmazsın."

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek ve birkaç dilim aldı. "Eminim harikadır."

Martha tekrar konuşana kadar birkaç saniye sessizlik oldu. "Morgan bana yazar olduğunuzu söyledi?"

Serenity gururla başını kaldırdı. "Evet, hanımefendi."

"Ne kadar asil bir meslek. Daha önce bir yazarla hiç tanışmamıştım. Kadın olmak sizin için zor olmalı."

"Kesinlikle kolay değil." Morgan'ın oturduğu yere doğru bir bakış attı ve onun kendisine baktığını fark etti. Yutkunduktan sonra hızla Kristen'a baktı, Kristen da ona bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Martha sözlerine şöyle devam etti: "Her zaman dünyayı ayağa kaldıracak cesarete sahip olmak istemişimdir. "Erkeklerin beni görünüşümden daha fazlası için takdir etmelerini sağlamak."

"Anne, babam seni görünüşünden daha çok seviyor."

"Şimdi öyle, ama beni daha fazlası olarak görmesi için otuz yıllık bir evlilik ve yaşlanan bir beden gerekti."

"Ah, anne."

"Serenity, hiç Mary Wollstonecraft okudun mu?" "Hevesle."

"Skandal!" Martha ağladı. "Gördüğüm en skandal şeyleri yazıyor. Ama aramızda kalsın, özellikle kadınların eğitimi konusundaki görüşlerine hayranım. Ben okumayı sadece kendi çabalarımla öğrendim. On üç yaşımdayken babamın beni kitap okurken yakaladığı için kışımı bronzlaştırdığını hatırlıyorum. Pek çok erkek gibi o da kitap okumanın kafamı şeytani fikirlerle dolduracağını düşünüyordu."

Böylece yemek Martha'nın coşkusu, Kristen'in esprili alarm çığlıkları ve Morgan'ın ona bakışlarıyla geçti.

Sonunda tatlılarını bitirdiklerinde, erkekler Robert'ın çalışma odasına doğru geri döndüler ve Martha kadınları salona doğru yönlendirmeye başladı.

"Serenity?"

Serenity Morgan'ın durakladı. "Evet, Kaptan?"

Erkeksi bir çalımla ona doğru yürüyünce kadının nefesi kesildi. Mum ışığı gözlerinde oynaşıyor, onları karanlık ve parlak yapıyordu. Gözlerinde eğlenen bir renk de vardı, baştan çıkarıcı ve sıcak bir renk. "Dışarıda, bahçede bir yürüyüş yapabilir miyiz diye merak ediyordum. Güzel bir gece."

Martha ya da Kristen'in kendisini duymasını engellemek için sesini alçalttı. "Hoş bir geceydi ve seninle yalnız kalmama izin verdiğim son seferde neler olduğunu hatırlıyorum."

Ona şeytani bir sırıtışla baktı. "Söz veriyorum bir daha olmayacak. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Sonra daha yakına eğildi ve kulağına fısıldadı. "Tabii bunun tekrar olmasını *istemiyorsan*. Bu durumda, bir bayanı hayal kırıklığına uğratmak benden uzak olsun."

Kalbi küt küt atıyordu. Bir yanı adamın sözlerinden ve onu gerçekten istediğini bilmekten çok memnundu.

Yine de onu cesaretlendirmesi uygunsuzdu. "Sinsi birisiniz, Kaptan Drake. Ve beni istediğiniz yere getirebileceğinizi düşünüyorsanız kesinlikle yanılıyorsunuz. Kimsenin sözüne göre dans etmem. Özellikle de sizinkiyle."

Eliyle göğsünü kapattı ve yara numarası yaptı. "Beni kestiler leydim. Şimdi ve hayatımın baharında. Ölümçül bir yara

sözlerinle beni." Sırtışı eskisi gibi hınzırca geri döndü. "Ama söyle bana, bahçede bana katılman için ne gerekiyor?"

Onun yanından Kristen ve Martha'nın beklediği yere baktı. "Söyle ona Kristen," dedi sesini onların duyabileceği kadar yükselterek. "Birkaç dakikalığına benimle güvende olacak. Benim ne kadar onurlu bir adam olduğumu kendin de biliyorsun."

Kristen güldü. "Ahmak demek istiyorsun. Evet, senin nasıl bir ahlaksız olduğunu çok iyi biliyorum Morgan Drake." Onlara yaklaştı. "Devam et, Serenity. Annen ve ben kapıları açık bırakacağız. Eğer yanağını öpecek olursa, sadece bir nefes al ve koşarak gelelim."

Morgan, Kristen'uyarıcı bir bakış fırlattı. "mi?"

Kolunu Serenity'ye uzattı ve Serenity kendini durduramadan elini kolunun kıvrımına sıkıştırıp onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Özenle bakımlı bahçeye bakarken, gerçekten de güzel gece olduğunu düşündü. Güller ve sarmaşıklar, uzun çitlerin ve oyma mermer bankların oluşturduğu kafeslerin etrafına dolanmıştı. Kristen ona daha önce bu bahçenin Martha'nın gururu ve neşesi olduğunu söylemişti ve bu her halinden belli oluyordu. özenle planlanmış ve bakımlı alanın bir yönü.

Morgan'ın yüzüne döndüğünde yumuşak bir esinti yanaklarını okşadı. "Peki benimle konuşmak istediğin konu neydi?" diye sordu.

Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an için gözlerini kaçırdı. Konuştuğunda sesi derin ve kalındı. "Düşünüyordum da belki de o koloni gemisine binmemelisin. Başında nasıl bir kaptan olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Onun sözleri karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onun istediği şeyi söylüyor olabilir miydi? Bunu ummaya bile cesaret edebilir mi?

"Seninle kalmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi o kadar hızlı söyledi ki göğsüne bir ağrı saplandı. İstekleri için çok fazla.

Şu anda, onu cesaretlendirdiği için Kristen'ı boğmak istiyordu!

"Ben öyle şey demedim," diye devam etti Morgan, her kelimedede onun bütün umutlarını yıkarak. "Sadece iki kez düşünmen gerektiğini düşünüyorum-"

"Neyi düşünmeden önce iki kez düşüneyim?" diye sordu, sesi keskin ve sivriydi. O kim oluyordu da ona emir veriyordu? Onu etrafında bile istemiyordu!

"Gecenin bir yarısı, güvenilmez adamlarla dolu bir gemiyle yola çıkmadan önce iki kez düşünmeli miyim?" devam etti. Hmm, bunu nerede görmüştüm

daha önce senaryo? En azından yeni geminin kaptanının kaç devlet tarafından aranan bir korsan olmadığını biliyorum."

"Sadece iki tane, ama mesele bu değil." "O zaman mesele ne?"

Morgan onun ses tonuna ve sözlerini sürekli evirip çevirmesine sinirlendi. Ona söylemek istediği ama duymasını istemediği şeyleri söyletiyordu. "Bu arada geçişi satın alacak parayı nereden buldun?"

"Bunun seni nasıl anlamıyorum." "Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir."

Ağzı açık kaldı ve ona inanamayarak baktı. "Bunu nasıl anladın?"

"Seni bu işe ben bulaştırdım ve-"

"Beni bu işe bulaştırmanın ben olduğuma inanıyorum ve bu nedenle kendimi kurtaracak olan da ben olmalıyım."

"Evet, ama bir erkek olarak bu benim görevim-"

"Ah, lütfen," dedi ellerini havaya kaldırarak, "yine bu tartışmayı yapmak zorunda mıyız?"

Bir yandan onu öpme, diğer yandan da boğma arzusu arasında kalan Morgan kıkırdadı. O kesinlikle bir meydan okumaydı.

Ama onda en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. Onun gibi bir kadınla bir erkek asla sıkılmazdı. "Tartışmadığımız bir anımız olabilir mi?"

Serenity gülümsedi ve yakındaki bir çalıdan sarı bir gülü dikkatle koparmak için uzandı. Serenity'nin narin yaprakları parmaklarının arasında nazikçe okşamasını ve ay ışığının profiline vurmasını izledi. "Bunu çok sık yapıyor gibiyiz, değil mi?" dedi.

"Evet, evet var." Morgan sessizleşirken, onu gemisinde tutmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı. Tartışmaya açık bulmayacağı bir yol.

Sonra aklına geldi. "Biliyor musun, seni eve götürmeme izin verirsen, sana nasıl denizci olunacağını öğretilirim."

İçini çekti ve mermer banklardan birine oturdu. "Artık denizci olmak istemiyorum ve sana senin, Jake'in ya da mürettebatın hakkında hiçbir hikâye yazmayacağıma söz verdim. Tek istediğim eve gitmek."

Kollarını iki yanına dayamış olan kadının oturduğu yere doğru yürüdü.

"Ama neden?" diye sordu, başını eğip ona bakarken ayaklarını inceliyor. "Orada sizi nelerin beklediğini biliyorsunuzdur. Dedikodular,-"

"Biliyorum," diye araya girdi, sesi acıyla doluydu. "İnsanların ne kadar acımasız olabileceğini ilk elden biliyorum." Ay ışığı gözlerinde parıldarken ona baktı. Orada onun ruhunu gördü. İhtiyaç ve özlem dolu bir ruh.

Ve onun kobalt gözlerinin ortasında titreşen acıyı dindirmek için ne yapabileceğini merak etti.

"Bir ara eve gitmeliyim," diye fısıldadı. "Ne kadar uzun süre yok olursam, geri dönmem o kadar zor olacak."

Onunla tartışmak istiyordu, hangi kelimelerin onunla kalmasını sağlayacağını bilmek istiyordu, ama hayatı boyunca tek bir tane bile düşünemedi.

Onun neden kalmasını istediğinden bile emin değildi. Sadece eğer giderse, bunun ona yaşamak istediğinden daha fazla acı vereceğini biliyordu.

Morgan onun yanına oturarak yüzünü nazıkçe ellerinin arasına aldı. Ay ışığında, gölgeler ve ışık yüzünde oynaşırken o kadar güzeldi ki. Açık renk gözleri parlıyordu ve Morgan onunla böyle kalabilmek için her şeyini verebilirdi.

"Beni öpecek misiniz, Kaptan Drake?" diye sordu ondan beklediği aynı açık sözlü tavırla.

"Peki ya evet dersem?"

"Size verdiğiniz sözü hatırlatmak isterim."

"Yapmamı istediğin şey bu mu? Çekip gitmemi mi?"

Serenity onun ses tonundan ve gözlerinde yansıttığı özleminden dolayı yutkundu.

Orada mıydı, yoksa gördüğü sadece onun kendisini istemesine duyduğu arzu muydu? "Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Çekip gitmeni istemiyorum."

Nefesini tuttu, adamın onu gerçekten serbest bırakacağından yarı korkuyordu. Onun yerine öne doğru eğildi.

Dudaklarını ayırdı.

"Kaptan Drake!"

Adam geri çekilmeden ve onlara yaklaşan Kristen'a ters ters bakmadan önce ellerinin bir an gerildiğini hissetti. Ellerini onun yüzünden indirdi.

"Ne?" diye hırladı.

Kristen genişleyen gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Bana bağırmayın Bay Drake. Marangoz gelir gelmez öğrenmek isteyen sizdiniz. Ben sadece *sizin* emirlerinizi yerine getiriyorum."

"Bu adamın bu saatte burada ne işi var?" Morgan sakinleşerek ona bakmadan önce içini çekti. "Başka zaman mı, Serenity?"

Adam uzaklaşmadan önce zar zor başını salladı.

Kristen ona fareyi takip eden bir kedi gibi yaklaştı. "Üç numaralı kural, onu *hep* daha fazlasını ister halde bırakır." "Pardon?"

Kristen başını Morgan'ın gittiğı yöne doğru eğdi. "Bana kararınızı verin, Bayan James. İyi kalpli kaptanı dize mi getireceğiz, yoksa koloni gemisiyle evinize mi döneceksiniz?"

Dolunay olmalı, diye karar verdi Serenity, çünkü tam o sırada adamın dokunuşunun sıcaklığı hâlâ tenini yakarken, kalbinin haykırdığı kararı verdi.

"Pekâlâ, Kristen. Ne yapmamız gerekiyor?"

Bölüm 16

Kristen'ı serbest bırakmak bir kasırgayı serbest bırakmak gibiydi. Serenity tüm bunları hak etmek için ne yaptığını merak ediyordu!

İkisi ertesi sabahı misafir odasında geçirdiler ve Kristen Serenity'ye cilve sanatının inceliklerini öğretti.

Ve Serenity'nin aptallığın güzel sanatı olarak adlandırdığı şey.

Gerçekten de Serenity, tüm bu saçma tavırları ve flörtleri kimin düşündüğünü merak etti. Ve erkekler gerçekten bu kadar saf mıydı?

Dudaklarını ısırarak Serenity, evet, erkeklerin gerçekten de bu kadar saf olduğunu fark etti. "Şimdi ayağa kalk dik dur, Serenity," Kristen emretti, onu çekerek

Omuzlar geriye. Kristen onun etrafında yürüdü. "Göz kapaklarını indir. Hayır," dedi aniden, "kapatma onları, sadece biraz indir... mükemmel."

"Zar zor görebiliyorum."

Kristen omuz silkti. "Nereye gittiğini bilmen gereken engereklerle dolu bir yuvada yürümüyorsun. Bir kalp çalmaya çalışıyorsun. Unutma, aşkın gözü kördür."

"Gözlerimi tuttuğumda ben de öyleyim."

"Serenity."

"Affet beni."

Böylece sabah, Kristen'ın ona nasıl yürüyeceğini, konuşacağını ve Serenity'nin asla ustalaşamadığı diğer tüm garip davranışları nasıl yapacağını göstermesiyle geçti.

"Şimdi sıra en iyi kısımda!" Kristen uyardı ve Serenity endişeyle yutkundu. Kristen'ın ona gösterdiği onca tuhaf ve rahatsız edici şeyden sonra, Kristen'ın uygulamak üzere olduğu yeni işkenceyi düşündükçe ürperiyordu.

"Ne?" Serenity endişeyle sordu. "Ölümcül eğilmeyi öğrenme zamanı."

"Ne?" Serenity kaşlarını çatarak sordu.

"Ölümcül eğilme," diye tekrarladı Kristen. "Bir erkeği dize getireceği garanti."

Serenity dudaklarını büzdü. "Kulağa tehlikeli geliyor. Ne yapmalıyım, kafasına bir şeyle mi vurmalıyım?"

Kristen gözlerini devirdi. Fransız kapılarının hemen önünde duran masanın üzerindeki gümüş kâsedan bir elma aldı.

Elmayı yere düşürdü. "Kaldır şunu." Serenity kaldırdı ve

Kristen'dan aldığı tek şey keskin bir cık *cık* oldu.

"Şimdi beni izle." Bir elma daha düşürdü. "Aman Tanrım, bakın ne yaptım," dedi abartılı derecede tatlı bir sesle.

"Şimdi," dedi Kristen normal bir tonda, "onu almak için eğileceği yer burası. Ve sen de aynı anda eğildiğinden emin olmalısın."

"Neden?"

Gülümsedi. "Bir an için Morgan olduğunu farz et ve sana göstereyim. Haydi," diye ısrar etti, "elmayı al."

Serenity onun arkasından eğilir eğilmez, Kristen yüzüne bakıyordu.

Daha doğrusu, Kristen'ın geniş göğüsleri tam karşısında duruyordu. Ve Serenity'nin bulunduğu yerden Kristen'ın göğüs dekoltesine küçük bir bakıştan daha fazlası vardı.

Yanaklarına sıcaklık doldu.

"Oh, bu çok saçma," dedi Serenity. "Bunu yapmam mümkün değil-" elmayı aceleyle kendi göğüslerinin arasında ileri geri hareket ettirdi-"bunu yapamam. Ayrıca, bunu bilerek yaptığımı anlayacaktır."

Kristen başını salladı. "Tatlım, seni temin ederim, o adam hiçbir şey *düşünmeyecek*. Akli başka şeylerde olacak. Kafasını koparsan bile farkına varmaz."

Serenity güldü. "Bu konu hakkında konuşmamalıyız. Bu uygun değil."

Kristen elmayı kuşağına silerken alaycı bir tavırla, "Eh," dedi. "Ne diyeceğimi biliyorsun, uygun bir yer var, ama kesinlikle yatağını ısıtmıyor."

Serenity'nin soluğunu duymazdan gelen Kristen elmayı havaya fırlattı ve yakaladı. "Şimdi dersimize geri dönelim. Elmayı ya da düşürdüğünüz her neyse onu geri verdikten sonra, nesneyi alıp dekoltenizde gezdirerek dikkatini vücudunuzda tuttuğunuzdan emin olun." Kristen elmayı göğüslerinin üst kısımlarına sürterek gösterdi.

"Ama benim bir dé-" "Bu gece olacaksın."

Öğleden sonra Kristen'in yatak odasındaydılar ve o akşam için bir elbise seçmişlerdi. Kristen saçlarıyla uğraşırken Serenity de makyaj masasında oturuyordu.

Serenity, Kristen'in akşam yemeğindeki davranışlarıyla ilgili talimatlarını büyük bir dikkatle dinledi ve hepsini nasıl hatırlayabileceğini merak etti.

Ancak, en kötü fikir henüz gelmemiştir.

Kristen'in gözleri kararır kararmaz ve muzip bir gülümseme takınır takınmaz, Serenity işin içinde olduğunu anladı.

Kristen Serenity'nin saçlarını tepeden topladı. "Biliyor musun, bu işi sıkı tutmamız için gereken şey rekabet."

Serenity aynada Kristen'a baktı. "Rekabet mi?"

"Evet," dedi birkaç saç tokası eklerken. "Sana bir erkek bulmalıyız."

"Yapmaya çalıştığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Evet," dedi Kristen, Serenity'nin yüzündeki saçları kabartarak. "Ama Morgan dışında bir erkeğe ihtiyacımız var. Hiçbir şey bir erkeğin bir kadını başka bir erkeğin ilgilendiğini düşünmesinden daha fazla istemesine neden olamaz."

Bu doğru muydu?

Serenity bundan emin değildi ama Kristen'in gözlerindeki ışığa bakarak arkadaşının buna kesinlikle inandığını söyleyebilirdi.

Bunun bir önemi yoktu. Serenity ile ilgilenen başka bir erkek yoktu. Hopping Hands Charlie dışında hiçbir erkek onunla ilgilenmemiştir.

"Şey, bundan vazgeçmek zorundayız, çünkü-"

"Aslında," dedi Kristen, fırçayı eline alıp aynada Serenity'ye bakarak. "Morgan'ı kıskançlıktan çatlatacak birini tanıyorum. Bu rol için kesinlikle mükemmel biri. Bana bir iyilik borcu olan ve..." Birkaç saniye boyunca düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Sonunda Kristen başını salladı ve kararlılıkla Serenity'ye baktı. "Eminim onu bunu yapmaya ikna edebilirim."

Serenity şüpheliydi ama Kristen'ı harika bir geziye dönüşecek olan bu gezide takip etmeyi kabul etti.

Serenity'nin adanın ne kadar güzel olduğunu görebilmesi için açık bir arabayla şehre gittiler.

Verimlilik örneği olan küçük köy çok uzakta değildi. Kasap, fırıncı, demirci ve daha fazlası gibi gelişen bir topluluk için gereken tüm dükkanlara sahipti.

Serenity buranın ne kadar büyüleyici olduğuna hayret etti. Savannah ya da Charleston tarzına çok benzeyen dükkânlar inşa edilmişti. Kendisinin ve Kristen'inki gibi dirsek hizasında kollu ve hafif pamuklu mütevazı kıyafetler giyen kadınlar, kısa etekler giyen ve kollarını açan ada kadınlarının utanmaz cüretkâr kıyafetleriyle karışıyordu.

Ama Kristen onu demirhaneye götürürken tüm bunlar aklından uçup gitmişti. Serenity kapının girişinde durdu, bir an için afalladı.

Demirci, demir ocağının önünde durmuş, çıplak sırtını onlara dönmüş, kocaman bir çekiçle bir demir parçasını dövüyordu.

Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti.

Uzun sarı saçları, elindeki çekiçle kızgın bir metal parçasına vururken şişip esneyen bronzlaşmış kaslarının arasından sarkan bir kuyruk şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Tüm vücudu terden parlıyordu.

"Stanley!" Kristen bağırdı.

Demirci durakladı ve omzunun üzerinden baktı. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kristen, aşkım," dedi metal parçayı tekrar kömürlerin içine gömmeden önce. Maşayı su dolu bir kovaya yerleştirdi ve ellerinden büyük deri eldivenlerini çıkardı.

"Aman... Tanrım!" Serenity fısıldadı. Adam muhteşemdi. İnanılmaz derecede muhteşem.

Göğsü çıplaktı, her iyi tanımlanmış, şişkin kas ve damarı görebiliyordu. Savaştan çıkmış yarı çıplak efsanevi bir tanrıya benziyordu.

Sırtında gördükleri bile onu bu mükemmel erkeklik parçasıyla yüz yüze gelmeye hazırlamamıştı.

Gülen mavi gözleri ve yanaklarını derin aylarla kesen geniş gamzeleriyle güzel bir yüzü vardı.

"Stanley," dedi Kristen sanki onun bakışlarından etkilenmemiş gibi. "Seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Serenity James. Serenity, bu Stanley Fairhope, gelmiş geçmiş en yakışıklı adam."

Stanley iki kocaman gamzesini gösteren büyüleyici bir gülümseme verdi. "Ve yine de benimle evlenmen için yeterli olmadı," dedi yaralı bir iç çekişle. "Neden, seni aramama bile asla izin vermedin?"

Kristen gözlerini devirdi.

Stanley Serenity'ye döndü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan James." Serenity konuşamadı.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Acele etme. Kadınlar benim etrafımda bunu çok yapar."

Tekrar Kristen'a baktı. "O hariç. Ondan asla bir ho-hum'dan fazlasını alamadım."

"Sanki *ben* senin aşırı büyümüş egona katkıda bulunacakmışım gibi. Ayrıca, gerçek seni tanıyorum ve sandığının yarısı kadar bile çekici değilsin."

Homurdandı. "Kocanla bu şekilde mi konuşuyorsun?"

"Kesinlikle. George bu yüzden benimle evlendi ve *sen de* bu yüzden beni unutamazsın."

Başını iki yana salladı. "Bunca yolu beni rahatsız etmek için gelmediğini biliyorum. Beni dostça bir ziyaret için de rahatsız etmedin. Söyle bakalım bücür, beni de dahil etmeye çalışacağın son planın nedir?"

Kristen kremayı almak üzere olan bir kedi gibi sırttı. Ellerini arkasında birleştirerek ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Pekâlâ Stanley. Serenity'ye kur yapmanı istiyorum."

Şaşkın bakışı neredeyse komikti ama en azından Serenity'ye dilini geri verdi.

"Bu çok saçma Kristen. Morgan bu adamın benimle ilgileneceğine asla inanmazdı."

Stanley bir kaşını kaldırdı. "Morgan Drake mi?" "Onu tanıyor musunuz?" diye sordular hep bir ağızdan.

"Evet, ona hayatımı borçluyum. Korsan olarak saldırdığı ilk İngiliz gemisinde ben de vardım."

Serenity kaşlarını çattı. "O zaman nasıl oluyor da ona hayatını borçlu oluyorsun? Onun esir almadığını sanıyordum."

"Hayır hanımefendi, bu doğru değil. İngilizleri köpekler gibi kırbaçladı ama onlara hizmet etmek zorunda kalan bizlere karşı nazikti. Bazılarımızı buraya getirdi, bazılarımız ise gemide kaldı ve mürettebatının bir parçası oldu."

"Ah, kahretsin," diye araya girdi Kristen'ın sinirli sesi. "O zaman senin kim olduğunu bilirdi. Artık asla işe yaramaz."

"Hayır," diye düzeltti Stanley. "Beni hatırlayacağından şüpheliyim. Aradan en az on bir yıl geçti. Ben sadece on dört yaşıyordum ve o da çok büyük değildi."

Yüzü aydınlandı. "Oh, güzel. zaman senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmayacak." "Bundan şüpheliyim."

"Öyleyse güzel Stanley, sana Charleston'a giden *Deniz Prensesi*'nin Kaptanı Fair-hope adını veriyorum."

"Affedersiniz?"

Kristen kolunu teatral bir hareketle Serenity'ye doğru uzatarak, "Bu gece, Bayan James'ten anında etkilenen bir sömürge kaptanı olacaksın," dedi. "Eve dönerken onu da yanına almaya çalışacak bir kaptan."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü bizim iyi Morgan Drake ona aşık ama bunu itiraf etmeyi reddediyor."

Stanley çok haysiyetsiz bir homurtu çıkardı. "Beni bu işin ortasına sürükleyemezsin. Kaptan Drake'i incitecek hiçbir şey yapmayacağım."

Kristen Stanley'nin yanına yaklaştı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. Kirpiklerinin altından Stanley'e baktı ve Serenity, Kristen'in adamı parmağına dolamasını hayranlıkla izledi.

Gerçekten de büyülenmiş olan Stanley, Kristen'in yaptığı her hareketi aklıktan ölmek üzere olan bir adamın ziyafeti izlemesi gibi izliyordu.

"Senden onu incitmeni istemiyorum," diye mırıldandı Kristen, bir parmağını onun şişkin pazularının üzerinde gezdirirken. Parmağını ön kolundan çekti. "Senden onu *kandırmanı* istiyorum."

Stanley yeni uyanmış gibi gözlerini kırptırarak ona şüpheli bir bakış attı. "Sadece bir kadın bunu bir fark olarak görebilir."

Kristen kollarını göğsünde kavuşturarak ve bakışlarını ona dikerek büyük bir gösteri yaptı. "Yanılıyorsam düzeltin ama adını anmayacağım biri George'a bir denizciyle asla evlenmeyeceğime yemin ettiğimi söylemeye çalışmadı mı?"

Stanley sertleşti. Çenesi çeliğe dönüştü. "Bunu sen söyledin."

"Her ne olursa olsun, beni terk etmesi için onu kandırmaya çalıştın, değil mi?"

"Bu farklıydı." "Neden?"

"Aşk söz konusu olduğunda her şey mübahtır,"

dedi. "Ve bu aşk. Morgan ve Serenity için."

Kristen'a şüpheli baktı. "Emin misin?" "Hiç bu kadar olumlu olmamıştım."

"Pekâlâ," dedi iç çekerek. "Senin için, civciv-bezelye. Bunu yapacağım. Ama bana borçlusun."

Kristen'in gülümsemesi daha da genişledi. "Takım elbisenizi size teslim edeceğim. Sanırım hizmetçim nereden ödünç alabileceğimi biliyor."

Kristen kolunu Serenity'ninkinin içinden geçirdi. "Gel güzel kız, şimdi tencereye biraz daha baharat eklemeliyiz."

Bölüm 17

Morgan'ın o gece neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Günün büyük bölümünü marangozlarla birlikte gemisini onarmaya çalışarak geçirmişti. Ama gerçek bilirse, tek istediği Serenity'yi görmektir.

Onun canlı ve sinir bozucu sohbetini en az varlığını özlediği kadar özliyordu. Adada onu eğlendirecek ne bulduğunu hayal bile edemiyordu. Doğrusu onu gemide, marangozların elinden çekiçleri alıp kendi başına tamirat yapmaya çalışırken görmeyi beklerdi. Ya da yelkenleri tamir eden gemicilere katılmasını.

Ama böyle bir şey olmadı.

Tamir etmeniz gereken bir gemi varken onun kafasını içeri sokması ihtiyacınız olan son şey. Özgür bırakman gereken etkilenmiş denizciler var, düşüncelerin orada olmalı, bakire bir bayanın yaptıklarında değil.

Kravatını sıkarak, onu aklından çıkaracağına dair kendine söz verdi. Yakında eve dönecekti ve bir daha asla yelkenleri için endişelenmesine ya da kamarasında firfırlı iç çamaşırlarıyla yüzleşmesine gerek kalmayacaktı.

O da bundan memnundu. Gerçekten memnundu.

"Morgan!"

Jake'in sesini duyunca rıhtımda durakladı. Arkadaşı ona yetişmek için koşmaya başladı. "Lütfen Martha'ya özürlerimi ilet. Yemeğe geç kalacağım."

"Ne yapıyorsun?"

"Hayes'in mürettebatı için kasabada iş bulmaya çalışıyorum. Yaklaşık yarısının denizle işi bitti. Ve ben..." Sesi kesildi ve Jake hüzünlü bir bakışla denize baktı.

"Ne?" diye sordu Morgan. Morgan, Jake'in diline hangi düşüncenin mal olduğunu merak ederek sordu.

"Ben de Charleston'a gitmek üzere gemiye geri döneceğimi düşünüyordum."

Morgan başıyla onayladı. Jake'in gittiğini görmek onu üzecekti ama bunu anlıyordu. "Lorelei'ye geri mi dönüyorsun?"

"Sakin başlama!" diye tersledi Jake, sesi uyarı doluydu.

Morgan sessiz bir teslimiyetle elini kaldırdı. "Teslim olmayacağım."

"Tamam o zaman," dedi Morgan'ın sırtını sıvazlayarak. "Seninle sonra evde görüşürüz."

Morgan arkasını döndü ve bir at kiraladığı ahıra yöneldi. Jake'in sabırsızlığını ilk kez gerçekten anlamıştı. Kendisi de Serenity'yi görmek için sabırsızlanıyordu.

Uzun, çok uzun bir gün olmuştu ve tek yapmak istediği bunu onunla paylaşmaktı. Barney'nin kuşunun, Barney'nin odasına çok yakın çekiçle vurma hatasını yapan marangozlardan birine saldırmasına çok gülerdi.

Evet, bir de Cookie ve Kit'in son rulo yüzünden ettikleri kavga. Ve umutsuzca onun kahkahalarını duymak istiyordu.

Bu düşünceyle topuklarını atın kanatlarına geçirdi ve Robert'ın evine doğru yola çıktı.

Bahçeye girene kadar bir salyangozun omuzlarında sonsuza kadar yol almış gibiydi. Hemen dışarıda durdu ve bahçeye doğru yürüdü.

Serenity çiçekleri severdi. Onun gülü tutarken nasıl görüldüğünü çok iyi hatırlıyordu.

Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde ona bir gül buketi seçti. Evet, bu onun dudaklarına bir gülümseme ve belki de kalbine biraz sıcaklık getirecekti.

Bu umudu sıkı sıkıya tutarak ön kapıya geri döndü ve eve girdi. Şapkasını başından çıkarıp bekleyen hizmetçiye uzattı.

Duyduğu ilk ses aradığı kahkahaydı. İçinin derinliklerine ulaşarak çınladı.

Sol tarafındaki misafir odasında olmalıydı. O tarafa yöneldi, kapı aralığında durdu.

Serenity kanepede oturmuş, dantellerle süslenmiş beyaz satenden nefes kesici bir elbise giymişti. Üst bedeni tehlikeli bir şekilde düşük kesilmişti, bu da onun tatmak için can attığı yuvarlak göğüslerinin üst kısımlarını gösteriyordu. Kestane rengi saçlarının tamamı, boynunun kremi pürüzsüz tenini ortaya çıkaran güzel bir stille toplanmıştı.

Ağzı sulandı.

Yüzü aydınlıktı ve zarif bir elini okşamak için uzattı... Yanındaki *adamın* kolunu okşamak için!

Dudaklarındaki gülümseme
soldu. Gözleri kısıldı.
Bu davetsiz misafir de kimdi?

Senin neyin?

Bölge mi?

Bu düşünceye karşı çıktı. Kız onun bölgesi değildi. Onun hiçbir şeyi değildi. Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu ama yine de onu başka bir adamla gülerken görmek, adamın kibirli suratına yumruk atacak kadar öfkelenmesine neden oldu.

Evet, yüzü kibirliydi. Omuzları çok genişti. Ve pantolonu, o kadar dar kesilmişti ki müstehcendi! Karma bir toplulukta bu şekilde kesilmiş pantolon giyerek kendini ne sanıyordu?

Morgan kafasının içinde pantolonun kendi pantolonuyla aynı bedende olduğunu hatırlatan sesi bastırdı.

Bu tamamen farklıydı.

"Morgan," diye gülümseyerek karşıladı Martha onu. "Bunlar benim için mi?"

İki kişi Serenity'nin oyununu oynayabilirdi. Martha'nın fazla doğrudan bakışları altında sinirlendi ve Serenity'nin çiçeklerini ona uzattı. "Evet, evet öyleler."

Martha bunları onun elinden aldı ve bekleyen hizmetçiye verdi. "Neden içeri gelip Kaptan Stanley Fairhope ile tanışmıyorsun?"

Martha'nın gözlerinde bir pırıltı vardı ve Morgan bilmeseydi, onun bir tür cinayet işlediğinden şüphelenirdi. Ama bu çok saçmaydı. Martha, Kristen ya da Serenity'nin aksine, aklı başında ve güvenilir biriydi.

Sözde kaptan ve Serenity ayağa kalktılar ve Morgan adamın elinin Serenity'nin dirseğinde kaldığını fark etmedi.

Ne de embesilin bakışlarının sürekli göğüs dekoltesine kaydığı gerçeği.

Başını Kaptan Şişko Kafa'ya doğru eğdi. "Kaptan Fairley," dedi, adamın gözlerini oyma dürtüsüyle savaşıırken sesi derin ve güçlüydü.

En azından adam elini Serenity'nin dirseğinden çekecek kadar Tanrı vergisi bir akla sahipti.

"Benim adım *Fairhope*," dedi, bir kadında çekici, ama bir erkekte gülünç görünen o gamzelerden bir çift göstererek.

Bu adam kesinlikle bir züppeydi. Sadece bir züppenin gamzeleri olur.

Kristen Morgan'a bir içki ikram etti. Morgan reddettikten sonra içkiyi hizmetçinin tepsisine geri koydu ve Serenity'nin yanına gitti.

"Hakkınızda çok şey duydum Kaptan Drake," dedi Fairhope. "Wayward Hayes'i yenen adamın elini sıkıkmama izin verin."

Yani, araya giren kişi onu kandırabileceğini düşündü. Hiç şansı yok.

Morgan isteksizce elini uzattı. "Birkaç denizciden duyduğuma göre buraya gelirken korsanlarla karşılaşmışsınız."

Kaptan Şişman Kafa'nın gözlerinde bir mizah ışığı parladı. "Evet, aslına bakarsanız öyle. Şeytani yaratıklar, şu korsanlar. İyi bir kaptan o iticilerin her birini yok etmeli-"

"Kaptan Fairhope..." diye söze başladı Kristen, adamın aptalca tiradını kesip Morgan'a anlamlı anlamlı bakarak, "Serenity'ye ailesinin kapısına kadar bizzat eşlik etmeyi nezaketle kabul etti."

Şimdi adamdan gerçekten nefret ediyordu.

Gerçekten de nezaketle teklif edilmişti. Adamı böyle bir teklif yapmaya iten şeyin ne olduğu konusunda çok az şüphesi vardı.

Kimse Serenity'sine el süremeyecekti. Savaşmadan olmaz.

"Ne kadar nazıksın Fairley," dedi Morgan. "Ama ben o teklifi çoktan yaptım."

"Evet ve sana hayır dedim," dedi Serenity.

Stanhope'la ya da adı her neyse onunla kollarını birleştirdi. "Kimseye yük olmak istemem ama sayın kaptan o kadar ikna edici bir açıklama yaptı ki-"

Morgan bir embesil gibi, "Mürettebatınızı ele geçirmeye çalışacak," diye geveledi.

Adam Serenity'ye süt gibi bir gülümseme verdi. "İyi o zaman, kalbimi çoktan ele geçirdi."

Serenity kızardı.

Yanakları hep böyle pembe miydi?

Gülüşi bu kadar çarpıcı mıydı?

"Stanley," Serenity, "çok skandal şeyler söylüyorsun." Morgan kıpkırmızı kesildi. O adamla böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi?

Kan istiyordu. Kaptan Fathead'in kanını. Stanhope

Fairley gücenmiş görünüyordu.

Güzel. Morgan'ı parçaladığı gibi onu da parçalasın. Bu ona bir erkeğin kadınına izinsiz girmemeyi öğretir.

"Bayan James," dedi nefes nefese bir sesle, "sizi temin ederim, kendimi size adadım. Herkesin iyiliği için duyularımı açıklamamı ister misiniz?"

Serenity kaşlarını çatarak geri çekildi. "Affedersiniz?"

Fairhope şaşkın şaşkın bakıyordu. "Söylediklerimde ciddiym Bayan James." Onu iki elinden tuttu ve önünde diz çöktü. "Benimle evlenmeni istiyorum."

Gözleri büyüdü ve ağzı büküldü.

Morgan bekledi, küçük kızgınlığının onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordu. Evet, araya giren kişiyi birkaç hakaretle gönderecekti.

Küçük cadalozu böyle saçma bir aptallığa tahammül edemezdi. "Kaptan, ne diyeceğimi bilmiyorum."

Morgan kendini durduramadan, "Daha önce hiç sözünü sakınmamıştın," diye tersledi.

Serenity ateşten gözlerle ona döndü. "İyi o zaman. Kaptan Stanley Fairhope, teklifinizi kabul ediyorum."

"Sen ne!" Morgan kükredi.

Züppe ayağa kalktı, kadının elini değerli bir nesneymiş gibi göğsüne bastırdı. Onun bileğini okşadı. "Bayan James, beni dünyanın en mutlu erkeği yaptınız. Sizi gördüğüm anda benim için tek kadın olduğunuzu anladım."

"O bir züppe!" Morgan tersledi. "Bir züppeyle evlenemezsin. Sen ondan daha erkeksin."

Oda bir mahzen gibi sessizliğe gömüldü.

Morgan ne söylediğini ancak o zaman anladı.

Serenity'nin yüzü bir anda parlak bir kiraz rengine büründü ve öfkesini tamamen ona yöneltti. "Sen kim olduğunu sanıyorsun Morgan Drake? Ne cüretle bana böyle bir şey söylersin! Bana sahip değilsin, beni istemiyorsun bile. Tek yaptığın sana ne kadar yük haykırmaktı ve şimdi beni mutlu edebilecek birini bulmuşken, orada durup hakaret etmeye cüret ediyorsun. Sen aşağılıksın, Kaptan. İğrençsiniz. Ama sanırım sadece kendin olduğun için kabalığınızı affedeceğim."

Cinayet işleyecek kadar öfkelenen Morgan, Fairhead'e baktı. "Gördün mü!" dedi zaferle. "Genel olarak konuşursak, o her zaman genel olarak konuşur."

Kızın gözlerinin kısıldığını gördüğü anda uyarması gerekirdi ama yapmadı.

Onun yerine, "Hayatının geri kalanını gerçekten *bununla* mı geçirmek istiyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

Öfke dolu çılgılığı camı kırabilirdi. Bu haliyle kulak zarlarında silinmez bir etki bıraktı.

"Erkek *olsaydım* seni dışarı çağırırdım," diye tersledi ve eteklerini toplayıp odadan hışımlla çıktı.

Ve Morgan ancak zaman onun gözlerinde yaşlar görmeye başladığını fark etti.

Gözyaşları, diye düşündü, bir an için afallamıştı. Serenity'den mi? Kesinlikle yanılıyordu.

"Sen bir domuzsun, Morgan Drake," dedi Kristen, kanepenin etrafında dönerek onun önünde durdu. Ona sanki yaşayan en aşağılık yaratıkmış gibi baktı. "Sana kardeşim dediğim için utanıyorum."

Morgan cevap verRobert ve Jake odaya girdiler.

Robert bir an durakladı ve Şişman Kafa'ya baktı. "Stanley? Neden bu kıyafeti giyiyorsun?"

Adamın yanaklarına renk geldi.

Birden her şey netleşti. Serenity'nin elbisesi ve rızası.

Fathead'in aşk ilanı.

Kristen'in manipülatif kişiliği.

Martha'nın gözlerindeki bakış.

"Yani o bir kaptan değil mi?" Morgan sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Robert. "O yerel bir demirci."

"Kristen!" Morgan ona doğru ilerleyerek bağırdı.

Bir gıcırtyla odadan kaçtı.

Fairhead alaycı bir sırıtışla, "Tebrikler Kaptan Drake," dedi. "Odayı temizlemeyi başardınız."

Morgan gecesini mahveden tehdide döndü. "En azından düğümlenmiş bir plan için kandırılmadım."

"Hayır," dedi Fairhead, manşetinden hayali bir tiftik parçası kopararak. Morgan'a baktı, bakışları düşmancaydı. "Sen tam bir ahmaktın. İkisi arasında, sanırım enayi rolünü oynamayı tercih ederim."

Serenity saçındaki inci uçlu tokaları hınzırca çekti ve bahçede aklında hiçbir hedef olmadan yürürken acıyla rahatladı. Sadece uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Kalbindeki yaraları dindirene kadar bir süre yalnız kalmak istiyordu.

"Bu çok aptalcaydı," diye tersledi, yanaklarındaki gözyaşlarını öfkeyle silerek. "Seni önemsemediğini biliyordun. Onu asla dinlememeliydin."

Kristen'a."

Kalbinin dayanamayacağı kadar acı çeken Serenity, elbisesinin cebine uzanarak bir fular bulmaya çalıştı.

Tabii ki biri orada değildi.

Eliyle yüzünü silerek, "Neyse, zahmet etme," diye hıçkırdı. "Al."

Morgan'ın derin tınısını duyunca donakaldı. Sağ elinden sarkan keten bir mendille gölgelerin arasından çıktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi sertti. "Beni yeterince aşağılamadın mı?"

Uzatılmış bezi alarak gözlerini sildi.

Morgan boğazını temizledi ve utanmış gibi başka tarafa baktı. "Seni asla incitmek istemedim."

"Peki o zaman, istemeden bu kadar zarar , umarım hiçbir zaman zarar vermek için yola çıkmamışsındır."

Ona doğru uzandı. "Serenity..." "Git başımdan!"

Morgan bir adım geri çekildi ve durdu. Onu bu halde bırakamazdı. Beyaz saten elbisesi ve narin bukletler halinde omuzlarına dökülen saçlarıyla ay ışığında çok zayıf görünüyordu. Elbisesini sıkıca bağlamış ve göğüslerini kaldıran bir korse giymişti. Genellikle dikkatini çeken kadınlar kadar donanımlı değildi ama yine de vücudunu nefes kesici buluyordu.

Nefis.

Tüm bunları sadece onun için mi yapmıştı?

Bir açıdan gururu okşanmıştı. Başka bir yönden de, kendisini bu maskaralığın içine soktuğu için onu boğmak istiyordu.

Bir gecede onu tamamen ters yüz etmişti. Morgan Drake'i, korsan kaptanı ve dünyayı ve onu nasıl evcilleştireceğini bilen bir adamı, gevezelik eden, beceriksiz bir ahmak haline getirmişti.

Peki ne için?

Başka bir adama dokunmaya cüret ettiği için mi?

İrkildi. Bu çok saçmaydı. Kadının başkasına dokunması neden umurunda olsun ki?

Kızın Şişko Kafa'yla kaçması neden umurunda olsun *ki*? Ama gerçek şu ki, umurundaydı.

Bunu inkâr edemezdi. Gerçek, tıpkı bahçedeki taş duvar gibi önünde duruyordu.

İşte o zaman onu sevdiğini fark etti.

Kendini vurulmuş gibi hissetti.

Hayır, diye savundu, mümkün değil. Kadın onu cinayetin eşiğine . Ona eziyet etmekten zevk alan bir kadını sevemezdi.

Ve yine de yaptı.

Ona meydan okumayı seviyordu. Kendini koruyabilen bir kadına karşı zekasını yarıştırmak.

Onun cesur ruhunu seviyordu.

Dudaklarını, mizahını ve özellikle de o meşhur tiratlarından birine başlamadan hemen önce gözlerinde beliren bakışı seviyordu.

Bir yanı haykırmak istiyordu ama hayatı boyunca dudaklarından tek bir kelime bile dökemedi.

Hayır, o bir eylem adamıydı, sözlerin değil. Ona sevgisini gösterecekti.

Onu kollarının arasına aldı ve ahıra doğru yöneldi.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi."

Serenity onun kollarında kaskatı kesildi. "Beni nereye götürüyorsun?" "Gemime."

"Neden?"

"Çünkü seni istediğim yer orası."

Ahıra girdiklerinde Morgan ona baktı ve atına yöneldi. Morgan'ın çok sevdiği o bakış, kızın gözlerini kararttı ve Morgan haşlayıcı bir ders almak üzere olduğunu anladı.

"Siz, efendim, yap-"

Sözlerini bir öpücükle kesti.

Bir an için mücadele etti ve sonra ona teslim oldu. Morgan dudaklarını açıp ona ağzının tattırırken zevkle inledi.

Evet, bu gece . Ama ahırda değil.

Onu yere bıraktıktan sonra atına uzandı. Aygırı eyerleme zahmetine bile girmede. Bunun yerine, atı hızla dizginledi, sonra da kendini yukarı kaldırdı.

Atın sırtına doğru eğildi ve elini uzattı. "Benimle gel, Serenity."

Onun cevabını beklerken nefesini tuttu.

Serenity tereddüt etti. Onun ne istediğini biliyordu. Kristen'ın bir erkekle bir kadın arasında neler olduğunu uzun uzun anlatışını dinlemişti.

Eğer onunla giderse, sonsuza dek değişecekti.

Hayır, kendini düzeltti. O zaten sonsuza dek değişmişti. Ona göreceğini hiç düşünmediği şeyleri göstermişti bile. Ona varlığından bile haberdar olmadığı şeyleri hissettirmişti ve geriye tek bir şey kalmıştı.

Yürü git, Serenity.

Ama yapamadı. Dedikoducuların sonsuza dek peşini bırakmasına izin veremezdi. Bu gece utanç olmayacaktı. Bu gece sadece onlar olacaktı.

Boğazındaki korkuyu yutarak elini ona doğru uzattı.

Bölüm 18

Serenity'nin yumuşak eli onunkine **Morgan zafer çiğlıkları atmak istedi.** Sıcak kadife gibi hissettiriyor, narin güller ve gece sisi kokuyordu.

Hiç tereddüt etmeden onu önüne çekti ve topuklarını atın üzerine koydu.

Sonunda onun olmuştu. Bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir geceydi.

Başka hiç kimsenin tadını çıkaramayacağı bir kadın.

Serenity başını ona yaslariken iç çekti ve yanağının altında kalbinin atışını dinledi. Tatlı okyanus havası Morgan'ın kokusuyla karışmıştı ve Serenity onun karşısında kendini bir ejderhayla yüzleşen bir genç kız kadar çaresiz hissediyordu.

Atlar kumsalda gürleyerek ilerlerken, kolları Morgan'ı sımsıkı tutuyor, arkalarından sular yükseliyordu. Tepelerinde Morgan'ın yüzüne mistik gölgeler düşüren bir dolunay asılıydı.

O güzeldi, onun korsanıydı. Ve bu tek gece için, sadece ve sadece ona ait olacaktı.

Kafasının içindeki dırdırcı ses, yarının onları ayıracağı konusunda uyarıyordu.

Ama o dinlemedi. Bununla yarın ilgilenecekti.

Bu gece kalbinin sesini dinleyecekti. Onu her şeyden daha çok isteyen kalbini.

Küçük kayığa ulaştıklarında Serenity kıkırdadı. "Ne?" diye sordu, atı dizginleyerek durdurdu.

"Kesinlikle başınız büyük belaya girecek."

Yüzü ciddiydi, gözlerini ona dikmişti. "Her zerresine değersin." "Stanley'e böyle söylememiştin."

Yere doğru kaydı, sonra onu attan çekti. Onu yavaşça önünden aşağı kaydırırken elleri belini ısırdı.

Vücudu tepki olarak yandı, her yeri karıncalandı.

Bakışı karanlık ve ölümcüldü. "Dudaklarında başka bir adamın adını duymak istemiyorum."

"Ama Stan-"

Onu tekrar öptü.

Onlar öpüşürken Serenity gülümsedi. Az önce bir numara öğrenmişti. Stanley'nin adını söylediğinde Morgan onu öpüp uzaklaştıracaktı.

Bunu aklının bir köşesine yazdı. Kesinlikle işe yarayabilirdi.

Morgan bir iniltiyle kızın dudaklarını kopardı ve onu sandala taşıdı. Kayığı suya indirmeden önce onu dikkatlice yere bıraktı, içine atladı ve kürekleri aldı.

"Bu hayatımın en uzun yolculuğu," diye mırıldandı.

Onun sesindeki umutsuz notaya güldü. Vücudu özleminden zonkluyordu ve onları gemisine doğru kürek çekmeye başlarken kaslarının dalgalanmasını izledi.

Ay ışığı yüzünde dans ediyor, gözlerini gölgeliyordu. Yine de onun kendisine baktığını hissedebiliyordu. Bu, vücudunu daha da ateşlendirdi.

Morgan ona baktı ve kahkahasının büyüsunü dinledi. Etrafına sardığı elbisesi ve çılgınca savrulan saçlarıyla, ele geçirilmiş bir periye benziyordu. Bu gece sona ermeden önce tamamen yiyip bitireceği bir periye.

Daha hızlı kürek çekti.

Tekneye ulaştığında, onun merdivenden güverteye çıkmasına dikkatle yardım etti. Ve bu kez, başının üzerinde sallanırken ve her tarafını sızlatan bir ritimle dalgalanırken jartiyerini ve diğer iç çamaşırlarını görmekten zevk aldı. Yakında onun bu kısmının tadına bakacaktı.

Bekleyemedi.

Kadının yan tarafa geçmesine yardım etti, sonra da bacaklarını salladı.

Ushakii gemiyi gözetlemek için görevlendirildiği kış güvertenin köşesinden çıktı. "Oraya kim gidiyor?"

"Kaptan Drake." Serenity'yi tekrar kollarının arasına aldı.

"Gemiye hoş geldiniz Kaptan, Bayan James," diye seslendi Ushakii, ardından görev yerine döndü.

Onu güvertede taşımaya başladığında Serenity, "Beni yere bırakabilirsin Morgan," dedi.

Onu daha sıkı kavradı. "Eğer bunu yaparsam ."

Tırnağını adamın çenesinde gezdirdi ve adamın her tarafını ürpertti. Şaftı daha da sertleşti, ihtiyacıyla birlikte nabız gibi atmaya başladı.

"İçimde beni yakalayacağına dair bir his var," dedi usulca, sesi bedenine en kötü şeyleri yapıyordu.

"Her ne olursa olsun," dedi düzensiz bir fısıltıyla, "endişelenmektense seni istediğim yerde görmeyi tercih ederim."

Onu kamarasına taşıdı.

Onu soluna yerleştirdi, sonra da kapıyı açtı.

Serenity onun kulübesine girdiklerinde gülümsedi. Tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu, temiz ve rahat. Ve orantısız perdeleri hâlâ yerleştirdiği yerde duruyordu.

Serenity utanarak bakışlarını kaçırdı ve kapının da onarıldığını fark etti. "Kapıyı tamir etmişsin."

Tek kelime etmeden arkasına yaslandı ve kapattı.

Bu kez dudakları onunkilerle buluştuğunda, tutkunun tadını alabiliyor, özleminin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Ayaklarının yere kaymasına izin verdi ama öpücüğün etkisiyle bacakları o kadar güçsüzleşmişti ki zar zor ayakta durabildi. Onun yerine, vücuduna olabildiğince yakın hissetme ihtiyacıyla ona sarıldı.

Onun dokunuşunda cennet vardı, bunu onu ilk öptüğü andan beri biliyordu.

Ellerini kızın saçlarında gezdirdi. "Çok güzelsin," diye fısıldadı kulağına.

Serenity gülümsedi. Hayatında ilk kez bir erkek ona böyle bir şey söylemişti ve bunu Morgan'dan duymak için beklemeye değirdi. Onun korsanından.

Başını eğdi ve dudaklarını göğüslerinin tenine bastırırken, elleri arkadan eteklerini kaldırdı. Elleri çıplak kalçalarının üzerinde gezindi, kalçalarını onunkine yaklaştırdı, böylece onun için ne kadar şişmiş ve hazır olduğunu hissedebildi.

İçinden bir ürperti geçti ve derinlerdeki küçük sesi ona bunun yanlış olduğunu söyledi. Onlar evli değildi.

Hayatı boyunca ona kendini kocasına saklaması söylenmişti. Ama bu yaşta o günün asla gelmeyeceğini biliyordu.

Kocasının onu teslim etmesini bekleyen genç bir bayan değildi. Kalbi bir korsan tarafından çalınmış, yetişkin bir kadındı.

Ve şimdi yapması gereken bir seçim vardı. Ondan hemen şimdi uzaklaşacak, erdemi bozulmayacak ya da kalbinin götürdüğü yere gidecekti.

Bu gece onu Morgan'ın kollarına götürdü ve istediği de tam olarak buydu. Eğer bu onun hatası olacaksa, bırak olsun. Hayatı boyunca itaatkâr, pratik bir kız olmuştu. Bir kereliğine canı ne isterse onu yapacak ve sonuçları ne olursa olsun yüzleşecekti.

Ellerini elbisesinin arkasına götürdü ve uzun düğme sırasını çözmeye başladı.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Dehşet içinde," diye dürüstçe cevap verdi.

Morgan'ın bakışları yoğunluğuyla onu yaktı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Serenity dudağını ısırarak zaten yaptığı yorumu bastırdı; yarın onu daha fazla incitebileceğini söyledi.

Stanley'i kıskanıyordu, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Hatta kendince onu seviyor bile olabilirdi. Ama ona asla bağlanmayacaktı ve bu bilgi onun ruhunu derinden yaraladı.

"Sarıl bana," diye fısıldadı, onu yakınında hissetmeye ihtiyacı vardı.

Birden onu da kendisi gibi savunmasız görmek istedi. Onu hayrete düşüren bir cesaretle yeleğinin düğmelerini çözdü ve gömleğini pantolonundan çıkardı. Gömleğini o kadar hızlı yırttı ki, kravat boynuna sarılı kaldı. Morgan gömleği çözüp yerde büyüyen giysi yığınının eklemenden önce güldü.

Göğsü önünde çırılçıplak duruyordu, kadın bu sıcak görüntüyü içti. Adamın zarif kasları her hareketinde . Bir köprücük kemiği boyunca uzanan yaklaşık on beş santim uzunluğunda sivri bir yara izi vardı. Uzanarak izi takip etti, parmakları adamın sıcak tenine değdi.

Morgan parmaklarını kaldırdı ve avucuna nazik bir öpücük kondurdu. Serenity onun gözlerindeki şefkate gülümsedi ve mutlu bir şekilde iç çekti.

Boğazına ulaşana kadar öpücüklerini kolunun üzerinde azar azar takip etti. Dudakları yumuşak ve sertti, etiyile oynarken ürpertiler uyandırıyor, iradesini ve bedenini lapaya çeviriyordu.

Gözlerini kapatarak başını arkaya yasladı ve onun hissinin, kokusunun tadını çıkardı.

O eşi benzeri olmayan bir adamdı.

Morgan onun tatlılığını içti. Hayatında hiç onun teninin tuzundan daha iyi bir şey tatmamıştı. Ellerini Morgan'ın sırtında gezdirdi, elleri Morgan'ın tüylerini diken diken etti.

İnleyerek onu son bir kez kucağına aldı ve dikkatlice yatırdığı yatağa taşıdı.

Saçları yorganının üzerine yayılmış olan kıza baktı. Daha önce hiç bakire bir kızla birlikte olmamıştı ve gerçeği itiraf ederse korkuyordu.

Onu incitmek istemiyordu. Onu lekelemek istemiyordu ama şu anda ondan uzaklaşmasının hiçbir yolu yoktu.

Nefes almaya ihtiyacı olduğu kadar ona da ihtiyacı vardı.

Yarınki yansımalarıyla başa çıkacaktı. Bu gece sadece onlar olacaktı.

Pantolonunu çıkardı.

Serenity onu görünce yutkundu. Yüzü alev alev yanıyordu, ona bakmaktan kendini alamıyordu...

"Çok büyük!" diye soludu kendini durduramadan.

Morgan kısık bir kahkaha attı. "Sadece senin için öyle," diye fısıldadı, onun yanındaki yatağa sürünerek.

Sonra elini tuttu ve parmaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra elini aşağı indirdi... oraya.

Serenity onun elindeki sert kadifemsi his karşısında yutkundu. Gözlerini kapatarak yarı hırıltı, yarı inilti şeklinde bir ses çıkardı ve Serenity hiçbir şeyden korkmayan bu adam üzerindeki gücünün tadını çıkardı. Kimseye hesap vermeyen.

Bu bilgiden aldığı cesaretle elini daha aşağı indirdi. Morgan nefesini sertçe içine çekti. "Dikkatli ol, Serenity. Böyle devam edersen ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız."

Hızır bir sırtışıla yatağa uzandı ve onu üstüne çekti. Çıplak karnı adamın sert kalçalarına değene kadar eteklerini kaldırdı. Adamın bacaklarının arasındaki garip hissi, kısa tüylerinin alt kısımlarını okşaması karşısında inledi.

Derin bir sıcaklıkla parlayan gözlerine baktı ve ellerini adamın göğsünde gezdirirken, adam da kalçalarını gevşetti.

"Öp beni," diye emretti.

Onun üzerine doğru eğilerek, saçlarının bir gölgelik oluşturacak şekilde etraflarına dökülmesine izin verdi. Morgan onun dudaklarını ısırarak korsesini, kombinezonu ve başının üzerinden bir hamlede elbisesini çıkardı.

Serenity gecenin serin saçları tenine değdiğinde titredi. Onun önünde çıtırçıtıraktı. Kendinden utanarak geri çekildi ve elleriyle küçük göğüslerini kapattı.

"Yapma," diye fısıldadı. "Vücudunu benden saklama." Ellerini çekti ve yukarı kaldırdı. Sağ göğsünü dudaklarıyla kapattı ve onu nazikçe emerken vücudunun her yerine ürperti yayıldı.

Isı vücudunu yırtarak bacaklarının arasında bir cehenneme dönüştü. İçgüdüsel olarak kendini onun sertliğine sürttü. Adamın şaftı kadının göbeğine bastırdı.

Birlikte inlediler.

Morgan geri çekildi ve ona çaresiz bir bakış attı. "Vücudunun tadını çıkarmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin, ama şimdi sana sahip olamazsam, yemin ederim bu yüzden öleceğim."

Ne demek istediğini anlamamıştı.

Onu yatağa yatırmadan önce çaresiz bir öpücük verdi. Bacaklarını kalçasıyla ayırırken kadının ağzını harap etti.

Bir elini onun saçlarına gömerek, sol elini vücudundan aşağıya, ağrısının merkezine doğru gezdirdi. Uyluklarının tepe noktasına dokunduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı ve parmakları vücuduna nazikçe saldırmaya başlayana kadar nefesi kesildi.

Hatırladığı zevke dayanamadı. Parmağını onun içine daldırdı ve kulağına fısıldadı. "Çok tatlı hissediyorsun," diye mırıldandı. "Çok sıkı ve hazır."

Ve sonra onun içine kaydı. Serenity onun vücudunun içindeki beklenmedik hissiyle gerildi.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi.

Gülümsedi ve başını aşağı eğerek göğsünü okşadı. Adam dilini önce sağ, sonra sol göğsünün üzerinde gezdirirken inledi. Hiç düşünmeden bacaklarını yukarı kaldırdı ve adamın beline dolayarak onu daha da içine çekti.

Morgan büyük bir acı çekiyormuş gibi inledi.

Yavaşça kalçalarına doğru hareket etmeye başladı. Kadın zevkle dudağını ısırdı.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Onu çevreledi ve doldurdu.

Kalçalarını onunkilere doğru her itişinde, daha fazla dayanamayacağından emin olana kadar zevki arttı ve yine de enfes işkencesine devam etti.

"Ah, Morgan," diye soludu, ellerini adamın sırtından kalçalarına doğru götürerek onu daha hızlı ve daha derine sokmaya çalıştı.

Sonra tam gerçekten öleceğini düşündüğü anda, tıpkı o gece güvertede olduğu gibi vücudu tekrar patladı. Tüm vücudu titreyip sarsılırken Serenity serbest bırakıldığını haykırdı.

Birkaç saniye sonra Morgan' inlediğini ve üzerine titrediğini duydu.

Saatlerce yattılar, birbirlerinin vücudunu keşfettiler.

Morgan kendini bildi bileli ilk kez doyduğunu hissetti. Huzur içinde.

Korku yoktu, pişmanlık yoktu.

Başını salladı ve kısa bir kahkaha attı.

Serenity bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. "Ne?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Morgan uzandı ve kaşlarındaki kırıışıklığı ovuşturdu. "Sadece hayatımda ilk kez huzur bulduğumu düşünüyordum."

Kaşları tekrar çatıldı.

"Boş ver," dedi gülümseyerek. "Aptalca bir düşünceydi."

Sanki onun akıl sağlığından şüphe ediyormuş gibi bakıyordu. "Sırtındaki tüm bu yara izlerini nereden aldın?"

Elini kızın saçlarının yumuşak dallarında gezdirdi ve iç çekti. "Bunlar donanmadaki günlerimden bir hatıra."

"Onları asla , değil mi?"

Sorusuyla içindeki bir şeyin serbest kaldığını hissetti. Sanki bir şey hapsolmuştu ve sorusu her neyse onu serbest bırakmıştı. Her ne olduyrsa, artık öfkeli ya da intikamcı hissetmiyordu. Sanki her şeyi unutmuş gibiydi. Sanki artık hiçbirinin önemi kalmamıştı.

"Öp beni ve hepsini affedeyim."

Gülümseyerek öne doğru eğildi ve ona boyun eğdi.

Bu ona acı verse de, ondan uzaklaştı. Kendini yataktan itti ve kolunu ona doğru uzattı.

Ona elini uzattı ve o da onu ranzadan çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni gemiye getirdiğimden beri hayalini kurduğum bir şey." Onu odanın içinde, açık pencerelere doğru götürdü.

Serenity denizin üzerinde dalgalanan ay ışığına baktı. Dalgalar bir içeri bir dışarı yuvarlanıyor ve gemi kendine özgü duyumsal bir ritimle sallanıyordu. Morgan arkasından yaklaşp Serenity'nin ellerini pencerenin çerçevesine dayadı, sonra da onun arkasında durmak için hareket etti.

"Morgan?" diye sordu, yüzü ateşler içindeydi. "Ya biri görürse?"

"Bizi kimse göremez," diye güvence verdi ona. Saçlarını omzunun üzerinden süpürdü ve boynunun etini ısırđı. "Seni götürmek istiyorum, Serenity. Böyle denize bakarken."

"Morgan-"

"Sh," diye fısıldadı kulağına. "Gecenin müziğini dinle. Dalgaların ve denizin."

O yaptı.

Adamın kolları kızın etrafına dolandı, kendi kollarını sardı ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Sırtına sıkıca bastırdı ve kız onun kalçalarında büyüdüğünü hissedebiliyordu. Adamın sıcak kahkahası kulağına çalındı.

"Adımı söyle," dedi. "Neden?"

"Çünkü bunu senin dudaklarından duymak istiyorum. Beni tekrar içinde hissetmek istediğini söylediğini duymak istiyorum."

"Ama Morgan-"

Dudakları onunkileri kapladı ve elini çıplak göğüslerinin üzerinde gezdirerek parmaklarıyla alay etti. Vücudu patladı, göğüsleri ihtiyaçla şişti.

Sonra elini daha aşağıya, karnından aşağıya, kadının kalbine doğru götürdü.

Vücudu alev alev yanarken, "Şimdi Morgan, seni içimde hissetmek istiyorum," diye fısıldayacak kadar uzun süre ondan uzaklaştı.

Bir iniltiyle kendini onun dudaklarından kopardı ve arkadan içine girdi. Adam kendini onun derinliklerine gömerken Serenity'nin nefesi kesildi ve onu ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırdı.

Ve kalçalarına doğru hareket ederken, eli ona karşı büyümlü ahengini oynamaya devam etti.

Adam içine girip çıktıkça inledi, ta ki adam içine uzun ve derin bir hamle yapıp duraklayana kadar.

"Göster bana, Serenity," diye fısıldadı kulağına. "Bana neyi sevdiğini göster."

İlk başta anlamadı, ama eli nether yerini kızdırmaya devam ettikçe, ne istediğini biliyordu.

Morgan gözlerini tatlı bir işkenceyle kapatırken, kadın vücudunu onun etrafına sımsıkı sardı ve şaftından aşağı kayd. Ucuna ulaştığında kendini gevşetti ve onu tekrar tam olarak aldı.

Parmaklarının vuruşlarını, kadın aşağı yukarı hareket ederken kalçalarının vuruşlarıyla eşleştirdi. Yanağını onun ipeksi saçlarına sürterken deniz kulaklarında kükrüyordu.

Beklediği kadar harika bir kadındı. Hatta daha da fazlası.

Serenity, adam kontrolü tekrar ele almadan bir an önce onun adını haykırdığını duydu. İticileri sert ve hızlı geliyor, parmakları Serenity zevkle patlayana kadar daha hızlı okşuyordu.

Adam tekrar içine boşaldığında kadın çılgılık attı. Birleştiler, ikisi de pencereye yaslanmış, bitkin ve doygun bir halde hareket edemiyordu.

Nefes alış verişi normale döndüğünde Morgan ondan uzaklaştı. Yüzünü ona çevirdi. "Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın," dedi yanağına dokunarak.

Serenity hiçbir şey söylemedi.

Birkaç dakika sonra ondan uzaklaştı. Ellerini ovuşturarak kamaranın ortasında durmaya başladı. Ona baktı ve gözlerindeki ışıktan son derece önemli bir şeyle boğuştuğunu anlayabildi.

"Morgan, yaptıklarımızdan asla pişman olmayacağımı bilmeni istiyorum."

Onun bunu söylediğini duyduğuna memnun olmuştu. Önünde durmak ve onu tekrar kollarının arasına almak için hareket etti. "Ben de öyle."

Elini göğsündeki tüylerin üzerinde gezdirdi ve tırnaklarıyla tüyleri kaldırdı. Bakışlarıyla buluşmayı reddederek eline baktı. "Umarım ben öldüğümde beni hep sevgiyle hatırlarsın."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, onun gideceğini kalbi sıkışıyordu.

Tüm olanlardan sonra bunu nasıl yapabilirdi? Paylaştıkları onca şeyden sonra.

"Eve," dedi hüzünlü bir iç çekişle. "Koloni gemisi yarın yola çıkıyor ve ben de onunla birlikte gitmeyi planlıyorum."

"Ne?" diye kükredi.

"Sinirlenme Morgan. Bu şekilde edemeyeceğimizi sen de benim kadar iyi biliyorsun. Özellikle de şimdi."

", " diye ısrar etti. *"Özellikle de şimdi."*

"Saçmalıyorsun." Onu orada çırılçıplak bıraktı ve kıyafetlerini giymeye başladı.

"Ben mi?" dedi, onu omuzlarından tutarak. "Gitmeyi düşünen ben değilim."

"Öyle değil mi?" Ellerini teker teker kollarından çekti ve gözlerinin içine derin derin baktı.

Onun içindeki acıyı, korkuyu görebiliyordu. Ama bundan daha kötüsü, onun kararlılığını gördü. Bir şeyi kafasına koyduğunda her zaman sahip olduğu o ham kararlılığı.

"Sakın bana orada dururken bile denize ve hayatına geri dönmeyi düşünmediğini söyleme."

"Evet, öyleyim," diye itiraf etti, "ama bu gemide benimle birlikte olacaksın."

"Ne olarak?" diye sordu, sesi acıyla karıştı. "Metresin olarak mı? Fahişen mi?"

Çenesi öfkeyle gerildi. "O kelimeyi asla söyleme."

Gözlerini ondan kaçırdı ve elbisesini silkeledi. "Seni mihraba sürüklemeye çalışmıyorum Morgan. Sana asla zarar veremem. Ama burada kalırsam asla eve dönemem."

"O zaman yapma," dedi, elbiseyi onun elinden alarak. "Benimle kal."

Boğazında alçak, uyarıcı bir hırıltıyla elbisesini geri aldı ve sandalyenin üzerine koydu.

"Bunu yapamam," diyerek kaşkorse ve korsesini geri aldı. "Nasıl yaşadığını gördüm. Nasıl savaştığını gördüm. Ya bir gün savaşın ortasında öldürülürsen?"

Onunla yüzleşmek için döndü. "O zaman bana ne olacak? Adamların bana saygı duyar mıydı?"

Üzerindeki kombinezonunu çıkardı ve tam karşısında durmak için hareket etti, bu sırada adam fikrini değiştirmesi için söyleyebileceği bir şey arıyordu.

"Ya da ya düşmanların tarafından esir alınırsan Morgan? Kaptanın fahişesine ne olduğuna dair hikayeler duydum ve inanın bana, bir İngiliz mürettebat arasında dolaştırılmak istemem."

Kadının sözleri karşısında dehşete kapıldı. "Böyle hikâyeleri nereden duydun?" "Önemli değil."

"Sana zarar gelmesine asla izin vermem."

"Ama bana bunu garanti edemezsin. Asla," dedi sessizce. Uzandı ve elini adamın yanağındaki kirli sakala koydu. Gözleri onunkileri aradı ve adam bunu çözmenin bir yolunu aradı ama kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu.

"Denizde her şey olabilir," diye devam etti. "Kit bana bir deniz savaşını kazanmanın zor olduğunu, çoğu zaman zafer gemisinden sağ kalanları topladığınızı söyledi."

Doğruyu söylediği için ona lanet olsun ve makul olduğu için ona lanet olsun.

Bir kere!

Denizde olduğu için kız kardeşini koruyamamıştı ve Serenity'ye asla bir savaşı kaybetmeyeceğini garanti edemezdi.

Dişlerini gıcırdatırken, geçen yıl batan gemisi *Rosanna*'nın görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Tıpkı söylediği gibi, savaşı kazanmışlardı ama sonunda gemisindeki hasar onu batırmıştı. Batarken çok adam kaybetmemişti ama bazılarını kaybetmişti.

Elini adamın yüzünden çekti, gözleri hüzünlüydü. "İkimiz de biliyoruz ki sen asla karaya yerleşemezsin. Deniz senin kanında var. Bu senin kim ve ne olduğun. İkimizin de bildiğinden daha fazlasını vermeni asla istemem."

Ondan bir adım uzaklaştı. "Gitmek zorundayım."

Ve yumuşak bir sesle söylediği bu sözlerin ardından kıyafetlerini topladı, giyindi ve onun kamarasından ayrıldı.

Hayır! Ruhu çılgılık attı.

Gitmesine izin veremezdi.

Pantolonunu kaptığı gibi başladı. "Nereye gidiyorsun, *majana*?"

Morgan, Ushakii'nin kapısının birkaç metre ötesinde Serenity ile konuşmasını dinlerken durakladı. Ushakii'nin nöbeti muhtemelen yeni bitmişti ve şüphesiz yatağına doğru gidiyordu.

"Ben gidiyorum, Ushakii. Eve gitme vaktim geldi."

"Tek başına dışarı çıkmayı düşünüyor olamazsın, çocuğum. Gecenin bir yarısı. Yaralanabilirsin. Kıyıya kürek bile çekemezsin. Başına kötü bir şey gelmeden önce sana eşlik etmeme izin ver."

Morgan onun nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu, Ushakii'ye acılı gözlerle bakarken dudaklarını büktüğüne şüphe olmayan şefkatli bir gülümseme.

"Teşekkür . Çok minnettar olurum." Sonra sesleri kesildi.

O gitmişti.

Önem göğsüne tam olarak çarptığında pantolonunun yere düşmesine izin verdi.

Bölüm 19

Morgan o gece hiç uyumadı. Ranzasında sessizce **uzanmış**, bir kolunu başının üzerine kaldırmış, gözlerini tavana dikmiş, ıstıraplı düşünceler içinde kaybolmuştu.

Tekrar tekrar Serenity'nin gözlerinin parladığını, vücudunun onun altında kıvrandığını gördü.

Hayatından zarıfçe çıkıp giderken yüzündeki ifade.

Göğsünü yırtan acıya karşı derin bir nefes aldı. Sanki kalbi yerinden sökülmiş gibi hissediyordu.

O gitmişti.

Ve gitmesine izin vermişti. Sadece sırtını dönmüş ve hayatından çıkıp gitmesine izin vermişti.

"Demek öyle," diye fısıldadı kendi kendine. "Ne de olsa ben bir korkağım."

Ama içten içe bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Kadın haklıydı. Evlenseler ve onunla birlikte seyahat etse bile, er ya da geç hamile kalacaktı ve sonra ne olacaktı?

Bir gemide çocuk yetiştiremezdi. Denemek bile istemedi.

Tanrı korusun, eğer saldırıya uğrarlarsa ve gemi hem Serenity hem de çocukları gemideyken ve onları kurtarmanın hiçbir yolu yokken batarsa ne olurdu?

Ya denizde kaybolsalardı ve hiç gelmeyecek bir kurtarmayı beklerken bir filikada açlıktan ölmelerini izlemek zorunda kalsaydı?

Hayır, buna asla dayanamazdı.

Gitmesine izin vermeliydi.

Hayatta kalacaktı. O her zaman hayatta kalırdı ve hayatının çoğunu acıyla yaşamış bir adam için acı yeni bir şey değildi.

Sabah Serenity için çok erken gelmişti. *La Grande Maison*'un pencerelerinden güneşin adanın üzerinde süzülüşünü izledi. Alt katta, pencereleri açmaya ve kahvaltıyı hazırlamaya koyulan personelin ilk kıpırtılarını duyabiliyordu.

Kristen, eve dönüş yolculuğu için ona birkaç elbise ve şimdi yatağın üzerinde paketlenmiş ve gitmeye hazır halde duran bir valiz bağışlayacak kadar iyi davranmıştı.

Sabahın erken saatlerinde döndüğünde Kristen onu bekliyordu ve Serenity yeni arkadaşına Morgan'la arasında olanları anlattı. Ve gitmeye kararlı olduğu gerçeğini.

Kristen onun fikrini değiştirmek için elinden geleni yapmıştı ama Serenity'nin bir özelliği vardı, inatçılığının eşi benzeri yoktu. Sabahın erken saatlerinde bir yerlerde Kristen sonunda pes etmiş ve köşesine çekilmişti.

Kapı yumuşak bir sesle çalındı. "Bayan James?"

Kristen'in hizmetçisinin sesini tanıdı. "İçeri gel," diye .

Hizmetçi kapıyı bir aralık açtı. "Araba sizi bekliyor, hanımefendi."

"Teşekkür ederim." Serenity kendini pencereden uzaklaştırdı ve titreyen bacaklarının üzerinde valizine doğru yürüdü. Artık gerçekten eve gidiyordu.

Onu alıp odadan çıktı.

Kristen merdivenlerin dibinde bekliyordu, yüzü üzgündü, kolları ona sarılmıştı. "Bunu gerçekten yapabileceğini düşünmemiştim. Konuşmamızdan sonra bile."

Ben de öyle.

Serenity, kendisini Kristen'la aynı seviyeye getiren son dört adımı atarken korkuluktaki tutuşu arttı. "Başka seçeneğim yok."

"Yazık. Senin daha savaşçı biri olduğunu sanıyordum."

Serenity acı acı güldü ve Kristen'in keskin bakışlarıyla karşılaşmamak için koridorun karşısındaki bir resme baktı. Bu bakışların onun içini göreceğini ve duygularının derinliğini ortaya çıkaracağını biliyordu. "Sanırım bunun asla kazanamayacağım bir savaş olduğunu biliyorum. İnatçılığımın bile bir sınırı var."

Kristen başını sallayarak dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "O zaman sana bol şans diliyorum. Seni tanımak çok eğlenceliydi." Gülümsemesi samimi bir hal aldı. "Morgan'ın burnunu kırmak..."

Serenity onun alaycı ses tonuna gülümsedi. "Teşekkür ederim, Kristen. Eğer Kolonilere gelersen..."

"Seni bulacağımdan emin olabilirsin. Kim bilir, belki de George'dan beni seni görmeye götürmesini isteyebilirim."

"Bunu isterim."

Kristen onu kucakladı.

Serenity, eve döndüğünde bir daha asla bu tür bir kadın arkadaşlığı yaşayamayacağını bilerek arkadaşına tutundu. Savannah'nın kadınları asla Kristen kadar bağışlayıcı ya da nazik olamayacaktı.

Gitme zamanı, Serenity.

Şimdi, fikrini değiştirmeden önce.

Serenity isteksizce geri çekildi ve arkasına bakmadan kapıya yöneldi.

Geriye bakmayı reddetti. Orada sadece pişmanlık bekliyordu ve Morgan'ı tanıdığı için pişman olmak istemiyordu.

Morgan'ı seviyorum.

Arabaya tırmandı ve Kristen'in el sallayarak veda etmek üzere merdivenlere çıkışını izledi. Jeste karşılık veren Serenity, şoförün ekibi harekete geçirmesiyle koltuğuna geri savruldu.

Araba tozlu toprak yoldan kıyıya doğru ilerlerken sabahın erken saatlerinde çıkan sesleri dinledi. Bu ada, sonsuza dek değerini bileceği harika bir deneyim olmuştu.

Çok geçmeden araba rıhtıma yanaştı ve şoför ona yardım etmek için indi. Kadın şoförün uzattığı eli tuttu ve aşağı indi. Şoför arkasından uzanıp valizini koltuktan aldı ve ona verdi.

Serenity midesinde bir düğümle kendisini koloni gemisine götürecek olan küçük tekneye doğru yöneldi.

Tüm kararlılığına rağmen kendini *Triton'un İntikamı*'na bakarken buldu. Morgan'ın kendisi gibi suyun içinde gururla duruyordu. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı iskelet direklerde parıltıyor, yılan başlı direk ona bakarken gemi dalgalara karşı sallanıp alçalıyordu.

Martılar kanat çırpıp tepelerinde yüksek sesle ötüyorlardı. Gemi terk edilmiş görünüyordu.

Morgan hâlâ uyuyor muydu? Yoksa şimdi sessizce eve dönerken onu görebiliyor muydu?

Bunu düşünmek istemediği için sandala doğru yürüdü. Sandalcı onun yerine oturmasına yardım etti, sonra da kürek çekmeye başladı.

Gemiye olan dar mesafeyi geçerlerken, Morgan'ın bir gece önce onu kürek çekerek dışarı çıkardığı görüntüyü aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Onu çaresiz bir özlemle izleyen Morgan'ın yüzündeki inanılmaz yakışıklı ifadesi.

Yüce Tanrım, onu nasıl da istiyordu. Ona soluduğu havadan daha çok ihtiyacı vardı.

Parmak eklemleri yanana kadar teknenin kenarını kavrarken, tekneden atlayıp Morgan'ın gemisine yüzmek için duyduğu dürtüyle savaştı.

Onu terk etmek istemedi.

Kalmak için her şeyini verirdi.

Tekneyi durdurun! diye bağırdı zihni.

Ama asla mutlu olamadılar. Kadın ailesiyle birlikte bir ev istiyordu, adam ise denizi seviyordu.

Babasının eski bir sözünü hatırladı, bir kuş ve bir balık aşık olabilir, ama nerede yaşarlar? Yuvalarını denizde yaparlarsa kuş açlıktan ölür, karada yaparlarsa...

"Güle güle Morgan," diye fısıldadı erken gelen sise.

Morgan kış güvertede durmuş, koloni gemisine giderek yaklaşan küçük tekneyi izliyordu. Bu mesafeden bile Serenity'nin şeklini seçebiliyordu.

Neredeyse sakat bırakacak kadar şiddetli bir ağrı onu tüketti.

Eğer mürettebatının bir gün önce yerleştirdiği ağlar olmasaydı, kendini denize atacak ve ona doğru yüzecekti.

Ama bu çok saçmaydı.

Bitmişti.

Serenity gitmişti.

İç geçirerek arkasını döndü ve kamarasına yöneldi.

Serenity gemide Jake'le yüz yüze geldiğinde durakladı. Kaşlarını çatarak, kulağına fısıldamak için eğilen asık suratlı korsana baktı.

"Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok Bayan James ve onları eğitmezseniz çok memnun olurum."

"Dilimi mi keseceksin?" Yüzünde

alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayır."

"O zaman endişelenecek bir şey yok, sanırım yazma günlerim sona erdi."

İnanamaz görünüyordu. "Anlamıyorum."

Serenity içini çekti ve Morgan'ın gemisine baktı. "Artık peri masallarına ve sonsuza dek mutlu yaşamaya inanmıyorum."

Koloni mürettebatı yelken açmaya hazırlanırken etraflarında koşuşturuyordu. "Peki ya sen?" diye sordu. "Eve mi dönüyorsunuz?"

"Evet. Karım olmadan bir gün daha geçirmeye dayanamam."

Morgan'ın kendisi hakkında böyle hissetmesi için neler vermezdi. "Eminim seni özlüyordur."

"Hayır, değilsin," dedi gözleri parlayarak. "Muhtemelen bende ne bulduğunu merak ediyorsun. Eğer gerçeği bilmek istiyorsan, ben de her gün kendime aynı soruyu soruyorum."

Onun sözlerinin gerçekliği karşısında kızardı. "Peki en başta karını neden terk ettin?"

"Morgan'ın bana ihtiyacı vardı."

"Onu çok , değil mi?" Güldü.

"Bazen."

"Jake?" diye sordu. "Yıllar önce onu yakaladığında neden öldürmedin?"

Jake içini çekti ve sorusunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu.

Adam o kadar uzun süre durakladı ki, kadın cevap vermeyeceğinden emin oldu ve sonra şöyle dedi: "Morgan şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha cesurdu. Bir bebekten daha küçüktü ama yine de bir aslanın cesaretine sahipti. Böyle bir adamı nasıl yok edebilirdim?"

Bunu ve hayatın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Jake o gün Morgan'ı öldürmüş olsaydı, Morgan'ın İngilizlerden kurtardığı tüm adamlar hâlâ etkilenmiş olacaktı ve o...

Aşkî hiç bilmeyecekti. Bir erkeğin dokunuşunu asla bilemezdi.

Bir hayat pek çok hayatı etkiledi.

"Biliyor , senden özür dilemem gereken çok şey var," dedi. "Seni aileden asla ayır."

Özrü onu şaşkına çevirdi.

"Size yaşattığım acı ya da korku için gerçekten çok üzgünüm Bayan James. Çok iyi şartlarda başlamadığınızı biliyorum ama umarım beni affedersiniz." Ona elini uzattı. "Arkadaş mıyız?"

Gülümsedi. "Arkadaşlar."

Kız onun eline dokunur dokunmaz rüzgâr yelkenleri açtı ve denize doğru yol aldılar.

Serenity, *Triton'un İntikamı*'na son bir kez bakmak için ağın yanına gitmekten kendini alamadı.

Jake onun arkasında durmak için hareket etti. "Önünde zor bir zaman olduğunu . İnsanlara yokluğun hakkında ne söyleyeceksin?"

İç çekti. "Gerçeği."

Şaşırmış görünüyordu.

"Başka ne seçeneğim var ki?" diye sordu. "Ben berbat bir yalancıyım."

"Eminim daha iyi bir şey bulabilirsin. İnsanlara kaçtığınızı ve kocanızın öldürüldüğünü ya da nikahtan sonra kaçtığınızı söyleyin."

Bu bir düşünceydi. Ama bunu yapamazdı. "Hayır, Jake. Ailem gerçeği öğrenmeyi hak ediyor."

"Gerçekler acıdır. Onları bu acıdan kurtarmak istemez misin?"

Babasını ve Stephen'la yalnız yakalandıktan sonra Chatty'ye verdiği tepkiyi düşündü. Soğuk ve mesafeliydi. Affetmemiştir.

"Bak ne diyeceğim," dedi Jake. "Neden kocanmışım gibi davranmıyorum. Babanla kavga eder, sonra da bir daha dönmek üzere giderim."

Bu görüntüye güldü. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama bir şekilde gerçek her zaman ortaya çıkar. Hayatımı insanlara gerçeği anlatmaya adadım. Onlara yalan söyleseydim kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum. Hayır, yaptığım şeyden pişmanlık duymayacağıma dair kendime söz verdim ve duymayacağım da."

Anlayışla başını salladı. "Eğer bir arkadaşına ihtiyacın olursa bana haber ver, ben senin yanında olurum. Kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olurum."

"Neden, Kara Jack Rhys," dedi sesinde alaycı bir tonla. "Dikkatli olsan iyi olur yoksa senin yaşayan bir bela değil de gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

Gülümsemesi genişti. "Ah, genç kız, sonunda en derin sırrımı keşfettin. Şimdi bunun için seni kesinlikle öldürmek zorundayım."

Güldü. "Hiç korkma, bu da mezara götüreceğim bir başka sır."

Kayıkçılardan biri öne çıktı. "Bayan James?"

Jake'in omzunun arkasından gemicinin durduğu yere baktı. "Evet?"

"Kaptan size odanızı göstermemi istedi."

Serenity başını salladı, Jake'in yanından ayrıldı ve gemiciyi güvertenin altındaki mütevazı büyüklükteki kamaraya kadar takip etti. Temiz ve düzenliydi, Morgan'ınkiyle aynı şekilde duvara yapılmış küçük bir ranzası vardı.

"Kaptan sizi kontrol etmek için birazdan burada olacak." "Teşekkür ederim," dedi.

Gitti.

Tek başına ranzaya oturdu ve ilk kez acının kendisini ele geçirmesine izin verdi. Morgan sonunda gitmişti. Asla geri dönmeyecekti.

Asla.

Kalbi parçalanarak elini cebine attı, adamın gemideyken ona yazdığı buruşuk şiir notunu çıkardı ve ağlamaya başladı.

Bölüm 20

"Evet, Kaptan?"

Morgan, Barney'nin sorusu karşısında irkildi ve kalabalık masaya oturdu.

Boar's Head Tavern. Morgan yoldan geçen bir fahişeye işaret edip bir tur daha içki getirmesini emrederken, yıkanmamış bedenlerin, kızarmış etin ve biranın kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu.

Birer duble içki.

Cookie, Barney ve Ushakii, Serenity hakkında bir soruşturma daha yaparken onu burada bekliyordardı.

"Hiçbir şey," diye homurdandı hizmetçi kadın kaba ahşap masaya sekiz fincan yerleştirirken. "Tek bir kelime bile yok. Kimse onu görmemiş ya da duymamış, duymuşlarsa da bana söylemiyorlar."

Öfkeden kuduran Morgan en yakındaki bira fıçısını kaptı ve bir dikişte içti.

Adamları aval aval baktı ama o onlara aldırış etmedi. Yine de hepsine lanet olsun. Kendisine de lanet olsun.

O bir aptaldı, birinci sınıf bir moron.

Ne tür bir adam onun gibi bir kadının hayatından çıkıp gitmesine izin verir?

On beş ay, üç gün ve beş saattir onu arıyordu. Onu evine götüren gemiye bile binmişti ama . Hiç kimseden daha fazla bir şey bilmiyorlardı.

Jake onu Savannah'ya giden kiralık bir arabaya bindirmişti ve o zamandan beri kimse onu görmemişti. Hiç kimse.

Tek bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Tamam, öyle olsun! Bu kadarı ona yeterdi. Kadın gitmişti ve o da bundan memnundu.

"Memnuniyetle söylüyorum."

"Affedersiniz, Kaptan?" Cookie sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Morgan iki fıçı daha alıp boşaltırken.

"Vay, vay, bakın gelgit kıyıya ne sürüklemiş. Siz beyleri dünyanın benim bölgeme geri getiren nedir?"

Morgan tam arkasında duran adama dönüp bakmadan, "Kes şunu, Jake," diye tısladı. "Espri yapacak havada değilim."

Cookie, Jake'e başıyla selam vererek, "On beş aydan uzun bir süredir mizah havasında değil," dedi. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim."

Morgan ona düşmanca bir bakış attı ama Cookie bunu görmezden geldi.

"Yine kızı aramaya geldik," dedi Barney. "Onu hiçbir yerde bulamadı ve şimdi hepimizin bağırsaklarını deşmeye hazırlanıyor."

Ushakii, "Gemisine bindiğinde ve onlardan hiçbir şey almadığında sömürge kaptanının yüzünü görmeliydiniz," diye söze girdi. "Tek istediği mürettebatı Bayan James hakkında sorgulamakken Morgan'ın gemisine ateş açtığına inanmadı."

Morgan o gün nasıl bir çakal durumuna düştüğünü hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Tüm koloni mürettebatını dehşete düşürmüş ve neredeyse kendi mürettebatından birini kaybediyordu.

Peki ne için?

Onu kızdıran bir pislik. Lanet olası bir pislik.

Hayati bir gerçeği hatırlayınca gerildi. Jake, onu en son gören kişiydi.

Onu.

Arkasından uzandı, Jake'i yakasından yakaladı ve yüzünü yaklaştırdı. "Onu gören son kişi sendin. Bana nerede olduğunu söyle, yoksa yemin ederim taşlığını alırım."

Jake onun yüzüne güldü. "Ayık olsaydın bu tehdidi ciddiye alabilirdim." Morgan'ın elini çekip kurtardı. "Ne zamandır limandasın?"

"Bir ay," dedi Barney. "Koca bir ay ve elimizde gösterecek hiçbir şey yok. Kaptan bu sefer onu bulana kadar gitmeyecek. Kemiklerimiz kuruyana ve gemi çürüyene kadar burada kalacağımızı söylüyor."

"Ah, Morgan," dedi Jake *cilveyle*. "Kıza karşı kötü hislerin var, ha?"

Morgan . "Ortadan kaybolmuş olamaz. Bir yerlerde olduğunu biliyorum, Er ya da geç burada birileri ondan haber alacaktır."

"Pekala o zaman, benim evimde beklemenizi öneririm. En azından hepinizin sarhoşluktan hapse atılmanız konusunda endişelenmeme gerek kalmaz."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye hırladı Morgan. "Onu bulana kadar olmaz."

Jake onu görmezden geldi. "Ushakii, sen ve Cookie onu yakalayın ve tutmaya hazır olun, çünkü eğer kendi gelmezse, onu yere sereceğim."

bilinçsiz."

"Devam et ve dene!"

Morgan'ın bildiği bir sonraki şey, dünyanın karanlığa bürünmesiydi.

Morgan'ı kiralık bir arabaya bindirirlerken Cookie, Jake'e, "Çok kötü vuruyorsun, Yüzbaşı," dedi.

"Evet ve bunu Lord ve Kudretli Sert Kafa üzerinde ilk kez kullanmak zorunda kalmıyorum." Jake baygın arkadaşına baktı ve başını salladı. "Ona ne olmuş böyle? Domuz ahırından sürünerek çıkmış gibi görünüyor."

Ve yaptı da.

Jake, Morgan'ın hiç bu kadar iğrenç görüldüğünü görmemişti. Dağınık saçları omuzlarından sarkıyordu. Morgan'ın bir öğleden sonra sakalından fazlasını görmemiş yüzünde kalın bir sakal vardı ve giysileri çok uzun zamandır değiştirilmemiş gibi görünüyor ve kokuyordu.

Barney arabanın sürücü koltuğuna geçerek, "Deli gibi davranıyor," dedi. "Santa Maria'da bir gün kaldık ve sonra kaptan kızı bulmaya gitmemizin zamanının geldiğine karar verdi."

"Sonra o fırtına patladı," diye araya girdi Cookie. "Bizi rotamızdan saptırdı, böylece Kolonileri bulmak için zamanımız oldu."

"Ve biz bunu yaptığımızda," diye bitirdi Barney, "sen ve Serenity çoktan karaya çıkmıştınız."

Barney başını salladı. "Penelope öldüğünden beri onu hiç bu kadar kederli ve öfkeli görmemiştim."

Jake onun sözleri karşısında yutkundu. Morgan'ın hayatındaki o dönemi çok iyi hatırlıyordu.

Zavallı Morgan. Gururu her zaman onu alt etmişti ve bu sefer...

"Sanırım ona yardımcı olabilecek bir şey biliyorum." Jake atını yakındaki otağdan aldı, sonra arabaya döndü. "Beni takip edin."

Atına bindi ve onları Savannah'nın hemen dışındaki çiftlik evine kadar on mil götürdü.

Ahıra girer girmez Lorelei kucağında bebek Nicholas'la dışarı fırladı. Jake karısına gülümsedi. Kızıl saçları

başının etrafında karmaşık bir örgüyle toplanmıştı ve rengi yanaklarına vurmuştu.

Onunla tanıştığı ilk günkü kadar güzeldi. "Ne sanıyorsun?" diye sordu, her kelimeyi heceleyerek Kızgınlığını belli edecek şekilde.

"Bu benim bu yılki iyiliğim." Atından indi ve atını seyislerden birine teslim etti.

Mırıldanan bebeği omzuna doğru kucakladı ve bakışlarını ona dikti. "Onu buraya getiremezsin, söz vermiştin."

"Bir şey söylemeyeceğime söz verdim, onu getirmeyeceğimi asla söylemedim." "Jacob," dedi kadın uyararak.

"Lorelei," diye karşılık verdi gülerek. "Güven bana."

Bebeğin sırtını sıvazlarken gözlerini devirdi. "Bunu bana en son söylediğinde neler olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

Jake onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Şimdi git bakalım, hizmetçi kız.

Onu şık bir hale getirmek için yapmam gereken bazı çirkin şeyler var."

"Ben senin fahişen değilim, *düzenbaz*, tekrar düşünmen için sana yalvarırdım, ama ne kadar inatçı olduğunu ilk elden biliyorum." Bu sözleri söyledikten sonra arkasını döndü ve Nicholas'ı eve geri götürdü.

Jake, Ushakii ve Cookie'ye Morgan'ı arabadan çıkarıp eve doğru sürüklemelerini işaret etti. "Onu yıkamamız ve ayıltmamız gerekecek," dedi yarı kendi kendine yarı onlara.

"Bu bir görev olacak," dedi Cookie. "O gittiğinden beri onu ayık görmedim."

"Ben öyle," diye onayladı Barney.

Bunun bir önemi yoktu, çünkü Jake Morgan'ı ayıltmanın kesin bir yolunu biliyordu.

Adam hayatının şokunu yaşıyordu.

Morgan, Cookie'nin boğazından zorla geçirdiği yoğun, pis kokulu karışıma tükürdü ve küfretti. "Hepinizi öldüreceğim," diye hırladı.

Ancak daha önce olduğu gibi tehditleri dikkate alınmadı.

"Palavrayı bırak," dedi Jake. "Bize minnettar olmalısın. Seni temizlemenin nasıl bir angarya olduğunu bilemezsin. Bu arada giysilerinizin yakılmasını emrettim. Yemin ederim daha iyi durumda paçavralar gördüm."

Morgan ona ters ters baktı. Adamı boğacaktı ama bir noktada dördü onu bir sandalyeye bağlamıştı ve hepsine küfretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Ve hayranlık uyandıracak kadar iyi yaptığı tek şey de buydu. "Dua et de bundan asla kurtulamayayım."

Jake ona sadece gülümsedi. "Hadi beyler. Sanırım iyi kaptandan bir molayı hak ettik. Neden aşağı inip sert bir içki almıyoruz?"

Odadan çıktılar, Jake de arkalarından geliyordu.

Morgan, "Beni burada bırakma, Jack," diye bağırdı.

Jake durdu ve yüzünü ona döndü. "Adım Jake," dedi ve kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Morgan öfkesi ve kurtulma çabasıyla sandalyeyi salladı. Tanrı onlardan hoşlansa iyi olur, çünkü dışarı çıktığında bu ihanetin cezasını çekeceklerdi.

Birden dışarıdaki koridordan gelen ayak seslerini duydu.

"İçinizden biri beni kurtarmak için geri gelse iyi olur," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından.

Beyaz badanalı kapı açılmadan bir an önce kapı kolu tıkırdadı.

"Lorelei, ben..." Serenity'nin sesi, kontrol etmekte olduğu saat iğnesinden başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştığında kesildi.

Morgan dondu kaldı, nefes bile alamayacak

kadar sersemlemişti. Bu olabilir miydi?

Kendi yüzü de şoku yansıtıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa kaldı.

Kendisini yerinde tutan ipleri görebilmesi için ellerini havaya kaldırdı.

"Çok rahatsız bir sandalyede oturuyorum," dedi ve bir yıldır ilk kez ağzının kenarlarının gülümseyecek şekilde yukarı kalktığını hissetti.

Jake'in ruhu şad olsun.

Ama onun çarpık espri anlayışına lanet olsun.

Serenity tek kaşını kaldırdı. "Sanırım seni serbest bırakacağımı

düşünüyorsun." Gülümsemesi daha da genişledi. "Memnun olurum."

"Ve böyle bir şey yaparsam aptallık etmiş olurum. İyi günler, Kaptan

Drake." Drake şaşkınlık içinde odadan çıktı.

"Bekle!" diye

kükredi.

Ama o gitmişti.

Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldı ve Jake hızla içeri girdi. "Pekâlâ Morgan, ikimizin de postu tehlikede."

Jake onu sandalyesine bağlayan ipleri kesti. "Alt kattaki çalışma odasına doğru gidiyor. Eğer sende zerre kadar dürüstlük varsa, ya onun mantıklı düşünmesini sağlarsın ya da ikimiz de yaşayacak yeni bir yer arayan sarhoş aptallar oluruz."

"Neden bana burada olduğunu söylemedin?"

"Çünkü ona ve Lorelei'ye buraya geldiğini hiçbir koşulda size söylemeyeceğime dair söz verdim."

Bakışlarını sertleştirdi. "Arkadaşım olman gerekiyordu, Jake."

"Eğer arkadaşın olmasaydım, bugün seni buraya getirerek boynumu ilmiğe geçirmezdim. Şimdi aşağı in ve bunu düzelt."

Morgan hiç vakit kaybetmeden alt kata, Jake'in Serenity'nin bekleyeceğini söylediği çalışma odasına koştu.

Kapıyı açar açmaz Serenity dönüp ona baktı. Gözleri kısılmıştı. "Yemin ederim senden nefret ediyorum Jacob Dudley," dedi nefesinin altından. "Tek istediğim Lorelei ve o beni sürekli *sana* gönderiyor."

Morgan onun düşmanca tavrı karşısında kaşlarını çatı. "Neden bu kadar kırgınsın?" diye sordu, onun önünde durmak için hareket ederek. "Senin için geri geldim ve sen beni böyle mi karşılıyorsun?"

Yüzünde alaycı bir öfke ve şaşkınlık ifadesi vardı. "Benim için mi döndün? Oh, ne kadar hoş. En güzel elbisemi mi giyeyim yoksa *sonunda* varlığımı hatırladığın için şükranlarımı sunarak dizlerimin üzerine mi çökeyim?"

Morgan kendini tutamayıp güldü. "Hiçbir şeye olması gerektiği gibi tepki veremiyorsun." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrım, seni ne kadar özlemişim."

Ondan bir adım geri çekildi. "Bu bir oyun değil Morgan. Ve şu gerçekte komik bir şey bulmuyorum."

"Ama ben de seni arıyordum. Kimse sana söylemedi mi?"

Başını yana çevirdi ve ona şüpheyile baktı. "Evet, buraya gelmek için ağırdan aldın. Sonra babamın dükkânına gittin, ona ve Douglas'a eve sağ salım varıp varmadığımı sordun. Onlar da nerede olduğumu bilmediklerini söyleyince hemen oradan ayrılıp yelken açtın. Sağlığım için bu kadar özen göstermen beni etkilemediyse beni affet."

Morgan dehşete kapılmıştı. "Tanrım, kadın, o gemiye bindiğin günden beri seni aramaktan başka bir şey yapmadım. Bir fırtına vardı, hatırlıyor musun?"

"Evet."

Şükürler olsun, belki de her şeye rağmen affedilmesi için bir umut vardı. "İlk seferinde buraya gelmemi geciktiren rotamızdan sapmamıza neden oldu."

Babanın dükkanından ayrıldıktan , sana ne olduğunu sormak için Koloni gemisini bulmaya gittim. Bana hiçbir şey söylemediklerinde, elimden geldiğince çabuk buraya döndüm ve o zamandan beri buradayım. *Bunu* sana kimse söylemedi mi?"

"I-"

"Peki sen burada ne arıyorsun?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eve başlamıştım Morgan, ama dönüş yolunda Jake beni bir süre burada kalmaya ikna etti. Kız kardeşimin herkesin önünde rezil olup ortadan kaybolmasından sonra babam Savannah'dan uzak durmam gerektiğine karar verdi."

"Ama neden bana nerede olduğunu söylemediler?" "Söylemelerini istemedim."

"O zaman neden buraya daha erken gelmediğim için bana kızgınsın?"

"Çünkü bu kadar kolay pes etmemen gerekiyordu. Sen gerekiyordu _."

"Serenity, ben-" Lorelei çalışma odasına girdiğinde sözlerini yarıda kesti ve birbirlerinden birkaç santim uzakta durduklarını gördü. Olduğu yerde durarak duruşunu sertleştirdi ve ona soğuk bir şekilde baktı. "İyi günler, Kaptan Drake."

Morgan, kucağındaki küçük bebeği düzeltirken Lorelei'nin düşmanca tavrı karşısında şaşırılmıştı. Onu her zaman arkadaşı olarak görmüştü ve bunca yıl boyunca bir kez bile anlaşmazlık yaşamamışlardı.

"Merhaba, Lorelei."

Gülümseyerek ona doğru yürüdü ve elini bebeğin siyah saçlarında gezdirdi. "Kız mı erkek mi?"

"Bir oğlan. Adı Nicholas," dedi, sesi hâlâ gibiydi. "Bu siyah saçları nereden almış?"

"Babasına çekmiş."

"Lorelei," dedi Morgan bir uyarı notuyla. "Jake sarışın."

"Onun annesi olduğumu kim söyledi?" Bakışları onun üzerinden kayarak Serenity'ye odaklandı.

Annenin kim olduğunu anladığında kalbi durdu ve beyni hızla bebeğin yaklaşık yaşını ve Serenity'yi son gördüğünden bu yana ne kadar zaman geçtiğini hesapladı.

Serenity öne çıktı ve bebeği Lorelei'nin kollarından aldı. "Umarım rahatsız etmemiştir."

"Hayır," diye güvence verdi. "Harikaydı ama sanırım acıkmış olabilir."

Tahminlere uygun olarak, bebek yüksek sesle feryat etti.

Lorelei Morgan'a baktı ve sert bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Tanrım, Serenity, sanırım Nicholas bebeğin şoku Morgan'ı öldürdü."

Serenity omuz silkti. "Erkekler, işçiler ve çocuklar hakkında ne dediğimi bilirsiniz."

"O benim mi?" Morgan'ın nefesi kesilmişti, hâlâ daha akıllıca bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı.

Serenity ona ters ters baktı.

Bu Morgan'ın başa daha fazlaydı. Serenity'yi bulmayı umuyordu.

Onu bulmak için.

Onu ne yaparken bulmayı umduğunu gerçekten bilmiyordu ama kesinlikle çocuğunu kucağına almamıştı!

Birdenbire hava çok yoğun, vücudu çok sıkı göründü. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Emin olamadı ve açıkçası dehşete kapıldı, topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Serenity, Lorelei ile şaşkın bakışlarını değiş tokuş etti, öfkesi kontrol altına alınmadan bir an önce.

"Gitti mi?" dedi dişlerini sıkarak, Nicholas'ı kollarının arasına alırken.

Lorelei başını salladı. "Neden erkeklerle ilgili güvenebileceğin tek şey, onlara ihtiyacın olduğunda her zaman başka bir yerde olacaklarıdır?"

Serenity'nin gözleri daha da karardı. "Ben söyleyeceğimi söyleyene kadar çekip gitmeyecek."

Nicholas'ı Lorelei'ye geri verdi. "Lütfen ona biraz daha göz kulak olur musun?"

"Benim için zevk. Bırak o adam !" Serenity tamamen niyetliydi.

Morgan yürümeye devam etti, zihni dönüyordu. Serenity neden ona söylememişti? Ona haber göndermemişti?

Her şeye tek başına yüzleşmesine

izin verdin! Suçluluk duygusu

içini parçaladı. "Morgan Drake."

Çok iyi tanıdığı öfkeli ses tonuyla durakladı. Arkasını döndüğünde, Serenity'nin yüzünde her zamanki bakışıyla ona doğru yöneldiğini gördü

bir konferanstan önce.

Ve içten içe bu bakışı sevdiğini itiraf etti. Onu çok özlemişti.

"Ne cüretle çekip gidersin?" Tam onun önünde durdu. "Beni terk etmen umurumda değil. Ben yetişkin bir kadını ve bu sorun değil. Ama kendi oğluna sırtını dönmeye nasıl cüret edersin? En azından onu kucağına alabilirdin. Onu sorabilirdin."

"Ne diyeceğimi bilemedim," dedi, kadının suçlamaları karşısında kendi öfkesi de yükseliyordu. "Ben seni bekliyordum, seni ve... ve bir bebeği değil!"

Ses tonunu yumuşattı ve yanağına dokunmak için uzandı. "Neden bana söylemedin?"

"Sen ve ben anlaşmıştık."

Morgan onun inatçılığı karşısında dişlerini sıktı. "Ama tüm bunları tek başına yaşadın. Keşke bana söyleseydin..."

"Kendini mecbur hissettiğin için burada olmanı istemedim Morgan. Sana Nicholas'tan bahsedersen, onur duygunun seni benimle evlenmeye zorlayacağını biliyordum. Santa Maria'da seni asla hayatından vazgeçmeye zorlamayacağımı söylemiştim."

Morgan dudaklarını birbirine bastırırken duygu seline kapıldı. Onu hak etmiyordu. Bunu biliyordu. O çok güçlü ve cesurdu.

Onu bir kâbusla yüzleşmesi için terk etmişti ve şimdi her şeyi düzeltmeye çalışan, kendini haklı gören bir Sör Lancelot gibi geri dönmüştü.

Onun cesaretinin yarısına sahip olsaydı, en başta o koloni gemisine binmesine asla izin vermezdi.

Onun çocuğuyla birlikte büyüdüğünü görecekti.

Nicholas'a hayatını vermek için mücadele ederken orada olacaktı.

"Lütfen beni gönderme, Serenity," diye fısıldadı. "Geri geldim çünkü sana ihtiyacım var. Bizi istiyorum... seni, beni ve Nicholas'ı... birlikte bir hayatımız olsun istiyorum. Bir ev inşa etmek... ve... Jake gibi çiftçilik yapmak ya da belki bir iş satın almak."

Kızın elini kendi elinin içine aldı. "Artık nerede yaşadığım umurumda değil. Sadece seninle olmak istiyorum, Serenity. Seninle ve Nicholas'la sonsuza dek." Serenity'nin onu göndereceğinden korkarak elini daha da sıktı. "Lütfen evet de."

Serenity derin bir nefes aldı ve yardım için gökyüzüne yalvarır gibi baktı. Ona geri döndüğünde gözlerinde derin bir kızgınlık ve neşe karışımı bir vardı. "Tabii ki evet diyeceğim, seni asık suratlı korsan. Nasıl demem?"

Sonsöz

"Anne!"

Serenity, Nicholas'ın çalışma odasına
hışım la girdiğini duyunca elini
durdurdu.

"Lütfen Michael'ın gemimi bana geri vermesini sağ lar mısınız?"

"Onun aptal gemisi bende değil," dedi Michael, sekiz yaşındaki sevimli
kafasını kapıdan içeri sokarak. "Barney ve Elizabeth'in gölette bir gemileri
var."

"Peki, bunu bana neden söylemedin?" Nicholas talep etti.

"Çünkü bana sormadın. Beni sahip olmakla ."

"Çocuklar!" Serenity tersledi. "Sizi seviyorum ama şu anda bazı işleri
halletmeye çalışıyorum."

"Özür dilerim," dediler hep bir ağızdan.

Nicholas, "Bana söylemeliydin," diye homurdanarak Michael'ı kapıdan
dışarı itti.

"Sormalıydın."

Serenity gülümseyerek başını salladı. Üç çocuğunu da seviyordu ama
kesinlikle ele avuca sığmazlardı.

Tam düşüncelerini toparlamıştı ki, kapısı bir kez daha çalındı.

Bıkkın bir halde tekrar başını kaldırdı. "Evet?"

Bu sefer Morgan kafasını kapıdan içeri soktu.

On yıllık evlilikten sonra bile harika görünüyordu. "Ne yapıyorsun?
Ne istiyorsun?" diye sordu sesinde alaycı bir tonla.

Elleri arkasında odaya girdi. "Sana bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?"

"Evet."

Masasının üzerine bir kitap kopyası koydu. Yere bakınca nefesi kesildi.
"Benim hikayem!"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Geçen yaz New York'tayken bir
yayıncıyla tanıştım."

"Ona benim hikayelerimi mi verdin? Neden bana anlatmadın?"

"Çünkü yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmek istedim. Ve bu paha biçilemez, gerçekten, gerçekten paha biçilemez."

Yıllar içinde aralarında özel bir şaka haline gelen bu sözlere güldü.

"Ne diyebilirim ki?" diye sordu omuz silkerek. "Ölümsüzleştirilme fikri hoşuma gidiyor."

Gülerek kitabın üzerindeki kabartmalı altın harflerin izini sürdü. *Deniz Kurdunun Maceraları*.

"Benim adımı bile kullanmışsın," dedi üzerinde "S. S. James" yazısını görünce boğazında bir yumru ile.

Güldü ve sonra kadının çalıştığı masaya baktı. "Şimdi ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Hiç sorma."

Gözlerini devirdi. "Şu sosyal reform saçmalıklarından daha fazla değil." "Saçmalık mı? Neden efendim, bilmenizi isterim ki bir gün-

Onun sözlerini bir öpücükle susturdu. "Kadınımı istediğim tek bir yer var," diye fısıldadı dudaklarına. "O da yatak odası. Dördüncü çocuğu denemek ister misiniz, Bayan Drake?"

Dudağını ısırdı. "Saat daha çok erken Kaptan." "Dün aldırıyor gibiydiniz."

Kız itiraz edemeden onu kollarına aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı.

Yazar Hakkında

Çok satan yazar KINLEY MACGREGOR erkekleri tanıyor. Kocasını ve üç oğluyla birlikte Nashville, TN'nin dışında yaşıyor. Sekiz erkek çocuğun ortasında büyümüş ve şu anda evinde Y kromozomu sayıca fazla olan bir kadının erkeklerle başa çıkmak için sahip olduğu en değerli varlığın mizah duygusu olduğunu farkında. Büyük bir çöp torbası ve bir çift maşadan bahsetmiyorum bile.

Kinley MacGregor adıyla Kılıç Kardeşliği ve MacAllisters serilerinin çok satan yazarı; alter-egosunu Sherrilyn Kenyon olarak ise Karanlık Avcısı, Seks Kampı Günlükleri ve BAD serilerinin New York Times çok satan yazarıdır.

www.avonromance.com

www.kinleymacgregor.com

Favori yazarınızın bir sonraki kitabını kaçırmayın. www.AuthorTracker.com adresini ziyaret ederek AuthorTrackera şimdi kaydolun

***USA Today* çoksatan yazarı için [övgüler](#)**

KINLEY MACGREGOR

ve

***KENDINE AIT BİR
KORSAN***

"Yetenekli Kinley MacGregor 'okunması gerekenler' listemin başında yer alıyor."

Teresa Medeiros

"Kinley MacGregor, romantizm, macera, müstehcen sahneler ve gece yarısı yağını yakmaya yetecek kadar ürperti ve heyecanla dolu eski moda bir swashbuckler yazmış. Çok güzel anlatılmış, heyecan verici bir hikâye."

Susan Wiggs

"Komiklik konusundaki takdire şayan yeteneği kesinlikle eğlendirecek."

Publishers Weekly

"Kinley MacGregor macera romantizminde yeni bir ses. Serenity ve Morgan arasındaki hoş ve esprili hazırcevaplık dudaklarınızda bir gülümseme yaratacak; aralarındaki cinsel gerilim ve maceraları sizi sayfalara yapıştıracak. Gözünüz Bayan MacGregor'un üzerinde olsun."

Romantik Zamanlar

"Mizah ve tutku her Kinley MacGregor kitabının alametifarikasıdır."

Christina Dodd

"Kinley MacGregor'un kitaplarına bayılıyorum!"

Cathy Maxwell

Ayrıca yazar: KINLEY MACGREGOR

KILIÇ KARDEŞLİĞİ İSKOÇYALI'YI

EVCİLLEŞTİRMEK

GÜNAH İÇİNDE
DOĞMAK

HIGHLANDER ARZU USTASINA SAHİP

ÇIKMAK

BAŞTAN ÇIKARMA USTASI

Kopyalama **hakkı**

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KENDINE AIT BİR KORSAN. Telif hakkı © 1999 Kinley MacGregor'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size münhasır olmayan, Bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için devredilemez hak. Bu metnin hiçbir bölümü PerfectBound™'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

PerfectBound™ ve PerfectBound™ logosu HarperCollins Publishers, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Mobipocket Reader Mayıs 2005 ISBN 0-06-084711-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.perfectbound.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.perfectbound.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.uk.perfectbound.com>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.perfectbound.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

